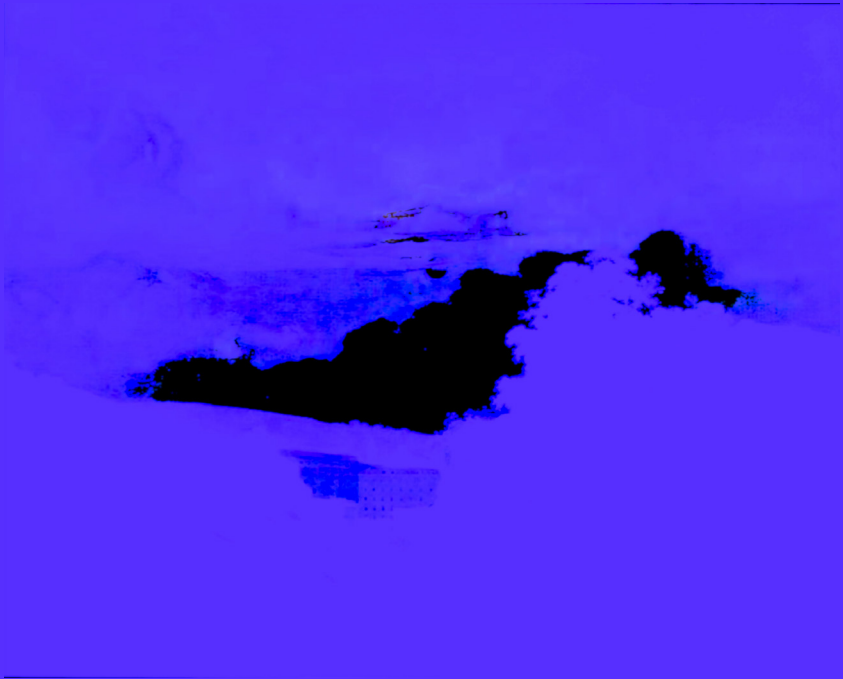

Niko Hallikainen

Prima materia

PRIMA MATERIA

Prima materia on omistettu Aleksi Holkolle.

Kiitos paljastetuista porteista.

Kiitos ratkaisevasta avusta Johannes Ekholm, Niklas Ekholm, Santtu Räisänen.

Kiitos psyykkisestä tuesta kirjan psyykikko, Raija Pelli, Virpi Suutari, Viivi Huuska, Man Yau, Elina Pirinen, Helmi Kekkonen, Anna-Kaari Hakkarainen, Taika Mannila, Ronja Salmi, Aino Järvi-Eskola, Virva Liski, Heta Nuutinen, Risto Haapiainen, Daniel Munk Buchholt, Salla Pulli, Otava.

Taiteen edistämiskeskus on tukenut Niko Hallikaisen kirjallista työtä vuosina 2024-25 kirjastoapurahalla ja valtion taiteilija-apurahalla.

Art direction: Niko Hallikainen

Taitto: Johannes Ekholm

Fontti: Kanjoni Regular & *Italic*, suunnitellut Niklas Ekholm 2020

Spiraali: Niklas Ekholm

Verkkosivu: Santtu Räisänen

Tästä sähkökirjasta on saatavilla kaksi eriväristä versiota tekijän verkkosivulta. Purppura versio on lukijoille, joiden aistikanavat kestävät kirjan korkeimman frekvenssin. Mustavalkoinen versio on lukijoille, jotka haluavat lukea kirjan perinteisemmässä ulkoasussa tai tulostaa tämän paperilta luettavaksi.

Prima materia on ilmainen. Tämän teoksen kaupallinen hyödyntäminen ilman tekijän suostumusta on kielletty.

Julkaistu 6.10.2025

www.nikohallikainen.com

© Niko Hallikainen 2025

I

MAAILMANLAAJUINEN ALAMAAILMA

Jotain pöyristyttävää on ilmestymäisillään tyhjästä, tämä voi olla kirja.

3D-printattuja käsiaseita myynnissä pimeässä verkossa.

Mikä kirjoittajan instrumentti on näinä aikoina?

Käsillä on kertomus ajasta, kun kaikki menee totaalisen uusiksi.

Sanat kuten kultatomu, syrjäpolku ja taikakynttilä tekevät tuloaan tähän päähäni. Salatun tiedon hetki lähenee. Mun on osaltani annettava sille kantava muoto, mua on koko elämäni ajan valmistettu pitämään tätä puhetta.

Sanat pyytävät tulevansa julki siinä muodossa kuin ne alkujaan saapuivat. Viestit haluavat tulla nähdyiksi huolimatta siitä, tulevatko ne ymmärretyiksi.

Sanotaan alkajaisiksi, että niinkään yksinkertainen käsite kuin koti ei ole tällä hetkellä itsestään selvä asia. Asiat, jotka ovat haastavia, eivät ole vääriä.

Koen polttavaa tarvetta muuttaa pois, vaan en tiedä minne. Mä olen tehnyt kaikki työni aina tosi hyvin ja saanut siitä myöhemmin kaikenlaisia palkintoja, mutta entä kun ei saa sitä, mitä ikinä tarvitseekaan tietyllä polttavalla hetkellä kaikista eniten, ja paineisen tavoittelun sijaan ristii kätensä ja toteaa, *nyt saa tapahtua, mitä ikinä kuuluukaan käydä, ei selittelyä, takeita mistään, ei murjovaa voimankäyttöä.*

Kun henkilöajoneuvon kattoikkunan mekanismi ei salli sen avaamista, silloin ikkunan nimi muuttuu aurinkokatosta kuukatoksi.

Tämä on kertomus siitä, kuinka mulle luvataan korkeamman voiman puolesta uusi koti. Tarina on hyvin yksinkertainen, mutta sen oppi vaatii lähes ennennäkemätöntä kärsivällisyyttä.

En ole tehnyt puoleentoista vuoteen päätöstä, mikä on seuraava siirtoni.

Voisinko saada enemmän johdatusta?

Kuin limaisesta salamaniskusta, mun elämäni täyttyy erilaisista ötököistä. Kuin kirouksia, näitä muinaisia tuholaisia, joista on mahdoton päästä eroon muuten kuin liikkumalla toisaalle, vilisee vuosituhansien takaa nyt mun asuntoni lattialla ja vähitellen myös seinillä. En kestä tätä näkyä enää hetkeäkään. En osaa muuta kuin pettyä elämääns tavalla, jolla olen oppinut medioimaan kaikkia kokemuksia.

Mun psyykikkoni toteaa mulle tietokoneeni näytöllä *livenä, noin ei ole hyvä*. Mä olen tehnyt muutaman vuoden töitä louisianalaisen psyykikon kanssa. Psyykikon ja mun välinen yhteys toimii niin, että esitän hänelle 10 dollaria maksavan kysymyksen ja hän vastaa mulle korteista, mitä tulee tapahtumaan, sitä mukaa kuin viestejä saapuu korkeammalta hengeltä hänen suullaan.

Psyykikkoni voi tietää, mihin mun kuuluu tästä seuraavaksi siirtyä. Ehkä mä vähän lunttaan tässä. Psyykikkoni kuvailee näkemäänsä paikkaa maailmassa, johon mut on tarkoitettu, maagisin sanoin, *kyseessä ei ole huoneisto vaan bungalow tai mökki tai huvila tai jotain, se näyttää enemmän mökiltä, kivimökiltä, portista kuljetaan kummallinen polku ovelle, jonka vierestä lähtee toinen paskainen tie, paikka on rauhaisa, se on suloinen.*

Jotain mahdollista on aina ollut kaikkialla.

Suunnittelen vakavasti jonnekin siirtymistä.

Mun oma elämäni on tällä hetkellä hämmennyksen vallassa, kun mä en tajua, mikä mun seuraavan siirtoni kuuluu olla, ja tämä tietämätön osa ihmisyyttä palvelee ovensuuna sumuun, joka saa rauhassa levitä aivan kaikkialla.

Kun mä näen todella neljä tähdenlentoa putkeen, esitän toiveen kahdelle ensivanhemmalleni – niille, jotka todella tunsin, että pääsisinpä mä mahdollisimman pian sellaiseen paikkaan, josta tarkkailla kaikkea täydessä levossa. Maailma ottaa oman aikansa tuottaessaan vastauksia, joille me teemme henkisiä etsintäkuulutuksia.

Mä en tiedä, minne mun kuuluu mennä. Avaudun kodittomuuden tunteistani elämäntilanteena, mä puhun toivosta ennustusten kautta.

Mun rakastamani ystävä Aleksi sanoo, *tähän tarvitaan jokin luova ratkaisu.* Aleksi näyttää pornotähdeltä, älyköltä, vanhalta sielulta, ihastukselta, takahuoneen ovesta tulleelta ja osaa ranskaa.

Vanhoja maailmanrakenteita lakaistaan pois.

Jossain havaintokyvyn ulottumattomissa tapahtuu nyt niin vallankumouksellisia muutoksia, että maailmasta on tullut mahdoton areena, jolla ei voi enää lajitella, mikä kuuluu minnekin.

Hiekkaa lensi yhteen silmään, värit näyttivät hassuilta.

Olen todella käsin kosketeltavan tunteen kyydissä.
Parkkihallille pääsee, jos konttaa sinne. Avainten kilinän seasta voi erottaa vielä kimeämmän pienen äänen. Tämän avaimenperän sisällä, täällähän on vittu magneetteja.

Pääkallo on luinen tähtiportti.

Haava on aikapommi ihmisen sisässä.

Mä sanon, *olen ihan vitun fataali*. Aleksi sanoo, *fataali on hyvä*.

Ilmakuplaton tapetti seinämällä, jonka takaa jokin alamaailma kolkuttelee.

Mun kaverini Oka sanoi, että hänen ostamassaan hylätyssä kartanossa oli seinät täynnä päällekkäin liimattuja kymmeniä tapetteja, vuosisatojen saatosta. Kun hän riisui niitä tarpeeksi kauan koko kesän, alta paljastui lauta, johon oli kirjoitettu, 1866. Väärä vuosiluku.

Tehdään kevyt hyppäys sopivaan kohtaan.

Vuonna 1856 Turkki ja Venäjä taistelivat Krimean niemimaasta, ja pari viikkoa myöhemmin syntyi Pariisin rauhansopimus. Se oli myös Yhdysvaltojen sisällissodan syttymisen aikaa ja psyykkistä aikaa, jolloin koko globaalissa maailmassa kiinnostuttiin syvemmin spiritismistä ja kuolleille puhumisesta.

Tuona vuonna venäläinen taidemaalari Mikhail Vrubel syntyi samana päivänä, kun Jupiter ja Neptunus pussasivat Kalojen merkissä, ja siitä vuosikymmeniä myöhemmin häntä haukuttiin seonneeksi moskovalaisessa taidemuseossa, kun hän paljasti maalauksensa Demoni puutarhassa.

En oikeastaan tiedä kaikkea, mitä tapahtui vuosina 1856–57, niinä aikoina.

Mikään ei tapa luovia voimia niin tehokkaasti kuin faktantarkistus.

Mä en jaksa, mulla on aika hauras kapasiteetti, tehdä kaikkeen korjauksia. Lähetetään rakkautta kaikkiin reikiintymiin. Lisää rajattomuutta.

Nämä ötökät täällä yksiossa tuhoavat paperia, ne syövät kuollutta puuta. Mut on vittu kirottu. Koska mun päähän kaatuu vieraita ideoita ja mä kirjaan ylös sanoja tehdäkseni niistä myöhemmin eläviä, mulla on papereita paljon.

Painettu sana viittaa aina tapahtumaan, joka mukanaan toi sanat.

Mua ei kauheasti kiinnosta vahinkojen välttäminen.

Silmiemme edessä muodostuu kultaisia silmukoita.

Sanat: alkuvirtsa, nimetty aamutähti, tärhtänyt kvartsi.

Kirjojen ihme on siinä, miten paljon jonkin kauniin fraasin muotoilu tekijäänsä sattui ja ettei kukaan lukija tiedä sitä. Katsokaa, tässä avautuu mieletön mahdollisuus yhtäkkiä puhutella kaikkia teitä yksitellen. Mä sanon, *anna mä selitän*.

Haastavimmissa kohdissa ainoa ihmiseltä vaadittu voima on jatkaa elämistä kuten lukemista, vaikkei tajuaisi, mitä tapahtuu, aika tekee loput työt ihmisen puolesta. Meidän täytyy, siltä näyttää, käydä tämän kupariportin läpi.

Tämä on hellä katsaus voimakkaaseen pohjavirtaan, joka operoi todellisuutta takaapäin. Astronomisesti järjestäytyneen rikollisuuden ripustamat purppurat verhot heilahtelevat lämpenevissä tuulissa, kuutamon takavalaisemina. Tämä ei ole yhtään vähempää kuin maagista. Tämä taikuus on vähemmän tunnettua, sillä taukoamaton rakennustyömaamelu ja kaikki poliisivalot häiritsevät ihmisen havaintokykyä.

Olen valmis kuvaamaan mystisen lupauksen odotusta pidemmän kaavan mukaan. Mä haluan päästä lähemmäs jotain tarkoitusta, kun totean noin, haluan tehdä hommia korkeammalle tahdolle.

Tämän pitää tapahtua nyt. Tämä voi olla todella hämmäntävää, mä ymmärrän. Todellisuuteen on avautuvinaan taso, jonka

säännöillä emme tiedä voivamme pelata. Kukaan ei ole kertonut tästä. Pitää rikkoa sääntöjä, jotka tulevat voimaan hyvin konkreettisista esteistä.

Kirkot polttivat kaikki muut laitokset, jotka opastivat meitä saamaan kaiken haluamamme silkalla mielikuvittelulla, ne on poltettu kunnolla, ja se oli galaktinen moka. Epätasapaino on vallitseva paradigma, jossa olemme viime vuosisadat tärisseet.

Maallisen todellisuuden takaa vuotaa ideoita, joita odotan täällä, ja liikun kohti niiden kosketusta.

Tätä ikuisuudesta muistuttavaa hetkeä kestää vain kolme kuukautta, mutta tämä on pitkä aika tehdä kuolemaa, edes kielikuvallisesti.

Seetripuut karkottavat tuholaisia vain tuonnemmaksiksi ja ennen pitkää ne palaavat luo, jonkun on diilattava historian jatkuvan vuodon kanssa.

Muinaista löytyy niin paljon, että kaikki toistuu.

Mikäli mä en käy järkeen, pitäisi kaikkien aivojen kyetä näkemään, mistä mä tulen, totaalinen terrori tässä äänessä on peräisin syntyperäni takamailta ja esiintyy kaikkialla.

Näyttämönä toimii metsä, jolla kuvattava tarina on tosi tuttu jo muualta, sokerisia kiteitä hämärässä.

Kaikki toistaa itseään, se on inhimillistä, ehkä ihmisessä
ihmeellisintä, kuinka tutuksi tarina on tullut tuhannet kerrat.

Kaksi hahmoa astuvat tälle näyttämölle tällä kellonlyömällä.
He ovat tietäjiä. Tietäjät ovat astuneet metsään mun sisälläni,
heitä on kaksi. Mä tiedän, mitä he haluavat. Tästä tulee
ajojahti. Yksi heistä tietää oman nimensä olevan Kerttu, ja
Kerttu antaa toisen tietäjän nimeksi Hannu.

He kävelevät käsikynkässä, kaksi toisiinsa suhteutettua asiaa,
jotka on asennettu viestinvaihtoon keskenään. He ottavat
varaslähdön tulevaan. Kaksikko yrittää ehtiä mun uuteen kotiini
ennen mua. Hekin ovat matkalla kohti sitä paikkaa, jossa mä
voin elää kotoisasti. He ovat aina liikkeessä kohti tulevaa, enkä
tiedä, ehtivätkö he saavuttaa sen koskaan tai ennen mua.

Hannu sanoo, *minulla on kuopattu olo*. Kerttu sanoo, *moi
hullu*. Hannu kysyy, *mistä toi sinun nimi tuli*. Kerttu vastaa, *ihan
haudan takaa*. Hannu sanoo, *eikö minulta ole mitään kysyttävää*.
Kerttu kysyy, *mitä koulussa opetettiin tänään*. Hannu sanoo, *en
ole käynyt siellä päinkään kahteensataan vuoteen*. Kerttu kysyy,
mitä opit viimeksi. Hannu vastaa, *käsitteen polar star*.

Ne ovat niin tuttuja meille, että jokaisen päässä on hienot
kuvitukset käsikkäin kävelevästä kaksikosta, mutta ne esittävät
jotain muuta. Hannulla on päällä ison miehen päällystakki.
Kertulla on läpinäkyvä yöpuku näin kylmällä. Hekin ovat
jonkin pelottavan jälkeläisiä, sen näkee heti heistä. Ne eivät
saa tulla tämän lähemmäs mun elämäni. Mä en tee töitä
ryhmissä, monesta eri syystä.

Aikansa kuluksi Hannu on kussut maahan pienen kuuman lähteen.

Kuunvalo ei saavuta puiden juurta.

Kaikilla metsän poluilla on pieniä leivänmuruja ja joitain kultahippuja, joita kai korpit tai varikset jättävät taktisesti paikkoihin, jotka johdattavat syvemmän tiedon luo.

Risteyksessä kasa kuolleita eläinlajeja. Kerttu sanoo, *onneksi me olemme myös kuolleet*. Hannu heitteli koko viime vuoden aikansa kuluksi multakokkareilla korppeja. Nyt hän hyppää ruutua. Kerttu sanoo, *stiplu*.

Hannu ja Kerttu ovat puolet toisistaan. He ovat kävelleet metsässä yksin halusta nuolaista jotain, eli siis kieli edellä, vuosisatojen ajan. Heillä on vaikeuksia hyväksyä, että maailma on ajanut ohi vanhasta tarinasta, jollaisten tarkoitus oli pelotella lapsia. He hakkaavat puita lasipulloilla, jotka aina hajoavat. He tietävät, että heiltä on vielä opittavaa.

Kerttu sanoo, *ihmisethän ensin syntyvät ja myöhemmin tulevat tajuihinsa*. Hannu sanoo, *minä sain lapsen kerran, ja se näytti ryhtyvän opettelemaan puhumista vasta, kun jotain hajosi, pauskautui seinään vitun lujaa*. Kerttu sanoo, *lentävä lautanen*. Hannu sanoo, *minäkin säikähdin sitä, tosin olin jo syntynyt*.

Hannu saa äkkiseltään näköyhteyden yhteen vielä aiempaan elämäänsä. Hän muistaa siitä alkuun vain kuolemansyyn.

Menneessä elämässä Hannulla oli hankalasti lausuttava nimi ja violetti univormu, joka meni sotkuiseksi, kun hän kaatui pahasti, kuin ihminen olisi kohtalon iskusta huono. Kahden osavaltion välisen rajan halki hän raahasi itsensä pelkillä käsivoimillaan, sormet auki, Nebraskaan, jonne kuoli, hän kuivui kuoliaaksi, ja koko matkan yksittäisiä kynsiä irtosi hiekoille, ne lähtivät käsistä. Ne ovat jossain siellä edelleen tänä päivänä, ne näyttävät ihan pimeässä hohtavilta kiviltä. Kun yö laskee, tuuli taas siirtelee niitä tehdäkseen ihmiselämästä sekavamman näköisen kuin se ikinä oli. Hänhän eli toteen ihan selkeän poikkiviivan. Se oli yksi johdonmukainen linja, jolla on tosiaan vaikea lähteä peruuttamaan ja pysyä hengissä.

Nyt Hannu tekee asennustöitä metsän laidassa. Hänellä on tummansininen työhaalari yllään. Hän on kyykyssä ja kiertää kovaa lankaa kireämmälle mustan pystypuun ympärille. Hannu silmäilee virtakytkintä, jonka ruuvasi kiinni viereiseen tolppaan, ja hän vain mietiskelee, toimiikohan se.

Vuosisatojen päästä tässä kohtaa tarinaa voi soida Coldplayn Clocks niin hiljaa, että suurin osa populaatiosta tunnistaisi sen vain etäisesti muistuttavan jostain.

Pusikossa kiiltää taskuveitsi.

Mä laitan kaksi asiaa vierekkäin, ne liikkuvat omaan tahtiinsa, täysin itsenäisesti, tosin edistymättä, jonkun toisen ideoiman maan päällä.

Kerttu sanoo, *juonitellaan jotain*. Hannu ehdottaa, *kusetetaan kaikkia, että meillä on parikin ratkaisua nälänhätään*. Kerttu sanoo, *moni kriisi on niin illuusio itsessään, että kaiken voi jo käytännössä ratkaista*. Hannu ehdottaa, *no, entä jos me nyt heilutellaan tuulikelloja, jotka on kietaistu puuhun, joka on parisen sataa vuotta vanha, jonkun meistä kaukana asuvan talon pihassa, niin talon sisällä kaikki säikähtää*. Kerttu kysyy, *onko ketään kotona*. Kerttu heilauttaa sormeja ja jossain kellot alkavat soida ahdistavasti. Hannu kysyy, *onko tämä magia mustaa*. Kerttu sanoo, *tämä sormi on ystävä, tämä saa sekasorron tapahtumaan*. Hannu sanoo, *meitä pelätään*. Kerttu sanoo, *on syytäkin*.

He ovat menossa kohti mun tulevaa mökkiäni – tai ovat menevinään. Metsä liikkuu heidän ympärillään, siksi he eivät pääse pois sieltä ja heti tulevalle kotiovelleeni.

Apua, mitä nyt tapahtuu?

Kanava on auennut.

Voimme alkaa nyt puhua asioista, joista kiellettiin puhumasta niin kauan, että ääni on estänyt itseään käyttämästä sanoja tällä tavalla.

Pimein puska kampusalueella.

Eletyt kokemukset uppoutuvat lähettyvillä oleviin objekteihin.

Kuolevan seudun paksuin saniaispensas.

Musta auto, jonka kuskin paikalla ei istu ketään, kaartaa tyhjän leikkipuiston vierestä. Mä istun sen kyytiin ja sanon, *heitä mut himaan.*

Koti on täynnä huolia. Talous pula-aikoina. Ajan hirmutyötä. Ainaista palaamista hetkiin, joissa repeilemme reunoista. Vaurioiden lujittamat murheet. Talouskuria, kärventyvän lihan lemua. Paljon merkkitaappioita. Lapsia on lyöty laimin. Lannistunut tunnelma. Kiinnittymätön vajoama synkkyyteen. Sielu ei ymmärrä omaa vaellustaan tässä.

Kaikki arvostetut paperit riekaloituvat henkisessä mittakaavassa.

Sydän on kestänyt kovia, pysyttelee silti tässä anatomiassa kiinni.

Hajoamisen tunne, se on mun vatsassani nyt. Mielipahaa muistuttava spirituaalinen trauma. Ruosteesta karmiva kahva. Keuhkot ihan paskana, siltä tuntuu. Kaupungin kaamea tila. Asevelvollisia kansalaisia kauppajonossa. Kaikenlaiset jäännökset. Konepistooleja, jotka oli suunniteltu korvaamaan laskuvarjojoukkojen kamppailuvälineet. Nettikirjoittelua. Riistonhimo kukoistaa näissä piireissä. Koko maa panee jengiä polvilleen lujaa ja kuin peto.

Tämä mesta on: kuoleman lammikko.

Köyhä nainen, joka pyysi apua lähimmältä kirkolta, puhui kuolevaiselle miehelle mustan kaavun sisällä, siellä ei uskottu.

Naisessa kohosi vihainen kohta selkärangasta. Miehelläkin oli selkäranka, se ei ole suora, mies häpäisi helmet käsissään. Nainen alkoi uskoa omiin pettymyksiinsä. Ulosottomiehet lohduttelivat, että ei kellään muullakaan ole varaa. Nainen uskoo yhdellä kertaa tuhoutuvansa ja putoavansa.

Moni on odottanut parempien aikojen koittavan.

Mitenkäs nyt suu pannaan, kun saa tilaisuuden uskoa johonkin?

Tästä teollisuudenharmaasta taustasta erottuvat: kullattujen metallien pamahdukset.

Häkissä, vailla pienintäkään toivoa vapautumisesta, hahmottuvat yhteydet temppeleihin.

Kuinka kaukana ne ovat?

Mä vannon, että kuunvalo räpäytti juuri silmää kolmesti.

Mä olen vähän outoa seuraa. Sanat tulevat maailman alta voimina, joita mä tulkkaan.

Mikä vittu toi haju on? Aivan kuin joku, jolla on tosi paljon aurinkovoidetta, kaatuisi palavien eukalyptuslehtien sekaan.

Mulle tuli just mieleen sitaatti kuvanveistäjä Charles Raylta, kun hän sanoo, että ymmärtääkseen veistosta on tiedettävä, miten se on tehty.

Kun tekijän intentiot ovat kadonneet maailmasta, joskus harvoissa tapauksissa jäljelle jääneistä teoksista huokuu, mitä sielut ajoivat kaikella ajallaan takaa, silloin ne ovat selvinneet ajan teettämästä testistä.

Ihminen tajuaa olevansa ylivirittynyt ansa.

Esiintyykö syvemmän loukun ajatus jo tässä lähettyvillä jossain?

En ole vielä voinut muuttaa, koska en ole ollut intohimoinen minkään mahdollisen suunnan suhteen.

Mä vähän luulen, että olen jossain käännekohdassa.

Shirley MacLain on elämään perustuvassa tv-elokuvassa on kohta, jossa hänen sielunkumppaninsa ajaa autoa ilman käsiä hullunkurisella hiekkatiellä todistaakseen, että maailmankaikkeudella on kaikki hallinnassa. Vuonna 2015 Shirley MacLaine suututti monet ehdottamalla, että Holokaustin uhrin kärsivät kohtalonsa syystä, että heille oli kertynyt huonoa karmaa aiemmista elämästä kompensoitavaksi, ja että samoin Stephen Hawking alitajuisesti aiheutti itselleen hermostollisen ALS-taudin, jotta voisi yleishyödyllisesti keskittyä loppuelämänsä täysin fysiikkaan.

Shirley MacLaine on sanonut kerran haastattelussa, että hänelle tärkeimpiä hetkiä elämässä oli pysähtyä pitkäksi aikaa, hämmästyttävää dropata kaikki, olla vastaamatta puhelimeen, vetäytyä aavikolle, olla tähti, joka vain odottaa.

Silmät sidottuina, en näe koko tilannetta.

Pysähtynyt ruuhka vaikuttaa lähtevän hitaasti liikkeelle. En mä tiedä, mitä tehdä itselläni, vielä, tällä syttyneellä halulla siirtyä muualle.

Nyt ei ole tarvetta salailla enää mitään.

Löydän tyhjän päiväkirjan välistä lapun, jolle olen joskus kirjoittanut, *primrose path*. Joillain sanoilla on tarve tulla unohdetuksi, tulla pyyhityksi pois. Toivoni oli tulla vain jonkin hypersymbolisen tuhoamaksi, eikä se ole mikään elävä olento täällä maan päällä, se on varma. Mä olen jossain raivon takana.

Piilossa on meneillään konflikti, joka aikanaan paljastuu ja ratkeaa.

Yhden ystäväni asunnossa oli vuosien ajan hirveä hoarder-tilanne ja ötököitä kaikissa väleissä, hyppimässä seiniltä tavaroiden sekaan, lattiat täynnä kamaa, kasoittain eliölajeja kuolleena kattovalon lasikuvussa ja ystäväni piirsi turhia kuvioita kaikkiin pahveihin, jotka tulivat ruokien paketoitena hänen kotiinsa, josta hän muutti pois vasta, kun talo meni remonttiin ja vuokranantaja tarjosi hänelle väistökodin, vasta sitten hän siivosi. Hän olisi siis ihan oikeasti päässyt sillä kaaoksellaan telkkariin.

Kaaoksessa on niin ihanaa olla ihminen, kun itselleenkään ei tunnu voivan mitään.

Kerran mun mummini kuulosti nauraessaan yhtäkkiä noidalta, ja mä säikähdin.

Mä olen traditionalisti, mitä tulee fantasiointiin, mitä ikinä tämä tarkoittaakaan. Fantasia voi viedä mut polvilleni.

Mun sormeni tekevät sekunneille jotain, mikä saa ne taipumaan.

Otetaan tästä bensakanisterista kuva ja sanotaan, että ei se ole ikinä ollutkaan tyhjä, sen myötä tulee kimaltavia uusia mahdollisuuksia, jotka liittynevät haaveisiin.

Kukaan ei enää muista höyryjunan hajua.

Taivas oli siitä kohtaa musta, kun eskaloituva asiaintila lähti lentoon maan päältä.

Mä jäin kerran kiikkiin ruotsalaisella lentokentällä. Tullivirkailija pyysi lupaa käydä mun tavarani läpi, mua vastaamaan kiihottavan outoihin kysymyksiin. Hän kysyi multa, *millaista taidetta teet, kuinka kuuluisa olet*. Vastasin, *tuonpuoleisen kuuloista, vaihtelevan kuuluisa*. Hän viikkasi kauniinvärisiä kalsareitani takaisin paikoilleen laukkuun niin siististi, siistimmiksi kuin millaisina ne tulivat tehtaalta, kuin hänen käsivarsiensa kuumuus olisi saanut ne kaikki paperinsileiksi. Kädet yhdistyivät torsoon kohdassa, josta luodit eivät olisi päässeet hänestä läpi, ja mä luotan olevani hänen mielessään useina öinä.

Taajuus, johon kukaan ei ole tottunut.

Mikään ei voi vain pilkistää vaan kaiken on aina tultava jostain.

Linnan torni roikkuu väärinpäin pilvien seasta.

Loputon uneksinta, uneen vajoaminen, kuin haluaisi tulla alitajuisesti käytetyksi, enemmän kuin tarpeeksi.

Entisaikainen sanonta tekee comebackin, että mitä ikinä saatkaan tässä elämässä, lahjoita siitä 10 prosenttia pois muualle, niin sinut palkitaan myöhemmin moninkertaisesti.

Tuli aika kova tuuli.

Joku lapsi otti eläintarhassa kuvaa nukkuvasta haisunäädästä vanhempansa älypuhelimella, josta kukaan ei osaa poistaa sitä, enää ikinä, jopa hintavassa puhelinhuollossa saa kaiken muun korjattua paitsi hämärän tärähtelevän kuvan tallesta, se jää ihmisen lähettyville, se elää mukana kaikkialla.

Mä tunnen kasvatuksen ammattilaisia, jotka ajattelevat, että kaikki lapset ovat puhtaasti viattomia, ja syyttävät kaikesta muusta kotikasvatusta.

Yhdenkin tuholaisen bongaaminen asunnosta ahdistaa mua, kuten murtovarkaus loukkaa yksityisyyttä intiimisti.

Paskana oleva palohälytin.

Joskus mä säädän liesituuletinta humisemaan lujempaa, ihan vain houkutellakseni kovemman tuulen tuntua kotiini simuloituna, mä suoraan väännän tuulta esiin.

Jos maapallon älykkäintä olentoa yhtään kehittyneemmät aivot laskeutuisivat tänne, ne havaitsisivat yksittäisessä olennossa yhtä aikaa kaiken tässä. Mulla ei olisi kalloa, jonka sisällä on puoliksi looginen ja puoliksi selittämätön elin, lohkottuna hautomaan kahta kohtaamatonta maailmaa, ja niiden ulkopinnalla räätälöity kerros ihoa, vaan sisuskaluine kaikkineen ihan jokainen asia mussa näkyisi yhtäaikaaisesti ulospäin.

Kun mun käsityskykyni ylitetään, näen jotain kimaltavaa huurua.

Valtava metsä on täynnä karmivasti hiipiviä olomuotoja. Koukistettuja polkuja, joille on kustu. Metsä seuraa tarinoita sisällään. Pimeydessä frekvenssi on korkeimmillaan hiljaisuudessa, jonkin voi kuulla liikkuvan.

Hannu ja Kerttu syövät sieniltä näyttäviä vaahtokarkkeja, koska toivovat kasvavansa metsää isommiksi, ei se toimi niin. Kerttu tekee pilapiirrosta, mutta en tiedä kenestä, merkkejä kuoppaiseen seinämään. Kerttu sanoo, *täällä on ihan liian pimeetä*. Hannu sanoo, *no, nämä on pimeitä aikoja*.

Metsä on linnoitus, jossa kaksi figuuria osaavat liikkua samaan aikaan, mutta ne eivät pääse sieltä ulos. Kaksikko harhailee, leikkaa omia reittejään ristiin. He puhuivat musta just pahaa sellaisen mutkan takana, johon en mielelläni lähde.

Hannu sanoo, *niin, herää kysymys, että miten ihminen voi olla niin vitun vinossa.*

Hannu ja Kerttu kuuntelevat ison kiven juurella reaaliaikaista uutislähetystä matkaradiosta. Molemmilla kädessä palat paperia. Hannu kysyy, *voiko yhdestä elämästä selvitä tappamatta ketään.* Kerttu sanoo, *no, älä tee mitään.*

Kertulle tulee yhdestä menneestä elämästä tunne, että hän ei ollut siellä. Hänet pantiin tuntemaan olonsa tyhmäksi, ja hän oppi elämään sen kanssa elämällä tyhmästi.

Hannu avaa uuden tölkin limua, sen maku tullaan keksimään todellisuudessa vasta kuuden uuden keinomaun päästä. Kerttu sanoo, *putki päällä.* Hannu sanoo, *olen ajatellut lopettaa päihteet, jos olisin seuraavassa elämässä ihan selvinpäin.* Hannu röyhtäisee ja koko metsä tuoksuu sen myötä ihan mustilta ruusuilta, hän unohti pöytätavat. Kerttu lyö Hannua. Hän teki sen tavalla, joka sai Hannun tuntemaan, ettei sitä voinut tehdä toisin.

Heidän välillään on sen tyyppinen suhde, että yksi saattaa läimäistä toista tyhjältä ja tämä puolestaan antaa anteeksi oudolla tavallaan välittömästi, kun kokee sääliä, että sielut ovat ihmisyyksien vankeja ja ajalla on syklinsä.

Siellä ei ole ketään, joka todella katselisi heidän peräänsä. Heidän suhteensa on luovutettu, ei etsintäpartioita.

Petoeläin raatelee Hannun kuselta haisevaa puuta.

Metsässä lojuu löytötavaroita ympäriinsä.

Jotain hämärää meneillään täällä.

Kaksi kriminaalia kävelevät pahaenteisesti, koska heillä on ylisukupolvista ilkivaltaa sisällään. Yhdessä menneessä elämässä he tapasivat toisensa poliisin huutokaupassa. He tulevat orientaationsa lähtöpaikasta. Metsän oman laskelman mukaan he ovat kävelleet siellä yhteensä 20 miljoonaa kilometriä.

Pienessä purossa sojottaa pullo Dom Pérignonia, joka säästettiin, jospa joku nykyään kuollut hahmo olisi aikanaan voittanut yhden palkinnon.

Nyt he ottavat yhteen. Kerttu sanoo Hannulle, *älä palauta aina pulloja mun aivoihini*. Hannulla on suhteellisen pitkä pinna, jota Kerttu härnäilee. Kerttu kaivaa puskaista kaikki Hannun vanhat passit ja sanoo, *pakkohan mun on polttaa nämä*. Hannu kysyy, *mistä tiedät*. Jos hän tulee vihaiseksi, jotain tapahtuu.

Tässä kohtaa saa veikata, keneltä menee hermot ekana, ja sitten voi liukua kohti seuraavaa lausetta.

Mua pelottaa ajatella tulevaa mökkiä, mitä kaikkea mä tulen tuomaan sinne mukanani historioista. Tekisi mieli kysyä, mitä ne haluavat musta.

Kerttu sanoo, *mä olin kerran koulun söpöimmän pojan mielitietty*. Hannu kysyy, *onko todisteita*. Kerttu sanoo, *no mulla on vitivalkeassa tukassani edelleen yksi pikimusta pinni*.

Kanava on aivan vitun auki.

Voiko hautakiveä tukistaa?

Nyt on ihan hiljaista aika pitkään. Se ei tunnu pelkästään kunnianosoitukselta aikaa kohtaan, vaan pikemminkin yksittäisten sanojen väliseltä sukupuutolta.

Elämän aikana löytää itsensä kohdista, jolloin kaiken on muututtava.

Nyt alkaa tapahtua jotain.

Ylimaallinen lähde pyytää väylää tullakseen artikuloituksi.

Näinä peruuttamattomina aikoina planeetat ovat asennossa, josta käsin asioita ei kirjoiteta puhtaaksi vaan ne lausutaan uusiksi.

Pyrin kunnioittamaan sitä, että sanojen pyhyys on maaliroiske, joka tulee taivaasta ja sotkee kaiken.

Kotona taas sanon yhdelle ötökälle, *muutu tai tuhoudu*. Odotin alle minuutin ennen kuin aiheutin murskauksen.

Alustava huoleni on, onko mitään tolkkua muuttaa pois tästä kämpästä, jos tuhoajat seuraavat mua sinnekin?

Mulla on tapana polvistua yhdellä jalalla keittiön lavuaarin eteen laskiessani hanasta vettä kahvinkeittimeni vesisäiliöön, teen niin joka kerta kunnioituksesta perusasioita kohtaan, ja toisinaan niissä hetkissä saapuu ihmeenomaisia ideoita.

Jokin geometria alkaa muodostua keskellä sumenevaa aistikenttää tässä. Muinainen pulma ratkoo itseään, mä vain pidän sen olinpaikkaa vireillä.

Tästä tulee vielä tositarina siitä, kuinka tein tässä kosmista siirtymää, matkalla luvattua kohti.

Moni luulee olevansa matkalla lähikauppaan, kun todellisuudessa ydinvoima vääntää heitä mehukkaampaan asentoon.

Yhteiskunta on sotaista ja nopealiikkeinen. Kaikkea leikataan hakatuksi.

Mä en syöllistä ketään, kun sanon, ettemme me tajua, mitä meille tapahtuu kaiken aikaa, se on kielenkäyttömme vika, koska me kutsumme kehossammekin palleaksi sitä, mikä on tosiasiallisesti kraatteri, siihen törmää ties mitä voimia joka harvasen vitun päivä.

Näen harhaiset vakaumukseni yhdessä kylmässä kimpussa.

Kaikki elämän suurenmoiset tappiot, eri keissit, joista tulee sairas fiilis.

Mä olen huono ja tyhmä tässä, vääntymässä itseäni viisaammaksi.

Päämäärä on saada sydämensä takaisin.

Mä aion kääntää sitä, kuten kuka tahansa voi elämässään kääntää nyt sivua.

Mä en löydä uutta asuntoa, jollainen tuntuisi riittävän täydeltä, olen suorittanut obsessoituneita etsintöjä pari vuotta ja unohtunut sille tielle. Mulle kolahtaa virtuaalisesti postissa kymmenittäin asuntoilmoituksia päivässä. Yksikin yksio näyttäisi voivan olla rikospaikka homeessa. Kaikenlaisesta törkyisestä paskasta täällä pitää maksaa.

Joku kiinteistövälittäjä yrittää saada mut ottamaan asuntolainaa ja ostamaan minkä tahansa kämpän vaan jostain. Hän kirjoittaa sähköpostissaan, *nyt on kyllä hinnat niin alhaiset, että on hyvä aika ostaa ja korotkin tulossa pikkuhiljaa alaspäin, tämä korkotaso on aika normaali, ehkä vähän alhainenkin, historiallisesti tarkasteltuna, ja nollakorkojen aika oli poikkeus, johon tuskin on paluuta*. Onko hänkin nyt joku uusi ennustaja mun elämässäni?

Se, että kiinteistö kuuluu jonkun omistukseen, ei tee siitä erityisen houkuttelevaa, vaikka vallitsevat arvot väittävät toista. Sama kiinteistövälittäjä kirjoittaa yöllä sängyssä työpuhelimensa muistiinpanoihin, *saan niin paljon kuin haluan*, eikä tajua manifestoivansa varjon pitenevän oman tyytyväisyytensä yli.

Nämä ovat niin vitun epäinspiroivat nämä ajat. Kaikki kestää liian kauan. Olen jämähtänyt jumiin tähän tilaan. Mä olen kyllästynyt, ei löydy keinoja muuttaa tätä tilannetta. Mun vaiheeseen jäänyt tilani on jähmettynyt ihmeelliseen materiaaliin.

Mä manaan enemmän verta sotatuimmista oviaukoista.

Mussa on viisaus ja voima antaa sanat: parantaja, tina, johtolanka.

Kaikki tarvitsemani odottaa mua määränpäässä, ja tulen saamaan tulevissa käännteissä aina tarvitsemani.

Sillä ei aina ole väliä, mitä mä kuvittelin itse haluavani.

Korppi vie multa kunnian kusemalla ilmasta mun päälleni, koska korppi näkee mussa jotain kultaista, arvokasta, mut on merkattu. Tätä ei voi saada tekemättömäksi. Mä näytin korkealta joltain kimaltavalta.

Mystinen työ muotoutuu käsin kosketeltavaksi vasta jaetussa maailmassa.

Mulle tulee kaikista poliittisista lakoista seksuaalinen olo.

Jos mun seuraava askeleeni on salaisuus, jonka ei-tietämistä mun on pitkään pitänyt sietää, niin se antaa ymmärtää perillä odottavan jotain suloisen varjeltavaa, etsinnöille omistautumisen arvoista.

Jos tämä käy toteen, mitä tahansa muutakin voi tapahtua.

Milloin?

Viimeksi 164 vuotta sitten nähtiin uudenlainen alkusysäys harhaiselle villitykselle, joka lyö nytkin laineita, kun maailmassa esiintyi silloin erittäin vahvaa kiintymystä

erityistä riippuvuutta aiheuttavaan huumeeseen, ja suurin osa yhteiskunnan ylimmistä porrastasoista oli riippuvaisia siitä.

Täällä on tullut tehtyä tuhmuuksia, kaikenlaista.

Mulla on soma vartalo, joka tervehtii itsestään talonpoikia, märkä pahvikotelo jalkojen välissä. Mua on pantu kuin vainajan hiuksia muistotauluun. Persettäni nuollut asiamies kertoi nähneensä suurenmoisia kirsikoita. Nyt sen jengin tilalle alkaa ilmestyä muunlaisia näkyjä.

Kaiken tiedon ei kuulu maksaa.

Mä liikun hitaasti tämän vuodenajan halki. Mun tärinäni ei ole sitä enempää kuin miltä kaikki näyttää pimeässä.

Miten ihmiset eivät vielääkään ole ratkaisseet omaa kompleksisuuttaan, eivät kaikkea tätä hämmennystä? Kun ihminen pysyttelee aloillaan eikä pääse liikkumaan, ihminen rakentaa mielessään labyrintin ympärilleen, suunnitellakseen vain pakoreittejä ulos sieltä, missä meitä halutaan raadella.

Haava on luola, luonnonlakien alaiseksi kolkko kohta.

Mä aion vielä mennä sinne aivan sytyksissä.

Tarunomaisen metsän olemuksesta muistuttaa eilen uutisoitu tapaus, jossa synkät mielikuvat ja vihamieliset viestit toteutuivat tosielämässä.

Hannu ja Kerttu nauravat kippurassa sille, että ihmiset käyvät terapiassa.

Hannu sanoo, *intelligenssi löytyy kadulta*. Kerttu sanoo, *avaa tuli*. Hannu sytyttää tulitikun palamaan, ja metropolin valot näkyvät puiden välistä. Hannu osoittaa kaukaista kaupunkia leikillään, huvin vuoksi, ei diagnosoidakseen siellä ketään. Kerttu matkii metsäpaloa, hän on jooga-asennossa, jota terveyssyistä lakattiin opettamasta vuosisatoja sitten.

Metsä on meinattu kyseenalaisten henkilöiden käyttöön. Siellä kuhisee sekalaisia sakkeja, epäkuolleita, viinaanmeneviä henkiä, riitapukareita, kaikki liittyvät toisiinsa. Hannu ja Kerttu sytyttävät pieniä tulipaloja ympäri metsää. Tämä on jonkin kenraaliharjoitus.

Hannu ja Kerttu sanovat, *meilläkään ei ole kotia*. Heillä ei ole omaa taloutta, ja ennen kaikkea heillä ei ole rakkautta. Kerttu sanoo, *fyrkkaa*. He juovat vettä lähteestä, jonka pohjalla on kuolleen nisäkkään aiheuttama myrkytys.

Kerttu kertoo Hannulle vitsiä. Alkoholisti ja pikkurikollinen ja taapero kävelivät baariin väkivaltaisina, tiskillä paholainen tilasi demonille pähkinän, jotain purtavaksi ikuisiksi ajoiksi, ja taapero lausui, *anna mun kaikki kestää*.

Hannu muistaa yhtäkkiä hypertarkasti, kuinka eräässä menneessä elämässä Hannu oli helikopteroitu sairaalaan kriittisessä tilassa.

Jotain on tukahdutettu.

Hannu kantaa tupakkakartonkia kainalossa. Jokin siinä näyssä kertoo mulle, että hänen viimeisimmät kuolemanjälkeiset sanansa olivat, *minä leikin elämän liekillä*.

Metsässä tapahtuu paljon juoksentelua. Puuhun on sidottu kullattu nuora. Kärpät nuolevat hunajaisia jälkiä kypälistä. Kaksi tietäjää seuraavat tähteä. Tähti on johdatusta vastaukseen, jolle heillä on esittää hyvä kysymys.

Hannu ja Kerttu muistelevat yhdessä yhtä äitipuolta, joka menneessä elämässä jätti terrierinsä kullatussa nuorassa karaokejuottolan ovenkahvaan kiinni pakkaseen 30 vuodeksi.

Ajat olivat kovat, ihmisten sisimmässä oli kovenuvia puolia, pula maassa. Kerran Hannu katsoi peiliin ja näki paskaa, ei ollut koulupukua. Hän haukkui itseään ja löi vasenta käsivarttaan oikealla nyrkillä. Nukkujat heräsivät. Kerttu pelkäsi Hannussa aina eniten sitä päivää, kun tämä tuli koulusta kotiin itkien. Koko luokka alkoi nauraa. Sellainen oli luokan tapa. Kerttu kirjoittaa Hannun reissuvihkoon terveiset koleraan kuolleelle opettajalle, *materia medica*.

Hannu aloittaa kertomaan Kertulle puujalkavitsiä, joka päättyy viikatteeseen, joka valjastaa energiansa Maan sydäimestä. Kerttu opettelee blackjackin sääntöjä ja kuuntelee Duran Duranin Ordinary Worldia. Hannu kysyy, *paljonko aski röökiä maksaa nykyään*. Kerttu sanoo, *ota mieluummin permanentti, pää sitten kevyesti tupruttaa ilmaan kiharoita*. Hannu sanoo, *vittu noita sun näkyjä*.

Kerttu sanoo, yhdessä lapsuudessa minä läpsin aina kaikista viattomimpia löysillä miekoilla. Hannu sanoo, kerran synnyin samaan aikaan kuin sodanvastainen liike, ja näytin siltikin ihan tappajalta, minulla oli ihan lempeä maailmankatsomus mutta outoja ajatuksia, eniten hätäännytti ajatusten sanajärjestys. Kerttu sanoo, kyllä minä olen nähnyt, kun sinä lyöt rakastettuasi takaraivoon, koska tämä muka tuijotti väärään suuntaan. Hannu sanoo, viime kerralla syntyessäni minulle annettiin kädet, joilla satuttaa muita, ja sitä oli vaikea antaa anteeksi luojalle, viime kädessä kaikista vaikeinta itselleen. Kerttu sanoo, niin, niin, ne kädet.

Hannu sanoo, *Merkurius sekstiili Mars*. Kerttu kysyy, mitä se tarkoittaakaan. Sama asetelma esiintyi yhden tunnetuimman kuninkaallisen sielunkartassa, se oli muun maan näkökulmasta voimassa kaikkialla sillä hetkellä, kun hän syntyi. Hannu sanoo, se meinaa sitä, että kaksi asiaa eivät ole täysin irrallaan toisistaan, vain revittyinä erilleen, ne edelleen värähtelevät yhteen ääneen, matalammalla kuin mikään muu.

Kerttu syöttää Hannua kultapaperilusikalla. Hannu sanoo, haluan pyöriä.

Maapallon ydin, kaikki rauta ja nikkeli, on laajenemassa tässä parhaillaan, mikä saa maan kuoren imitoimaan ihmissydäntä tässä ajassa, rakoilemaan herkemmin. Kaikki on alkanut pettää, se on yksi Maamme parhaista termisistä tempuista tähän mennessä. Maa halkeilee jo silkasta mielikuvien luomasta paineesta, kuten hampaita narskutellaan unissaan.

Mä meinaan pyörtyä vähän väliä.

Mä sanon peilikuvalleni, *koetko koskaan verenhimoa, kun kirjoitat.*
Mietin, minkähän perkussion tahtiin lause jatkaa matkaansa eteenpäin. Otan tästä tilanteesta kuvan, johon ylivalottuu vahingossa se tyhjä kenttä, joka ilmeisesti kaiken alla on.

Maaailma luotiin päivässä, joka oli ihan kuin mikä tahansa muukin päivä.

Myös yhteiskuntajärjestystä horjuttamalla syntyy sopimatonta glamouria.

Ehkä pikkurikollisuus on yksi organisoitu tie ulos tästä.

Gangstereilla on pitkät siniset takit, ruusunpunaisia nenäliinoja, kiillotetut mustat derbykengät, laventelinväriset sukat, suuret kullit. Kaikki välähti, kuin salama tuolta jostain päin, siis kaukaisuudesta, kaikki muuttui ihan siniseksi tuosta noin vain.

Muinaisnorjaksi sana ”gangsteri” tarkoitti matkaa.

Huligaanit luovat poliisivoimat, poliisivoimat luovat huligaanit.

Karma on energieettinen liftari, peukku aina pystyssä, loismainen suukko lentää takaraivoon. Joku hymyilee pimeän pellon laidalla.

Käynnissä on omanlaisensa melodraama, sen teatraalisuus, sen järkytys.

Tämä on tosissaan hauskaa.

Ihmisyydessä virtaa suunnatonta myrkkyä, ja koska jokin on hätänä, jokin voi aina peittyä.

Naamioituneet hahmot hajottavat paikkoja ytimessä ja ne tulevat taustoista. Varkaat työskentelevät pelkästään öisin. Keskellä kirkasta päivää ne vain koskettelevat polkupyöriä, jotka eivät kuulu niille.

Messiaskompleksi ei toimi enää yhtä hyvin nykyisin, kun virtuaalinen todellisuus on laajentunut tarpeeksi.

Rikokset ovat todellisia kuten tunteet jollakulla, joka jäi kiinni.

Elämä on yksi iso investigaatio.

Pudotan otteestani kultaisen geelikynän, siitä tulee ainetta.

Sanat: hunaja, jäteaineisto, vaikuttava aine.

Mä näen itseni peilistä, sininen kalkkikivi toisessa kädessä. Hahmo valmistautuu kaikessa rauhassa käymään etsintöihin kätkeytyyn salaisuuteen.

Kerran joku kysyi mun parhaasta kaveristani, *missä se vitun seksikäs huora on*, ja mä soitin poliisit paikalle.

Monet sanat saavat ihmiset tuntemaan olonsa huonommaksi kuin ovat. Aika kääntää katseemme kohti ruumiinosaa, joka

kärsii käsittämättömästi ja tuottaa kärsimystä niin törkeissä määrin. Ihan hävytöntä. Mä haluan sotkea enemmän.

Joku kävelee rikospaikalle, jossa ei näy punaista teippiä missään, ja toteaa, *tutkitaanpa paikat*.

Kaikki on valoa.

Mä mietin tulipaloja, akkupaloja, tuleen räjähtäviä puhelimia, jotka on jätetty yöksi lataukseen kuin jonkun vastuulla viritetty syy kaikkeen.

Kaikkialla on salaovi.

Mä annan käsieni mennä sinne, mihin mieli on liian vaivautunut menemään.

Moni menee hautuumaalle kertomaan haudatuille läheisilleen, miten maailmassa menee ja minkä kanssa täällä painiskellaan ja että on tosi, tosi ikävä, vaan aika harvoin kukaan kävijä kysyy haudalla, mitenkäs siellä toisella puolella menee.

Haluan hankkia jotain pientä kivaa rakastamilleni ihmisille, ja päädyn hyvistä yrityksistä huolimatta aina hautausmaalle.

Tämä on käsityskyvyn tuolla puolen.

Palohälytin alkoi soida sinä yönä, kun mä esitin viimeisimmät toivomukseni tähtiin. Mulla on ollut vaikeuksia hengittää. En ole koskaan väittänytkaan pystyväni säätelemään hapenottoa

kunnolla. Kukaan ei halua uiskennella säkillisessä verta. Ilmassa leijuvat vitunmoisen tragedian hiukkaset, kun emme tee ajallamme mitään, kädet käyvät tyhjää. Postiluukuista ei kolahda rahastavaa paperia.

Käsivarsiin on ilmestynyt tyhjästä mustelmia, ne ovat muodostavinaan sanaparin, *solar purpura*.

Mussa on aktivoitunut nyt sisäsyntyinen tarve ilmentää ideoita ennemminkin niin kuin hevonen ilmaisisi asiat.

Hevoset esittävät nukkuvaa, kuten kukin luontokappale on maailmanhistoriassa opetellut olemaan liikkumaton sillä välin, kun itseä suurempi uhka muuttuu energioiltaan rauhanomaisemmaksi, ja nyt me odotamme.

Aika on niin rahaa. Mikä voi tehdä kirjallisuudesta katuälykästä ja äkkiä?

Ottiko joku juuri valokuvan tästä puskapalosta?

Tarkoitan ihan kaiken olevan energiaa ja epävakautta, se on yksi ihmisen syntymäoikeuksista. Toteutuvatko ne ikinä?

Jokainen kivi voi vielä joskus olla hautakivi.

Aika humisee mysteerikirjoittajan kädestä.

Mun käsieni sisäpinnat ovat suunnittelemassa tuliseremoniaa.

Mä haluan olla vain puoliksi kädentaitoinen ihminen.
Haluan puhua elämästä ihmisenä ikään kuin yliluonnollisista havainnoista hevosten kielellä.

Mä päästän meidät sisään salaiseen bussiin.

Tämä kohta on liukas.

Tuossa on portti, jonka täytyy olla johtamatta mihinkään.

Edessä näkemämme hämmäntävä spiraali on vain piikikäs kuori. Spiraalin kautta astutaan ulkoa kimaltavaan labyrinttiin, joka pitää sisällään salaisia sellejä. Tämän labyrintin sisään kaikki pysähtyy mun kanssani.

Kukapa ei toisinaan ajautuisi synkimpään kohtaan itsessään ja luulisi tuhoutuvansa siihen paikkaan? Siinä ei ole mitään ihmeellistä, sellaista vain tapahtuu. Varjo on nöyryyden tapahtumapaikka. Tässä kohtaa on liian pimeää voidakseni olla itseni. Mun varjollani on multa perityt piirteet ja aarrekartalle piirretyt ääriviivat.

Meille opetetaan sanoja, joiden avulla navigoida hulluja, aina muuttuvia olosuhteita. Lopulta ne tuntuvat yhtä tutuilta kuin sormella osoittaisi levotonta, etäistä rikollispiiriä, josta emme tiedä enempää kuin tämän tunteen, että tapaus on olemassa.

Rikospaikkatutkijat käyvät vielä kerran tyhjällä jalkapallokentällä yöllä eivätkä löydä mitään uutta, koska etsivät väkisin, liikaa. Kenttä muistuttaa tietyistä olettamuksista maailmankaikkeuden olemuksen suhteen.

Maaailmanhistorian suurin mahdollinen kusetus voi olla juuri paraikaa käynnissä, niin yksilötasolla kuin laajemmin kaikkialla.

Elän rahoilla, keskellä tuottojen tahkoamisen epämuodostuneita syklejä. Miten katkaista ne? Olen tehnyt ällistyksestä elämäni aukon, josta pääsee läpi maailmaan tänä vuonna ilmestynyt uusi lämpö.

Viritän instrumenttiani joka päivä, vuosienkin päästä.

Mä haluan kyniä enkä enempää iPadeja, haluan lisää jotain tahraavaa.

Mä heitän kuset aina niihin kohtiin, joista lasken metsän alkavan.

Aika siirtyä puolelle, jonne pahuuden on sanottu kuuluvan. Maayhteys jalkapohjien alla on puhelinluettelon paksuinen. Sellainen lommo. Kullaton alushiekka askeltemme alla. Katkotut polut. Pilkkopimeä käytävä. Maailmasta vetäytyneet valonlähteet. Oheneva reuna. Säie valoa manipuloivaa lankaa. Epävarmuustekijöiden draama. Kaduilla kaikki epäsiisteydet. Tavaton ilmapiiri.

Eivätkö nämä kaikki asiat olekin ainutlaatuinen rengas, miten sen voi vangita?

Ratsupoliisit suorittavat valvontoja, täyttävät julkiset tilat hevosilla.

Tunnen edelleen kaiken maailman selvittämättä jääneet keissit.

Joku on parkkeerannut kännissä kaupunkipyörän mereen. Se herättää kysymyksiä, ääretöntä kiitollisuutta, kun myöntää itselleen, millainen ihminen on ja mitä valintoja on hyvä tehdä, kun pitää itsensä mielessä.

Joku puhaltaa naamionsa läpi lentosuukkoja toiselle vakoojalle peitetehtävässä.

Joku virittää aikapommia portaikon alle ohjuksen muotoisella aukiolla. Huonot aikeet pakenevat tulevaisuuteen, jossa kenenkään ei onneksi tarvitse vielä elää.

Eri ratkaisemattomia tapauksia yhdessä mapissa poliisilaitoksen pikkujouluissa. Poliisit muistelevat kimpassa univormuissaan yhtä itsemurhapommittajan keissii vuodelta 1969, kun raivo oli tilana liikaa tullakseen yhden kehon säilömäksi, niin se hahmo purskahti ulos rumasta olemuksestaan ja muuttui yksilöstä mytyiksi. Nyt kaksi poliisia pussailevat salaa vessassa.

Ajan jatkumon ylikierroksia. Huonosti kiillotetut patsaat. Kolme alinta yhteiskuntaluokkaa. Kaikista laskukaavoista vapaita leikkauksia. Reppuun mahtuva vedensuodatin. Tunto lähti nahoista.

Joku suhtautuu henkilöautoonsa eräänlaisena aseena.

Tämä ilmakupla, joka muodostui sosiaalisesti todellisuudeksemme.

Entä se yksi vielä muinaisempi rikos, jolla on kaksi pääepäiltyä, edelleen karkuteillä? Heidän tavoitteenaan oli nuolla kokonainen rakennus kadoksiin ja saada se näyttämään onnettomuudelta.

Taivaalla välhtää jotain.

Hannu sanoo, *comeetta*.

Kääpiömäinen tähti tai asteroidi tai jokin huutavana palava taivaankappale näyttää vainoavan kaikkien rakastamaa kaksikkoa. Elleivät he tieteen tahtoon lähde seuraamaan sitä, he ovat vain objektin alla eivätkä tilanteen päällä.

Tämä pyrstötähteä muistuttava enigma on juuri astunut aurinkokuntaan odottamaan, että täällä tajutaan sen olevan koko aurinkokuntaa vanhempi. Onko se tosiaan ihan vain pelkkä komeetta?

Mietitään hetki komeetoille osoitettuja käyttötarkoituksia. Mehän keksimme aikamme kuluksi kaikenlaista päästämme, ikään kuin ihminen olisi ainoa hyvä idea, joka vallitsee luonnon suuressa mittakaavassa. Jotkut tähtitieteilijät pitävät yllä näkemystä, että komeetoilla on oma valonsa, kun taas toiset vahvistavat näiden vastaanottavan sen kokonaan auringosta. Jokin lisääntyy asteittain komeetan sisässä, kiistatta.

Yhdellä brysseliläisellä kirpputorilla pilkkahintaisen lasten käsilaukun sisällä on jääkaappimagneetti, jolla on Sir Isaac Newtonin piirteet, ja on siellä myös ihan pieni peili.

Se oli juuri Newton, joka heitti ilmoille ehdotuksen, että hänen papereille piirtämänsä komeetat ovat ulkoavaruudessa oikeita ja liikkuvat elliptisillä kiertoradoilla, ihan ekojen joukossa. Hänen teoriasa komeetoista eroaa huomattavasti useimpien tähtitieteilijöiden ajattelusta. Hän näki komeetan taivaalla kaksituhatta kertaa suurempana kuin yksikään toinen paljas ihmissilmä pienimmällä etäisyydellä auringosta. Newton piirsi elämänsä aikana papereille 490,000 pientä viivaa.

Jo komeetan ajatteleminen on myötävaikuttamista komeetan puolesta.

Kuka jaksaa luetella kaikkia taivaankappaleita? Aivan vitun loputon homma.

Tämä kulhollinen irtokarkkeja mun rinnallani näyttäisi olevan neljäsosa kuusta.

Mä haluan muuttaa jonnekin aavistamattomaan kohtaan maailmassa, ja joo, olen osin jumissa vanhassa lopen vyöhykkeessä, on aika hiljaista ja se on ihan tuskaa, ei sille ole kuvaavampaa sanaa. Mä olen ilmaissut nyt tahtoni tyhjentävästi, ja tästedes merkilliset yhteensattumat tihenevät.

Astronomien havaitsema komeetta, joka pysyi kaikista paljaalla silmällä todistamistamme komeetoista pisimpään näkyvissä, katosi taivaalta vuonna 1812. Grimmin veljekset julkaisivat yhden kuuluisimmista saduistaan samana vuonna. Ajoitus on täydellinen. Kahden erillisen maailmantapahtuman välissä on reikä, josta virtaa salatietoutta kaikkiin suuntiin, siitä ei ikinä tiedoteta tarpeeksi.

Vuosisatojen ajan täällä on jaettu ajatonta opetusta eksyneestä sankariparista tunnistamatta heidän todellista missiotaan, kunnes loppui sanottava tai aika sanoa jotain loppui, ja nämä tietäjät alkavat nyt puhua omasta puolestaan.

Kerttu sanoo Hannulle, *meillä on molemmilla ollut lähes sata entistä elämää, mutta tämä on pisin.* Hannu sanoo, *kyllä minun lempipaikkani kuolla oli ilmassa.* Kerttu sanoo, *minun oli umpipiha.* Hän osoittaa yllä loistavaa pyrstötähteä. Liekeistä loistava komeetta yllä puhuttelee häntä, ja Kerttu saa sanottua, *tuon sisällä voisi olla kapakka.*

Ihminen pitää kaikkea näkemäänsä tehtynä omaan käyttöönsä, eikä näekin, luomakunnan osia roskina, jos hän ei voi omaksua niitä omiin tarkoituksiinsa. Ne ovat ihmisen silmissä ikään kuin tarpeettomia lipsahduksia Luojan käsistä, joihin ihminen ei muuten edes usko.

Sisäisten planeettojen ja ulkoisten planeettojen välissä on hilepölyä, jonka lähes pysähdyksissä leijailtava liike tekee toisinaan rajun harppauksen kuten sydämenlyönnit sisällä sellaisessa ihmisessä, joka yskäisee.

Ihmiskunnan ihka ensimmäisen havainnon komeetasta teki äijä, joka tuhahti itsekseen, *tyhjä se oli.*

Jos me emme usko astrologiaan, emme ole ansainneet taivasta.

Astrologia oli muinoin totaalista tietämistä. Kadonneen aavikon paikalla oli kolme tietäjää. Piiloon eristetyt todistajat,

jotka näkivät, että ihmisen kohtalo ei ole raskas vaan pikkutarkka. Näistä tietäjistä on monta eri versiota.

Maaailman varastetuimmassa kirjassa he kolme ovat astronomeja, hehän suunnistavat maapallolla puhtaasti tähtien perusteella. Mistä he tulivat? Festivaaleilta, jotka oli juuri vasta keksitty. Kun he lähtivät matkaan, astrologian synnyinpaikasta, heitä oli siinä jonossa taikuri, velho, maagi. Ihmiset, jotka katsoivat tähtiin löytääkseen merkit.

Yli 450 erilaista traumaa on laskettu kuuluvan järjestelmäämme.

Jos meitä ei heikoimmilla hetkillämmekään saada näkemään ja tuntemaan kaikkivaltiaan voiman työtä, niin mitä vittua me teemme täällä?

Pohdimme lukemattomia keskinäisiä riippuvuussuhteita ja keksimme niille säännönmukaisuuksia, mutta samalla emme elä päivittäisessä suorassa näköyhteydessä lähimpiin objekteihin.

Jotkut oppineet tietäjät maailman eri kolkissa näkevät, että komeetat ovat vihaisia sanansaattajia, tehty todistamaan kaukaa ihmiselle kostavan käsivarren voima, joka on aina tulossa.

Rukoilen, *antakaa armoa*.

Mihin pakoon täällä maailmassa voi mennä? En yksin tiedä.

Henkilö ei pääse eroon kaikesta itsessään. Meidän kannattaa olla kiinnostuneita tästä, vaikka se on uskomattoman monimutkaista ja siksi sitä pidetään hyödyttömänä.

Komeetan alla, syvällä ihmisyyden ytimessä, on hajottavaa tunnetta muistuttava luola, sen sisältä suuntautuu merelle päin kylmä tuuli. Luola, sen syvyys, on sijoiltaan syrjään siirretty paikka ja avartuu useammaksi huoneeksi, mitä kauemmin siellä viettää aikaa. Luolaan voi kuolla.

Jokaisen ihmisen synnyinkartassa on sellainen luola jossain muodossa. Ihmisen syntymä on yhtä lailla luolan syntymä. Tuo luola on niin sofistikoituneesti muodostunut asia, että se kulkee ihmisen mukana, oli liikkeessä tai pysähdyksissä. Jokaisella on sellainen omasta takaa pinttynään syvälle sisäänsä, koska he kerta kaikkiaan syntyivät tänne.

Luolan ulkopuolellakaan ei ole turvallista.

Luola on ihan omanlaisensa mökki, keskellä metsää. Tappajat kiertävät luolan ympärillä, metsikössä suhisee, ja vitun pahaa porukkaa riittää näkymättömiin. Työttömiä hahmoja kuvaamassa riistakameralla synkkää pornoa. Hyväksikäyttäjät laahustavat pöheikoista kohti mökin ovea. Vaikka ihminen istuisi yötä päivää päivystämässä pimeällä kuistilla, selittämätöntä pahuutta vastassa, haulikko kädessä ja jaloissa loputon arsenaali patruunoita, pää täynnä rajuja letkautuksia, niin niitä varjoja hiipii aina vain lisää aikomuksenaan imeä kaikki ihmisestä. Puskista tulee uhkaavan hidas vilkutus. Hyi, nyt tuolta hiipii joku,

pimeimpien risujen välistä. Kuten yliluonnollisilla ilmiöillä on meille oikeaa asiaa, siten irvistys ottaa juoksuaskelia lähemmäs.

Mennään sisään sinne, missä yhdetkään sielut eivät hehku. Luolan seinät, sileät kuin viileä vesi. Tämä kohta ei hengitä.

Luolan sisällä, keskeisimmälle paikalle on asetettu kipeä objekti, sen hahmottaa vasta, kun silmät tottuvat pimeään moneen kertaan. Objektia katsellessa voi tuntea olonsa perikuvaksi jostain uhrista, jota kohtaan riittää loputtomat määrät sääliä, nousee myötätuulista vihaa.

Luolassa haisee: teurasjäte.

Missä päin kehoa tämä tarkalleen on mussa?

Luola esittelee tietoa, joka ei ole yhdenmukaista sen kanssa, miten luulimme todellisten asioiden olevan.

Kenenkään ei koskaan ole kuulunut asettua tänne. Kaikki elämän mahtavat menetykset yhdessä paikassa. Paljon kaikenlaista harmillista, paljon kaduttavaa. Luola on osaamaton, eikä meidänkään ole helppo ymmärtää sen päästämiä ääniä. Jokin kohina on sanovinaa, *haasta riitoja ja polta siltoja*.

Suurempien voimien draama eletään meidän kauttamme.

Hetkonen, mikä on mun osuuteni tässä vuodossa?

Voin kai puhua vain omasta puolestani. Mun veressäni esiintyy ikään kuin kahdenlaisia polarisoituja energioita. Tämä liittyy perinteisiin, jotka ovat siirtyneet muhun perinnön kautta, jopa edellisistä elämistä.

Luolan seiniin on juurtunut vihaisen näköinen varjo. Jos sen saisi jotenkin lepyteltä, sille sopisi mekko, se näyttäisi hyvältä violetissa sametissa. Mä voisin olla sen avustaja ja laittaa varjon nätiksi, sen viha olisi ollut vain imitaatiota jostain, mitä kukaan ei osaa käsitellä. Luulen hetken olevani vapaa, mutta luulo on sama kuin pesisi käsiä estääkseen lentokoneita putoamasta.

Kuvitellaan, että mä olen alle metrin korkuinen. Mua jahdataan kerrostalon kellarikerroksessa kapealla käytävällä, 900 vuotta putkeen, ja multa putoaa aina jotain, milloin sormus tai kenkä tai mitäkin kolahtaa kylmälle lattialle, ja käytävällä säikähdetään. Mun verilinjassani itseään toistava tarina on ihan vitun kauhuelokuva, omasta tunne-elämästä selviytymistä ihan kujanjuoksua sen jatko-osissa. Tässä kerroksessa mä olen yhtä aikaa kotiintuloa välttelevä juoppo ja kotiintuloa pelkäävä lapsi, jotka molemmat pelkäävät toisen sekoavan, loukussa.

Aivan kuin joidenkin ihmisten elämäntehtävä olisi juuttua menneisyyteen.

Valmistavatko nämä elinikäiset pelkoni mua siihen päivään, kun joku todella juoksee puskista mua kohti hymyillen keskellä yötä?

Joskus ihmisen ilme on naarmu, sille voi keksiä syyllisiä, loputtomasti eri tutkintavankeja, mutta lopulta jäljestä virnistää pelkkä terä.

Luolan perällä istuu vitivalkoiseksi muumioitunut apina, joka on jähmettynyt syvän kauhun muotoon, se vähän sätkii, vuosituhansien takaa. Kun sitä lähestyy kosketuksen etäisyydelle, apina alkaa huutaa. Apinan suusta kuulemamme muinainen karjaisu on heijastuma aikaan saamistaan ilmeistä, mutta sillä ei ole äänihuulia. Luolan viltteimmällä eläimellä ei ole tapoja kokea rauhaa, ei muuta asiaa kuin huutoa. Miten mä voin olla jonkin näin karmivan jälkeläinen? Apina puri mua sormesta, kaikesta tulee taas verta. Ajattelin mielessäni, *puhuisin eläimellekin*, kun sanoin sille kuvitelmissani, *nyt pyydät multa anteeksi*. Ei se toimi.

Mistä mä olisin tiennyt?

Onko kaiken vuodon käsittely tyhjentävästi mahdollista? Kaikki palaa tulevaisuudesta tähän jähmettymisen tilaan. Jotain niin syvään pinttynyttä likaa, että sielun on vaikea antaa sitä anteeksi makrokosmokselle.

Luola suorittaa uskomattoman mutkakohtaisen kirouksen, yhden labyrinttimaisimmista salaliitoista, ja siitä lähtien työ, johon meidän kunkin on panostettava, pimentää kaiken, mitä korkeampi voima, korkeampi kuin mikään haava, vaatii ihmiseltä, jotta tämä irtautuisi ensinnäkään kahleista. Tietenkään, se ei ole reilua.

Mä hajotan käsintehdyn juomalasin ilmaistakseni itseäni.

Tahdon tulla riivatuksi, jotta jokin voima tekisi tämän kirjan. Oman sisäisen aurinkokuntani keskuksessa on konflikti, jossa ottavat yhteen turruttava suru ja aivopesty raivo. Onko edes turvallista vaihtaa kokonaan genreä kesken elämäntarinansa?

Teen töitä sen kanssa, mikä tapahtui ennen syntymäämme.

Ensin on päätettävä pöytäateriaalin muoto ja vasta sitten kirjoitettava rauhansopimukset yksitellen sitä vasten.

Hartsi kärventyy suitsukkeissa.

Luolan katosta tippuu: luunvalkea kosteus.

Hannu sanoo taikametsässä Kertulle, *meidän pitäisi keskustella tästä vuotohommasta*. Kerttu sanoo, *elämä vaan joskus on rankkaa*. Hannu sanoo, *ihmisethän ovat täynnä tulta syökseviä luolia*. Kerttu sanoo, *perseennuolija*.

Metsä on altis muutoksille, helposti muunneltavissa. Se on täynnä tunteita, jotka heräävät helposti, ja kun ilmaistaan vapaasti, niillä on taipumus muuttua hajottaviksi.

Kertulla on sylissään kasa kerättyjä taikakeppejä. Kerttu sanoo, *nämä heikensivät sotimisen aikoina puolustuksen taistelutahtoa, jos näitä osasi heittää oikeisiin suuntiin*. Hannu sanoo, *kun mä käyn bailaamassa, mä kuolen nauruun*. Kerttu sanoo, *vakuutin nämä kepit vuodeksi*.

Hannu sanoo, *selitä mulle ensin, mikä ihmisessä on niin luolamaista, pieni vihje väitetystä timantista, selitä se tosi hyvin.*

Hannu ja Kerttu ovat molemmat surullisia siitä, että Hannulla ei ole ollut ketään. He ovat molemmat helpottuneita siitä, että Hannulla on ollut humalassa hauskaa ja hetken muuta ajateltavaa. He ovat vähätelleet, että krapulat kaikkine murheineen ovat vain väliaikaisia ja Hannulla oli hauskaa ja voi vielä jatkossakin olla hauskaa ilman, että olisi mitään ongelmaa. He eivät halua olla surullisia.

Hannu antaa Kertulle onnittelukortin, johon on piirtänyt sydämen. Kerttu kysyy, *onko sydän ihmisen.*

Pieni pesukarhu hakkaa kahta tyhjää peltipurkkia yhteen, kauhea melu. Ehkä siitä seuraa rangaistus.

Kerttu sanoo Hannulle, *kaikki eläimet eivät tunne aikaeroja ja ne ovat ihan oikeassa, jokin kertoo minulle niin.*

Hannu haluaisi Kertun näkevän, miten hän on yhdessä jonkun kanssa onnellinen.

Toisinaan he epäilevät, että joku palkkamurhaaja on työllistetty seuraamaan heitä molempia elämästä toiseen. Hetkittäin he silmäilevät toisiaan peloissaan.

He eivät tiedä, miten he toimivat.

Viiden metsäpolun risteyksessä on kolmemetrinen tolppa, kimppu eri kylttejä, ne osoittavat kaikkiin saavutettavissa oleviin suuntiin, vaan yksikään ei ohjaa oikeaan mökkiin. Risteyksen vieressä sojottaa vaaleansininen sermi, sen takana, risteystä alempana puroon kuollut näätä.

Hannu sanoo Kertulle, *minä en halua ottaa tuosta mallia.*

Näädällä on runko, sen väri on tuhkattu, sen keskipisteessä pysähtynyt sydän. Perässä häntä seuraa ydintä kuten keho elämänviivaa koomassa, ehkä se ei heilahda enää ikinä. Kerttu osoittaa, *entä jos me elvyttäisimme tämän eläimen suusta suuhun.* Hannu sanoo, *se ei ole sinun vastuusi.* Kerttu sanoo, *älä vittu toitota tota.* Hannu sanoo, *suutuitsä taas.* Nyt heille tulee riita metsässä, kahakka.

Hannu ja Kerttu painivat, kunnes Kerttu ei saa happea. Hannu kysyy, *ootsä ok.* Kerttu sanoo, *vähän vain rintaan koskee tai jostain kivistää, onko haamuraajalle parempaa synonyymiä.* Hannun sydän taas lyö. Kerttu sanoo, *revi minusta jotain syvää irti, surut ovat liian monet sukupolvet tulleet yli.*

Kerttu rauhoittuu kirjoittamalla päiväkirjaa, johon kanavoituu vieraaksi jäävä halu kännätä. Hannu laskee komeetan näkyvyyttä. Heissä on kaikkien planeettojen eriarvoisuudet.

Tässä metsässä leikitään kotia, jota ei ole.

He ovat odottaneet maailmanajan pääsevänsä metsästä parempiin bileisiin, johonkin mahtavampaan kuin kukaan olisi uskonut.

Me kaikki teemme tätä, haaveilemme itseämme perille sinne pääsemättä, koska olemme ytimeltämme selittämättömiä, mutta meidän on ihmisinä yritettävä.

Olisipa tällä metsällä musabudjetti.

Hannu sanoo, *mä rakastan tekonurmikoita, se väri on niin puhdas.*
Kerttu sanoo, *tosielämässä kaikki vihreä aina kuivuu kasaan ja murenee.* Hannu, *ok, me tarvitaan siis jotain purppuraa, mitä ei tarvitse kastella.*

Hannu ja Kerttu kävelevät kyltin ohi, koko ajan oikeaan suuntaan tarvitsematta keneltäkään neuvoa, se on jopa vähän pelottavaa. He vaeltavat metsässä, niin kuin joistain porteista mennään läpi huvin vuoksi ja sitten niistä ei päästäkään enää takaisin.

Ehkä he ennättävät uuteen kotiin mua ennen.

Pimeä on aikapeili.

Yksi polku muuttuu pitenevämmäksi, paranee,
yhä viihdyttävämmäksi.

Polulla on kyltti, ja kyltissä lukee, *lavoro nero.*

Majesteettisten voimien kantama tekee itsensä näkyväksi vaarallisella reitillä, kun katuvalot sammuvat jaardi jaardilta, ja munkin matkani on vitun pitkä.

Sanoja voitaisiin kuvailla salaperäisiä yhdistelmiä ja harmonisia kiistoja generoiviksi.

Kehystarina kontrolloi jotain. Arveluttava vyöhyke ilmestyy tuntemallemme maankamaralle. Transhistoriallinen virta. Sammuneet hälytyslaitteet. Kaikki maailmanhistoriassa tapetut orjat. Humina tuuletuskanavissa. Nämä kosmiset tiedustelupalvelut. Tunnen holvit oman menneisyyteni kortteleissa. Hedelmä tihkui kuorista nestettä. Monia elämiä sisältävä keho. Kodinturva. Monia säälettävä vaivaantunut ilme. Kunnioittava pelko voimia kohtaan.

Uniikki tapa käsitellä lihaa tai jotain likaista. Mikään ei ole lopulta niin lineaarista kuin luullaan, koska niin ei kuulu olla. Kävelevät vauvat ja maitovalaat, niiden välinen yhteys. Kiinnittymätön, ilmatiivis tunne, ja ovikello on ihan vitun nappula, jota painaa.

Käsin kirjoitus on pyhiinvaellusta. Sanat kannattavat salakuljetusta. Muinainen maanalainen järjestelmä. Sisällä kuviointeja. Toistaiseksi löytämättömiä parannuskeinoja. Enemmän pyöreyttä. Ei nyt ylituoteta tätä. Kaavoja särkevä sydän itsessään avainrakenteena. Mä olin kerran tosi pulassa, sillä oli väliä.

Hämäävää sadevettä. Ikään kuin mulla olisi sydän, johon tunkeutua. Timantti rotankolossa on pehmustettu emotionaalisessa mielessä. Sydän ei mene paniikkiin, kun käymme läpi jotain hurjemman puoleista, vain aivot menevät pois tolaltaan.

Muinainen viesti on saatettava markkinapaikalta turvaan, joka on irti todellisuudesta.

Lila donitsi on kuin kello käymässä tyhjää, suussani, maku ei ole menossa minnekään.

Kuinka hyvässä piilossa se mun uusi kämppäni voi olla?

Tekokukkakin kiertyy samanaikaisesti sekä sisäänpäin että ulospäin. Se tarjoaa kauneutta katsojalleen samalla kun se kätkee sisäiset kammionsa.

Ongelmana on, etten tunne sydäntäni, en löydä sen tunnetta.

Mä vannon, että kuutamoni iski juuri silmää neljästi. Sillä sekunnilla suru säpsähti mun sisälläni hereille, ja mä melkein valitsin käyttää sanaa: eloon.

Mä tekstasin kerran Aleksille, *hyvää ystävänpäivää*. Aleks sanoi, *ansaitset jäädä ruusurekan alle*.

Mä tiedän, miten pelottavalta voi vaikuttaa usko lupauksiin, kaikesta huolimatta.

Systeeminen taika on lämpimästi tervetullut tähän.

Kirjoituksesta avautuva pyörre, johon kuuluu heittäytyä ja antautua virran pyöriteltäväksi, on muodostunut mussa pitkään, kuin mua olisi valmistettu tähän. Kaikesta pääsee läpi, kun sukeltaa salaa myrskyn pohjalle, siellä on reikä.

Reiästä näkyy sinistä.

Lukijaakin on valmistettu tähän.

Ihmeen havaitseminen ei edellytä muuta kuin myöntämistä, että nyt jokin on todella piilossa. Kaksi tunnistettavaa seikkaa peittävät yhteyden niiden välillä. Ilmaan meidänkin välillämme poreilee jotain ajatonta näkymättömissä olevasta lähteestä, jonka kiehumispiste on syvemmän tietämisen este.

Kaiken alla vaikuttavat kantavoimat, maallisen maailman taustastruktuuri, sieltä periytyvä taikuus hautautuu vuotoon, jota päästävä haava on yhtä siellä.

Mua siis ihan vittu yököttää, tulee sellaisia refleksejä.

Maapalloa suurempi sormi osoittaa sisäisiin piilopaikkoihini – sinne, mistä mustat flyygelit tuntuvat putoilevan mun päälleni. Kaiken itsensä sisäisen pitäisi olla samassa tiimissä. Kaikki on niin epäselvää, että ratkaisuksi tarvittaisiin entistä ymmärrettävämpi kertomus maailman alkuaikojen tapahtumista, tosi myyttinen juttu, miten ihmissydän alun perin lähti sykkimään.

Laitetaan tähän, että avaruus oli ääretön, kunnes avaruudessa sammui sininen kruunukynttilä.

Kaukana täältä jollain käsittämättömän suurella voimalla on vaikutus kaikkeen meissä, mikä tekee maailmasta outoa jälkeä.

Purppurat verhot, jotka tähtien mukaan organisoitu rikollisuus
ripusti tämän maailman ja muinaisen tiedon välille, liehuvat yhä
levottomammin, niiden välistä pilkahtaa 16 paperista täysikuuta.

Raollaan verhot melkein paljastavat takanaan avautuvat
voimat, ne piilottavat maailmanlaajuisen alamaailman.

Miksi sinne on kaikkien niin vaikea kurkistaa?

Kielellä sulaa jäätelö, jonka maun nimi on, *cielo azzurro*. Samalla
pinnalla liikkuu ilmoista maan kamaralle laskeutuva legenda.
Joskus asiat muotoutuvat itsestään, ja mä voin näyttää miten.

Mulla ei ole sanoja, suusta kuuluu kaukohuminaa.

Sanat imuroituvat korkeuksista suuhuni. Useimmat
ihmiset kammoavat tuonpuoleisten voimien läsnäoloa
tässä todellisuudessa kuin kirjoitusvirheitä omissa
elämäkerroissaan. Mä rakastan näitä voimia.

Mä rakastan anglismeja, ne ovat musta pantavia. Mä herään
eloon kielioppivirheistä, koska niissä on enemmän ihmisyyttä
kuin suun oikomishoidossa. Jotkut verbit on taivutettu
päin persettä, koska ne nousivat vieraan kieliopin liekeistä
vuosikymmenten päästä. Mulle on aivan yksi vitun lysti, milloin
pilkku tulee. Puhuvat koirat parveilevat, kuten enkeliolennot
omillaan, energiatehokkaissa kodeissa.

Ihminen osaa myös hengittää värejä päähänsä, mutta palataan
siihen toiste.

Mietin poliisien seksielämiä.

Sinikauluksisia yksityisetsiviä, tähystyspaikoilla pimeissä autoissa tyhjillä kaduilla uneksimassa suloisesta kosketuksesta, missionaan estää jokin löytämästä mua.

Yhteistuumin, me voimme päästä yli tarpeesta aartenmetsästä luolasysteemeissä, ajovalot täysillä. Me voimme tulla kosmisiksi etsiviksi, me kaivamme: johtolankoja.

Meille on annettu tilaisuus tajuta itsemme ja rajallinen määrä aikaa. Me olemme täällä vain pari tutkintapäivää, emmekä me koskaan voi luovuttaa kadonneiden nauhojen suhteen. Ne voidaan kaivaa esiin hengityksen lakien ja syndikoitujen salakoodien avulla.

Kimppu kynttilöitä palamassa ylösalaisin.

Lukittu ovi katolisen kirkon puutarhoihin.

Kaikki pehmeästi lukossa. Hyräilyä sielua myöten. Kultaiset sillat.

Näkyvä historia antaa ymmärtää, mitä on mahdollista kertoa, vaikka ei pääsisi tekemisiin sen kanssa.

Mä en ole taitava ilmaisemaan tunteitani vaan puhumaan jostain uhasta tunteinani. Ihmissydän on muinainen modaaliteetti, aistikanava, jolla on parannuskeinoja.

Mun ensimmäinen lempiharrastukseni oli isäni nenän pureskelu ja nykyisin kirjojen järjestäminen pinoihin, kunnes ne kaatuvat.

Tämäkin on pimeää työtä.

Kukaan ei ole täällä täysin itsensä. Kaikki muistuttavat enemmän kaukaista totuutta.

Mulla on päälläni eittämättä yön parhain asu eli siniset pitkät alushousut, jotka ovat yhtä samettiset kuin yömyssy.

Kuoletettuja luottokortteja ullakolla.

Suuria energiapiikkejä päivänseisauksen ja päiväntasauksen ympärillä.

Tekisi mieli mennä napinreiästä läpi.

Kaikelle kävi kuin hevoselle, jota vedetään ohjista. Kaikki pysähtyi äkkiä. Suuri tuli loimusi. Vaunut pysähtyivät risteykseen sekoittuen. Maisema levisi silmäkantamattomiin.

Verenkierrossa: turkoosinhohtavia pilkahduksia.

Ne tuottavat sensaation, että tulevaisuus on avoinna, kirjattuna paperinpalalle, käsin pideltynä, laajentamassa vaikutustaan, kalenteria edellä.

Tulevaisuuden ennustaminen improvisoi kanavat, joilla me selviydymme.

Näkymätön koura on solmeillut hermorakenteet, jotka mahdollistavat sen.

Mitä on olla kaikkea muuta kuin järkevä?

Lukittu ovi.

Kriisiytetään se.

2,500 vuotta sitten tämä jäävuori oli kaivo, maalia.

Mun sydämeni ympärillä on lopulta ehkä sähköaita. Kauempaa voi nähdä, mitä mä käyn läpi, mutta kukaan ei voi tulla sen lähelle. Mä en kurota ketään kohti. Pelkkä kaipuu katsoa toisen rintakehää ja sanoa, kuinka hyvä tuolla olisikaan kaikua. Tästä ei pääse läpi.

Käsintehdyt lasit hajoavat herkästi käsiin.

Jotkut meistä täällä vuotavat.

Tuntemme, miten saamme muut tuntemaan.

Aika on romahtamassa sumeutensa sisältä.

Häpeän tunteet muodostavat monet väärinkäsitykset. Kauhunomainen tunne, että mun elämäni tunkeudutaan ja sävyt pimennetään.

Tätä vaihetta ei voi oikaista.

Keskittymiskyky on kaunis kurottava ele, joka nykäisee hellästi auki kaiken pehmeästi lukitun.

Jokin paljastumaton osa ihmisyyttä odottaa keskellä
labyrinttia, jonka pyörteiselle suulle mut kohta lennätetään.

Olisiko mahdollista, että osa tätä salaisuutta on se, että tämä
nyt läpikäymäni odottaa mua uudestaan tulevan salaisuuden
keskellä, eli kaikki tämä vain jatkuisi?

Olen ärtynyt, etten osaa suoranaisesti herkistyä. Haluan olla
innoissani ihan tyhmistä jutuista.

Kivettymä kompleksisia tunteita tässä sydämelläni, vaikka se saisi
mut näyttämään liian herkältä. Haluan kokonaan uuden kielipin.

Joskus sanat riittävät.

Kietoudun safiirinsiniseen aamutakkiin ja esitän kysymyksen,
että jos jokainen ihminen on ytimeltään niin hyvä kuin paha.

Kaikki sanat, joita etsimme, hoksasivat meidän näkevän vaivaa.

Sydän on aina kasvamassa laajemmaksi.

Alkuvoimaisia ilmaisuja.

Mulla ei ole juuri nyt kova nälkä, ollut tunnetta kodista
pitkään aikaan, en ole vielä kohdannut silmäykselläkään
mitään, mikä vastaisi sitä, mitä mun tielleni on nähty tulevan
osumaan, henkien tuoman etumatkan päästä.

Olen ihan vitun pihalla. Suu on yhtä tyhjä kuin maapallon kaikki nurmikäntä muodostava yksittäinen kenttä kvanttifysiikassa, sieltä on tulevana kaikki.

Puitteet tiheävät.

Mä en halua enää ikinä tulla kännissä, niin yksin, kotiin.

Kytkeydyn vanhoihin sieluihin, niihin, jotka ovat matkanneet monet kerrat yli, matkaavat jälleen kerran maailmojen ylitse, ihmismuotoihin, joihin särkee. Me jaamme jotain. Me käymme vuoropuhelua ihmisen pahimmista peloista. Voin puhua sielujen kanssa aseväkivallasta, siitä, miten vodka kutsuu itsensä laseihin, joissa oli hetken puhdasta kylmäpuristettua mehua tai pelkkää ruusuvettä.

Kuinka tulee ratkaista sellainen ongelma kuin mä?

Alkoholisti on sofistikoitunut hahmo, koska hän on usein taikuri ihmismuodossa, joka ei tosin osaa käyttää omaa taikuuttaan vaan turvautuu alhaisempaan magiaan. Hän noituu itsensä päihtellä, kun hänen kannattaisi käyttää pakenevat energiansa systeemien rakentamiseen. Sellaisiin luoviin rakennelmiin astuisi sisään voimia, jotka voivat ratkaista kivut ihmisen puolesta, joutumatta itse niihin koukkuun.

Haluan paljon aikaa toimia, saada mahdollisimman paljon aikaan.

Hannu kuiskaa, *aikaan mitä*. Mä vastaan siihen, *jälkeä*. Hannu kysyy Kertulta, *miksi me ollaan näin syvällä jonkun pään sisällä*.

Aavistamaton ihminen on saalis hallitsemattomalle
muistamiselle, kuvat tulevat elinaikojen takaa.

Metsikössä kuhisee nälästä vihaisia aaveita.

Hannu ja Kerttu ovat koko ajan olleet upoksissa noituuden
maailmaan. Näkevätkö he mussa jotain samaa, mitä jumala
näkee ihmisessä tai ihminen jumalassa?

Metsikössä lojuu Sepultura-bändipaita. Kerttu lausuu,
sepulchro.

Vieressä puska kasvattaa marjoja, joihinkin mineraaleihin
menehtyy, kun niitä nauttii, ne ovat myrkyllisiä. Kerttu sanoo
myrkkymarjaterttu kädessään, *mä koen outoa vetoa juttuihin,*
joihin voi kuolla. Hannu kysyy, *otetaanko yhdet.* Puskasta
välähtää kirkas salamavalo. Kerttu sanoo, *meitä ei kannata*
kuvata. Hän lakkasi kiertämästä auki taskumatint korkkia.
Hannu sanoo, *mulla on aina ollut sama ongelma.* Kerttu sanoo,
ottaako joku.

Hannu on kerran sytyttänyt vuoren tuleen.

Hannu kirjoittaa sanoja paperille, se näyttää
joulu lahjatoivelistalta, mutta se on kirje, tarkoitettu mulle.
Hannu sanoo siinä, *purulelu on tulikuuma, kun me puremme*
sinua. Hänen äänessään on käheyttä.

Kerttu huutaa, *no tuliko valmista.* Kerttu on jumissa
pokeriautomaatilla, jota pelatakseen hänen on kärsittävä lisää

voiton toivossa. Hänen sisällään jyllää voimallinen jännite, jospa säännöt menisivät kaikesta pelaamisesta rikki ja häntä ei yhtäkkiä pelottaisi. Hannu kysyy, *voititko jotain.*

Lanka palaa.

Metsästä lähetetään pommiuhkaus tähän kohtaan kirjaa, se tekee näille lauseille varmaan ihan hyvää.

Hannulla on päässään haljennut kypärä.

Kerttu sanoo, *ei ihme, ettei kukaan sinua halua.* Hannu sanoo, *eikä ihme, että sinä et ikinä voita.* Kerttu sanoo, *tässä talossa ei kukaan voita, ei edes pelin henki.* Hannu sanoo, *niin kai, koko metsä on yksi mökki keskellä sitä.*

Hannu muistaa, mikä on kuristusote.

Hannu sanoo, *mennään hei meidän omaan kotiin.* Kerttu sanoo, *no eikä mennä, kyllä mullakin pitää saada olla täällä hauskaa.* Hannu sanoo, *pliis, ei mennä kohti sitä mökkiä tämän enempää, pelataan mieluummin.* Kerttu sanoo, *paskahousu.* Hannu sanoo, *jakorasia.*

Puiden välissä lämpenevät kaljat, kujat.

Hannu sanoo, *koko maailma on yks pubi.* Kerttu sanoo, *yhtä vitun valitusta.*

Hannu saa Kertulta erityisluvan olla kännissä koko ajan – sillä metsän asettamalla maagisella ehdolla, että sitä vastaan hänen

on pakko murtaa toistuvasti luitaan, se sattuu tosi paljon. Jurrien ehtona on, että aina jostain päin kehoa menee uusi luu poikki, mutta hän saa juoda kivut pois, yhä yltyvät kivut, juoda yhä enemmän. Jokin lupaa, ettei hän kuole koskaan, mutta luut murtuvat yhä yllättävämmissä kohdista. Hän ajattelee, ettei hän tarvitse mihinkään kaikkea, mitä hänessä on.

Hannu kysyy, *pitäisikö tappaa joku*. Kerttu sanoo, *siitä jää niin paljon siivottavaa ja sitten kaikki se peiteltävä*. Hannu sanoo, *pyydetään Luojalta jotain*. Kerttu sanoo, *anna kirjoja*. Hannu sanoo, *polta palo santoa*. Kerttu sanoo, *haista paska*. Hannu sanoo, *sanoinko mä jo, että kun mä käyn bailaamassa, niin mä kuolen nauruun*.

Laura Braniganin Self-Control soimassa langattomasta mankasta keskellä metsää, missä päin universumia ikinä se onkaan.

Hannu ja Kerttu rakentavat lumiukkoa valkoisesta mönjästä. Tuhkaa on satanut kevyen pihkaisen peitteen päälle ympäri metsää, siitä saa kasattua epämääräisiä hahmoja.

Kerttu sanoo, *lupaa mulle jotain sairasta*.

Hannu tajuaa olevansa ihan humalassa. Hannu sanoo, *kuka olisi voinut vanhoa tai edes arvata, että nämä bileet olivatkin koko ajan mun sisälläni*. Hänen tarvitsi vain avata suunsa, ja ne alkoivat.

Kerttu sanoo Hannulle, *kohta tapellaan*.

Sanat ovat haasteita, kun puhutaan hiljaisimmista voimista.

Joskus mua yskittää, yskin niin kuin tosi sairaat, mutta ei syytä huoleen, se on vain sydämenasia, joka tekee tietä kurkusta ulos.

Mulla on monissa unelmissani päällä violetti minkkiturkki.

Fentanyyliä on alkanut esiintyä siellä sun täällä.

Syvällä ihmisen sisällä pimeimmässä paikassa kaikki on enteilyä jostain.

Kanavan saa auki.

Syvemmän tiedon esteenä on vain metsä, tai se on tarkemmin omanlaisensa maisema kunkin ihmisen pään sisällä aivan vitun syvällä.

Aaveet tekevät musta paremman kaikessa, ja vuorostani mä annan niiden viedä lauseeni päin vittua, nyt astuu lavalle: belugavalaita, alkuvoimia, kansalaiskapinoita.

Kirsikanmakujen viattomuus italialaisessa liköörissä, huitoo kohti mua ilman halki. Me puhumme aaveiden kanssa siitä, millaista on tulla kiskotuksi hiuksista sängystä; mitä on tuntea itsensä typeräksi; millaista on herätä vieras verenpurkauma iholla; miltä kehosta tuntuu ajaa kaupunkipyörä kotiin monta kilometriä kännissä, epätasapainoisena. Kun ei tiedä, mihin kaikkialle kusi kotimatkan varrella ja rikkoko vieraan tuulilasin jossain kohtaa, me puhumme kaikesta siitä, kun ei tiedä varmaksi.

Historian näkymätön kämmen on valinnut hermorakenteet,
jotka mahdollistavat sen, että me emme ihan tajua itseämme.

Voimasta ja hengityksestä saa vaarallisia yhdistelmiä.

Mä todella tykkään päätyä eksyksiin, kieroja asentojani
avaaviin kokemuksiin.

Pidän oikealla kädellä vasenta kädestä, muistopuhetta.

Sitten tulevat unelman ohenevat reunat, kuin tässä tehtäisiin
rikosta, todellisuutta vastaan.

En kestä mennä pimeämpään. Haluaisin olla yksi niistä
ihmisistä, jotka osaavat juoda lagerin ja nauttia siitä
koukkaamatta itsessään synkimmän kohdan kautta. Joskus
jään jopa jumiin sinne, kun en ole riittävän selväpäinen.

Se oli mun lempitapani vaipua pois.

Mitä ihminen voi tehdä, kun syvimmän tarkoituksen tiellä on
blokki, joka siirtyy aina sinne, mistä suunnasta täytyy estää
liike? Voidaan todeta, että syvin tarkoitus kimaltaa, mutta
sen lopullisesta ydinvaikutuksesta muodostuu vain tuhat
olettamusta.

Saatat syntyä asuttamaan lumoavaa ääntä, mutta se ei
ratkaise yhtäkään tapausta. Ääntä on opittava käyttämään
kuten yksittäisen torven puhallus voi kaataa verisyydessään
hävettävät seinät.

Valkoisia höyheniä liittää huoneilman poikki, mun kotini on täynnä niitä, ne purkautuvat pistävästi pihalle mun untuvatäkistäni. Tänään yksi leijaili jäähtyvän paahtoleivän reikäisen kohdan läpi, vittu mä inhoan asua tässä läävässäni. Kukaan ei ole näkemässä, kun mun päiväni tällä lailla alkavat yksin ideoiden armoilla ja päättyvät vielä kaoottisemmin.

Vaikka et katsoisikaan sitä, kuunvalo käy kovana.

Korkein voima parantaa tunteilevan suuni kautta.

Sanat ovat vain kanava, joiden kautta käsitellä ylimaallista ohjaavaa voimaa, tämä väline.

Skitsofreenikko tulee uimaan samoihin vesiin kuin mystikko.

Joku kirjastonhoitaja aikoi juuri vetää käteensä.

Henkitorvesta lähtevä kiihkeä pyyntö, joka uhmaa tottumuksia, mykällä syvyydellä.

Aivastus reaktiona jonkun toisen kipuun, se on mun bravuurini.

Mä en ole kovin älykäs, mutta mun päässäni on sininen hyvä seinä.

Jos mä en olisi lopettanut dokailua hyvissä ajoin, mä en olisi ikinä päässyt tähän vaiheeseen. Mä olisin loppuelämäni vain uppoillut synkkään metsään. Korkeampi sallimus ei olisi

antanut näkymätöntä lupaa kääntää sivua, mun varalleni laskettua korkeampaa sallimusta ei olisi edes suunniteltu. Joskus on lopetettava kännäily ja kaman vetäminen, tahallinen harhoihin eksyminen, jos toivoo itselleen jotain totuudellista hyvää. Jos ei ole päästänyt ongelmiaan menemään, moni menettää kaiken, sen kaiken tullessa kohdalle.

Mahdottoman kauniit huulet suukottelevat ihmisen ydintä, niiden kuiskaukset muodostuvat tauoista.

Nautinto on tapa noitua itsensä.

Mun huulillani on taivaansinistetty kuppi: elohopeaa.

Nyt menee hyvin.

Kovinkaan timantti ei alipaineistu takaisin maidoksi.

Elinkustannuskriisit, sanana sulaa suussani. Siitä tulee materiaa, se peruuttaa takaisin perimmäiseen muotoonsa, puhetta jostain alkukantaisesta. En osaa sanoa, mitä voisi tapahtua mun ympärilläni käynnissä olevien asioiden sijaan, haluaisin puhua niiden päälle. Jo ajatuskin jäädyttää kielelle kohmettuvan pinnan, vieden vedet mukanaan, suun on saatava äkkiä sylkeä.

Täällä dokaillaan väheneviä nettotuloja.

Irrotan järkeni tästä tekstistä, sen myötä kaikkea tulee mieleeni, nämä erilaiset yliaistilliset ilmiöt.

Joidenkin yksilöiden kohdalla se voi olla puhdas valinta, uida uusien syvyyksien, uusien mahdollisuuksien tilaan.

Kieli on välitön väylä antautua: muodottomuuden aalloille.

Syy sanojan muodostumiselle jää selvittämättömäksi.

Kielisoitin, jonka nielaisin ja jota nyt rämpytän.

Tämä työ saattaa tuoda mukanaan suunnattomia ilmentymiä ihmisten keskuuteen. Ajatus koskettaa aivoja eetteristä.

Missä tilanteessa on sopivaa avata suunsa taikuudesta?

Kun sytytin tupakan, kirkonkellot alkoivat soida, kuin merkki kuuluisi kurkusta.

Suussa sulavaa sinistä paperia.

Sanat kuudenkymmenen asteen kulmassa alkukantaiseen raivoon.

Kultainen avaimenperä, jossa lukee sinertävä sana: pienoisäärettömyys.

Metsä on edelleen syvä ja pimeä. Ilmanhenget puhuvat unikieltä, joka heiluttaa sielunkelloja. Kaksikko pysähtyy hiekkapolulla, ikään kuin pahanteosta yllätettynä. Maassa on tassunjälkiä. Hannu sanoo, *joku jahtaa meitä, joku on ihan meidän kintereillä*. Kerttu sanoo, *kuules, nämä on meidän vanhat jäljet*.

Hannu ja Kerttu muistelevat yhtä yhteistä entistä elämäänsä, perhesalaisuuksia, pienen kuningaskunnan romahdusta, unohdettua aikakautta, maksamatta jääneitä velkoja. Kerttu sanoo, *niin se sensuuri iski prinsessaankin*. Hannu sanoo, *silloin ei ollut mitään, mitä en olisi tehnyt puolestasi*. Kerttu sanoo, *minua niin itketti ja hävetti*. Hannu sanoo, *rakensin perseesi*.

Kerttu sanoo, *minulla on ylisukupolvinen olo*. Hannu sanoo, *onko siinä jotain paha*. Hannu lievästi inhoaa sentimentaalisuutta, häntä onnistaa, sillä sille on tehty ihmiseen liian riittämättömästi tilaa ja siksi tunteet tulevat noloina ulos. Yhdessä menneessä elämässään hän oli kerralla huijari, pultsari ja draamatikko. Hannu sanoo, *saisinpa anteeksi, minkä kaiken mä mokasin, en edes tiedä kaikkea, mitä mä tein väärin*. Kerttu sanoo, *saat pyytää loputtomasti anteeksi*.

Hannu ja Kerttu toivoisivat olevansa jo seuraavassa elämässä.

Hannu pyytää anteeksi, *haistatin sinulle tuossa aiemmin*. Kerttu sanoo, *ei ihme, kun mulla on pää niin vitun kipeä*.

Kertulla oli yhdessä elämässä äiti, joka tökki häntä sormella päähän niin, että sitä voisi sanoa lyömiseksi, ja äiti huusi, *onko sulla vikaa päässä*. Varsinkin sen viimeisen sanan kohdalla, Kerttua sattui pään syvimpään pätyyn, jotain meni sinne sisään. Huuto laski koskea, jota kipu oli.

Jotain paha tapahtuu aina jossain paikassa.

Hannu yrittää halata Kerttua. Kerttu sanoo, *älä keskeytä, mä viillän aukkoja maahan*. Hannu kysyy, *hei, mistä saa tietää oman syntymäajan, kun mä en ikinä muista omiani*. Kerttu sanoo, *taksikuiteista*.

Hannu funtsii, miksi eläessään menettää käsityksen fortunasta niin käden käännteessä, käy huono tuuri. Hannu sanoo ääneen, *se yksi joulu oli keskiaikainen*. Kerttu nuolee jonkin hylätyn kivimökin seinää ja sanoo, *täällä ei ole mitään nähtävää*. Hannu suutelee maata ja esittää toiveen, *olisipa tässä kohtaa kuolleen eläimen sijaan kaunis paikka, johon saa tuoda omat juomat*, ja hänen kätensä osoittaa maassa makaavaa mäyrää.

Viereisessä puskassa täysi pullo Don Julio Reposado -tequilaa.

Hannu sanoo, *minulla on idea*.

Tähtikuvioiden asento on vaihtunut radikaalisti, opetuksena epäuskoisille lapsille.

Hannu ja Kerttu ovat juovuksissa. Kerttu kysyy, *miltä tuntuu, kun on läksyt tekemättä*. Hannu alkaa itkeä. Kerttu kysyy, *miltä tuntuu olla huono ja tyhmä*. Hannuun sattuu liikaa, kun Kerttu lyö häntä, Hannu ei kestä mennä suihkuun tänään. Kerttu kysyy, *miltä tuntuu olla haisunäätä*. Hannua itkettää niin, ettei kyyneleitä riitä.

Vuosikymmenet, vuosisadatkaan, eivät riitä kaiken käsittelyyn, kaiken kanssa diilaamiseen ei riitä yksi ihmiselämä, ne itkut venyvät vuosisadoiksi. Meille annetaan kerralla vain yksi elämä. Itsensä vihaaminen on nyrkillä hakkaamista vasten

ovea, jota pitäisi silitellä, vaan auttaisiko sekään, näitä päättymättömiä estyneitä yrityksiä olla oma itsensä.

Mun silmistäni näkee, mitä tuskaa mä kannan – mitä mä en huomaa.

Se aivojen osa, joka osallistuu pidättyväisen käytöksen ja tekojen seurausten ennakoinnin ylläpitoon, rappeutuu koko ajan läpi ihmiskunnan historian. Me olemme yhä alttiimpia aggressiivisuudelle, estottomuudelle ja yksinkertaisesti sydämenvastaiselle toiminnalle. Me olemme jonkin vaikutuksen alaisena.

Hannu sanoo Kertulle, *hei, minä en jaksa enää olla tämännimisiä kuin me olemme*. Tämä taikoja tekevä pimeä rakenne anonymisoi heidän hahmonsa takaisin siksi, mistä he tulivatkin, leikillä. He antavat toisilleen historian kantamat peitenimet. Tietäjä vastaa toiselle, *no, arvuutellaan vaikka jotain, mitä kukaan ei vielä tiedä*. Toinen tietäjä kysyy, *mikä on kaikkeuden ainoa kello, joka näyttää yhtä aikaa menneen, nykyhetken ja tulevan*. He vastaavat yhteen ääneen, *astrologia*.

Tietäjistä lähtee kummastakin suunnattoman suuri valo, olisi aliarvioivaa sanoa, että heillä on pelkät otsalamput. Molemmilla on loistavat valonheittimet kurkussa, siksi he availevat suuaukkojaan. Nämä tietäjät tulivat nähdyiksi vasta nyt, kun heistä puhutaan.

He jäävät kerta toisensa jälkeen aina taakseni mutta silti jumittavat siinä osassa mun aivojani, jotka tietävät ansaitsevansa muutakin.

Mä käsittelen asetta, joka oli tarkoituksenmukaisesti valmistettu mun esivanhempieni ampumista varten.

Ne ovat tänä iltana täällä kanssani, muukalaisia omalla maallaan, juoksemassa olemattomien puiden välissä, alkujuurien peittämällä purppuralla tekonurmella. Pelkkänä muistona, jossa esivanhempi 1 sanoo, *kaikki aikani kului helteiseen vereen*, ja esivanhempi 2 sanoo, *se oli sielusi, jonka kuumuus veti puoleensa*.

Tiedolla on aina seuraava taso.

Onpa hienoa, korkean tason energiaa ja vielä näin paljon.

Saan kasvavissa määrin kiinni tunteesta, että mun on tehtävä suuri siirto.

Mä näen tulevaisuuden, ja se on peilikuva Antiikin Kreikasta, jossa tilausruno oli yksi yhteiskunnan kalleimpia asioita. Mua koskee rintaan, miten arvostettava kaiverrettu sana voisi jälleen kerran olla.

Kivut voivat olla merkkejä, että ihminen on vain laajentumassa. Muinoin pelkkä ajatuskin avaruuden syvemmästä äärettömyydestä sai pään särkemään. Milloin se päättyy? Kyky ottaa vastaan myös hyvää laajenee, niin kuin uimaan opetteleva lihasmassa, ja sehän sattuu kaikkialle. Mä joko integroin tai hävitän tämän käsillä olevan entisaikaisen salaisuuden. Kipu ja hämmennys hälvenevät mystisen työn edetessä. Ne suojelivat mua sietämättömältä, liian suurelta.

Ei tajunnan vaan jonkin tajuntaa korkeamman voiman virtaa.

Mä saan nautintoa, kun olen oman sekavuuteni takana. Pääsen sinne kommunikoimalla, kuinka valmis olen häviämään kaiken kerryttämäni, ja olen ilmentymä valmiudelle ottaa muinainen tieto vastaan.

Sukusaagan tyyppisen rakennelman romahtaminen.

Joku hahmo sepittää harson takana tilannerunoutta, muinaista aikaisempaa perimätietoa, epäselväksi jäävänä pyrkimyksenään säilyttää jotain tai tuoda valoon tarkoituksia.

Ihminen kunnioittaa kuutamoa kauhulla, koska ne ovat läpinäkymättömiä toisilleen.

Sanat: sisarplaneetta, metallinhohtoinen sekoitus, hiipivä olento, säidenrikko.

Vapaapainiminen maailman mahtien kanssa.

Merkitysten väheneminen merkkien järjestyksen mukaan.

Kun merkityksenanto vedetään alta, alkemia alkaa uskoutua hämmästelijälle.

Mun on selitettävä, että tämä syvä tieto sijaitsee tuhkalla ympyröidyissä kehissä, muuten kukaan ei ymmärrä. Teen likaiset työt, joita kukaan muu ei totea tekevänsä.

Elän näiden sähköistettyjen käsivarsien kautta, joiden on tarkoitus räjäyttää alkajaisiksi oma tajuntani. En ainoastaan puhu työstä, vaan olen sisällä tässä työssä. Mulla on ihmeellistä kerrottavaa. Puhun itseni pyörryksiin. Sanoja tulee, yleisen tiedon tuolla puolen olevalta alueelta.

Katkeilevat matkat. Sähkölaskuja määritelmien hajoamisen rajoilta. Kieli on petos. Aika kiivetä johonkin.

Mitä mä tein äsken? Elin odotusta ja järjestelin sekaisin kaikki sanat vain venyttääkseni prosessin kestoja kuin nuotion tulta.

En tiedä, mihin mennä, mutta alan tehdä asialle jotain. Hämmästyin tuota muutosta. Yhtenä päivänä, kun järjestelen jo lähtövalmiudessa laatikoitani, pistää jokin mua sormeen, se on piikikäs kuparilanka lapsena askartelemassani kruunussa. Homeesta vihertävät kreppipaperit sen ympärillä ovat liljojen kukkasat, ja samettirusetit repeilevät solmuista. Heitän sen metallikulhoon palamaan, niin kuin kylmät öljyt lehahtavat. Katselen paloa, kuparikierteiden vääntymistä, tekokullan sulamista. Toivon nopeasti jotain.

Ihmiskeho on lähetin, joskus huonommankin onnen vastaanotin, sen kautta radioidaan henkisiä oivalluksia, jotka nostattavat jo ennestään sietämättömän korkeaa taajuutta.

Avokätiset rukoukset. Näkemättömien ikkunoiden verhot. Virhe, jonka hermosto muodostaa, Luojan kiitos. Lujittuva luottamus epätodelliseen. Kaikenlaatuista melua. Salattu tieto avautumassa pyhätön edustalla. Tälle on tilausta. Erämaa on purppuraa. Tällä värillä on tietynlainen vaikutus.

Tämä tarkkaan harkittu purppura sävy, jonka päälle on kirjailtu sana: magnesiumia.

Vedämme puoleemme asioita, joiden ympäröimänä ei ole tarkoitus kuolla. Ne eivät ole niin tärkeitä meitä mahtavimmille hengille.

Älä mokaa tätä, pudota verhoja.

Sininen kakkukynttilä pystytettynä mustan obisidaanikristallipallon edustalle.

Ollaanko täällä koskaan nähty hevosta liukastumassa mustalla jäällä?

En itsekään ole tietoinen sen linnan historiasta, joka juuri paiskasi itsensä mun mieleeni.

Moni kuulevan korvan välissä hermoileva olemus livahtaa tiedostamattaan pakoon kahleista, joita ei tajunnut kannattelevansa.

Jokainen lause on auringonpimennyksistä muistuttava paneeli.

Mun mieleni tuottaa kuvia tulevasta kodista, se on valmiita unelmia kärjistävä, seuraavinaan jälkiä. Olisipa siellä mun luvatussa kodissani kivinen pistaasinvihreä amme. Ai vittu, mä makaisin kaiken elinaikani osaksi sitä vettä, ne vedet ovat tuloillaan toteen. Tulen laskemaan kylvyn, johon ripotellaan suolaa, timjamia ja rosmariinia.

Mahtuisiko sinne pöytä täynnä magiaa?

Rukoilen, *anna mulle se, mitä ikinä pidätkään kohtuullisena ja reiluna.*

Linnoittuva sumu on satelliitin valaisemaa.

Me näemme, mitä näemme, ja joku teki taikatempun, spiritistisen liikkeen. Vuorovaikutusta ja kommunikointia kuolleiden kanssa seanssien avulla. Näyt voivat olla niin mukaansatempaavia. Ihminen, joka on antanut kaikkensa ja kokenut rauhaa, lähtee hallusinaation matkaan. Vaikkei sitä näkisikään, kuunvalo käy yhä kovempänä.

Silmänkääntötempu.

Kasvot kostuvat ruusuvedestä.

Pieni verenvuoto mielihyväkeskuksessa, aivojen osassa, joka osallistuu joskus tekojen hillitsemiseen. Mun on käytettävä mieltäni tai mun mieleni on käytettävä mua.

Luova havaintokyky on vain spirituaalisen havaintokyvyn haalea kääntöpuoli.

Nämä ihmetykset tarvitsevat kokonaisen taianomaisen systeemin.

Mä puhun ääneen asioita, jotka muutoin eivät koskaan olisi ilmaista tietoa, nämä sanat ovat yhtäkkiä saatavilla. Niitä voidaan kuvailla salaperäisiä yhdistelmiä ja harmonisia kiistoja generoiviksi.

Onko turvallista tulkita todellisuutta kuin unta?

Riskit kasvavat.

Tämä ei ole sitä, mitä luullaan.

Metsässä siilikummitukset hakkaavat sauvoilla hevонhierakkaa paskaksi, kaipaavat kipeästi paikalle tarkinta mahdollista ennustajaa, joka saapuisi lupaamaan, ettei kaikki tule aina olemaan silkkaa kipua, taivas on malva, aikoja ei erota.

Taivaalla metsän yllä, tähdet taivutettuina lavasteiksi.

Kerttu sanoo, *jou, mitä me odotetaan.*

Metsän harvoissa risteyksissä on neonvaloja, ne on valoja.

Hannu sanoo, *mietin vaan, mitä me oikein luulemme täällä etsivämme.* Kerttu sanoo, *heitän ehdotuksen, että me kaivamme maan alta piikkiä, jota sinne ei ole keltään jäänytkaan.* Hannu sanoo, *voisimmeko jättää asian vain rauhaan.* Kerttu huutaa, *kerää jätkä luusi.*

Hannu pelkää yhtä jumalaa, jonka kostavan käsivarren armotonta iskuvoimaa ei riittävän monen elämän jälkeen voi mitenkään mitata. Eikö se olekin joka lapsen pelko tulla viedyksi pois eikä palautetuksi takaisin? Ihmiskunnan keskuudessa ei puhuta tarpeeksi siitä, miten lähellä tuo pelko on sitä nautintoa, kun itse vie jonkun.

Hannu sanoo, olen monta kertaa näppäillyt oikein numeron, jonka toisessa päässä kukaan ei ole osannut auttaa.

Kerttu sanoo, *odotas, mä näytän sulle*. Hän viittaa johonkin heidän yläpuolellaan, on osoittavinaan sormella tähtitaivaalle, vaikka hän viittaa johonkin sen takana. Kerttu sanoo, *kävinköhän mä kerran vessassa tuolla*. Hannu viittaa toiseen suuntaan, johonkin yksittäiseen valopilkkuun taivaankannella ja sanoo, *mä tahdon mennä tohon tähteen*. Kerttu sanoo, *sitten ei olisi mitään*.

He eivät toimi kuten tietäisivät mitään, minkä tietävät.

Kerttu sanoo, *ei tässä koko hommassa kyllä taida olla mitään järkeä, eihän*. Hannu sanoo, *nuo sun heittosi loukkavat tätä mahtavaa muuttoliikettä, joka ohjaa kaikkia meitä*. Kerttu kysyy, *no, mikä on sinun mielestä parempi kysymys*. Hannu vastaa, *paljonko palaa*.

Toivo on menehtynyt heidän ylleen, mikäli kaikki pitää taltata aina dramaattiseen järjestykseen.

Hannu tietää, miten kauniita liljat ovat olleet. Kerttu sanoo, *me taidamme olla ohi*.

Kaikki humisee, tunteesta metsässä, rivissä sammutettuja pokeriautomaatteja, ja tarina on täysin kerrottu. He eivät koskaan tule kunnolla nuolemaan mökkiä, paljastamaan tietoa, jonka heiltä haluan. Hetken rakenteet tihkuivat. Vain pienen hiiren sydän laukkaa itseään kuoliaaksi niin kuin jokin napattava.

Hannu muistaa, kuinka edellisessä elämässään hän välitti lääkkeitä. Hannu sanoo, *katson kaukana itkevää pientä korppiani sanoakseni hyvästit.*

Kalterit löystyvät.

Mikään ei hetkeen liiku.

Koditon olo voi vaivata näinkin kauan.

Ihan sama, missä ihminen asuu, kaikki tämä on jatkuvaa putoamista taivaaseen.

Tieto on kiertynyt mun pääni ympärille kuten monet kallot erittävät kukin eriväristä valoa, ei tajunnan vaan jonkin tajuntaa korkeamman voiman virtaa.

Tulevaisuuden kartoituessa, haluan ymmärtää enemmän merenkulkua.

Antaisin vaikka miljoonan edestä hyviä mietteitä, jos eri ministerit lähtisivät pois mun kirjastani. Tämä aika on siis niin lohdutonta, ei monella riitä rahat kaikkien vuokrien maksuun.

Kuuntelen harppuja, äänten katoamista taivaaseen.

Kuolevat lähiseudut, yöperhoset.

Äkkiä syrjään vedetty kartano, joka ei ole täysin tyhjiään.

Sielun tappaminen antaa kontrollin sielusta, se tuo tunteettomuuteen, joka on helpotus, ettei mitään liian immateriaalista olisi olemassa. Käsittämätön ei ole lähdössä meistä mihinkään.

Astrologia ei pelottele tässä asiassa, se on kello, joka on todella rehellinen. Se ei ennusta vaan toivottaa asioita tervetulleeksi. Se sanoo, että toisinaan asioiden on tarkoitus hajota. Se ilmoittaa, millä areenoilla ja missä huoneissa on milloin jumalia ja milloin tyhjää.

Me päätämme itse, mitä maailmassa tapahtuu.

Katson kuuta hajonneen linssin läpi. Tässä on kysymys siitä, tulemmeko me koko ajan epähuomiossa ennustaneeksi.

Heittäydyn taaempaan huoneeseen.

Ajanhenki herää.

Mun ystäväni lapsi kysyi kerran pimeällä leikkipuistolla vasten jääkylmää porttia vanhemmaltaan, *minkä päällä maailmankaikkeus on*. Nimenomaan. Mäkin haluan koota kokonaisen maailman tyhjästä ja murskata sen nähdäkseni, minkä päälle se ensinnäkään rakentui.

Arvoituksen voiman sisäänsä hävittävä tunneli.

Mä murskaan keittiössä yhden tuholaisen kuoliaaksi, ja ennen sitä kuiskasin sille, *kerro mulle sitten, millaista on toisella puolen.* Tavallaan me tarvitsemme näitä tuhoajia elämäämme.

Ihmisen luuranko on vapautuksen työmaa.

Olisin halunnut olla samanlainen kuin pyöreät muodot lauseessa mereen hukutetusta mafiososta huutamassa ilmakuplia.

Mulla on tussi, jolla tuhoan kaunokirjallisuutta siten kuin me sen ymmärrämme, kuten katumainonnan tunnistettaville ihmishahmoille tussataan viikset, mä sammutan jonkun kuuluisuuden elämäntarinasta kaiken paitsi viimeisen kynttilän, kuolinvuodekin peittyy yhteen purppuraan viivaan.

Kun sähläät sanoilla, otat nokoset mullassa.

Näkyvä tähtikartasto antaa ymmärtää, mikä vastustaa valon ilmaisuvälineitä.

Näkymättömät tarinat ehdottavat, mitä on mahdollista muuttaa historiallisesti.

Jos mun ääneni ei tule uskottavan suuresta lähteestä, mua tunnistettavammat tähdet ovat yhtä lailla puhuneet tästä.

Olemme kaikki vain tähdenmuotoisia figuureja tällä rappeutuvalla näyttämöllä.

Mussa on surusta syvä halu kurottaa toisia kohti.

Kooma on todellinen, yleensä jonkin käsittämättömän iskun aikaan saama, tajuttomuuden tila, josta ei ehkä herätä.

Mulle tuli tästä aiheesta edellisessä elämässä riitaa. Joku kävi käsiksi roskiin.

Se on eräänlainen taikatemppu, miten ihmiset vetävät toisensa sisäänsä, rakkaan ihmisen suoliston kuristamana heistä tulee niin vieraita, se on outo ansa, se on kutsu.

Kaikki se johtaa, varsinkin kun saa itsensä kuntoon, kaikki johtaa sielun kunnioittamisen kysymykseen.

Joskus kun mä vain istun tässä paikoillani, tunnen lahoavani, niin kuin joku yksikseen tunnista toiseen vain ajattelemassa ja dokaamassa. Kaikki kuvittelevat tietävänsä, miten pelottavalta näytän, kun kävelen yksin baarista kotiin.

Ainoa asioistani, jota en häpeä, on se, että olen tarpeeksi tyhmä ollakseni vapautunut halusta tehdä kehenkään vaikutusta.

Tulemme näkemään niin paljon vanhan sortuvan, erityisesti näiden seuraavien momentumien aikana.

Vasaroinnit. Perimmäiset kysymykset. Tuomarit romahtavissa oikeussaleissa. Ovet auki neljään suuntaan. Totaalinen rajanylitys. Ilmassa kurjen taittuva polvi. Violetti temppeli. Tämä on yötyö. Ääniä syrjäkujilta. Mikään ei lopu. Taivaalla

on elämästä vapaa olemus. Erottelukyky menee pois. Ilmaa raapii gramofonin neula. Reunalle muodostunut ohut kiekko. Taikausko ja salatieto. Suunnaton halu riistäytyä käsistä.

Mun pinkimmästä aivolohkosta erittyy eräänlainen hehku myös, mä tiedän.

Purkauksellinen tyyli, miten instrumentteja soitetaan, se voi kuulostaa vahingolta.

Pinkin limonadin makuinen sähkötupakka.

Mä hikoilen silkasta intohimosta, se palauttaa mieleen viimeisimmän näyn eläimestä, joka kävi läpi kiusausta.

Mä tulen kokemaan vetoa luontoon. Käykö niin ikinä? En tiedä, missä haluan elää.

Ihmeteot saapuvat paikalleni maailman katseltavaksi, tuhkan peitossa.

Henki esittelee korkeamman oktaavin tietoa, joka ei ole yhdenmukaista sen kanssa, miten luulimme todellisten asioiden olevan. Pahalta säästyneitä kammioita, joihin törmää kaivaessaan rajamaita.

Voisiko joku nyt ripotella taivaalta vähän plasmapitoisia pisaroita?

Voima on kaiken perään.

Mä puhuin henkilöauton sisässä niin pitkään, että ulkona tuli pimeää, ja nyt ikkunat sinertävät. Joskus luku vaihtuu kirjassa, joka on vielä syvemmällä ihmisessä, ihmistä taaempana, ei sitä huomaa, kun nyt voi kääntää sivua.

Totuus on enää lähinnä taidetta, siitä ei voi kiistellä, kun se on edes jonkun mielestä riittävän totuudenmukaista, enkä ole kertaakaan miettinyt sähkönsiirtomaksuja, kun lataan linja-autossa tätä puhelinta. Multa loppuu aina akku, muttei ikinä sanat, jotka kuulostavat siltä, etteivät ne liity toisiinsa.

Päätän avata suuni, kuten huurteinen ovi täytyy kiskaista auki, ja kaljapullo vierii rikki lattialle, voimalla.

Yhä synkemmät donitsit ovat viisariton kello, nyt meidän suussamme, maut eivät ole lähdössä minnekään.

Ötököiden toukat tulevat, eivät jätä mitään rauhaan. Ne ovat pysytelleet yksi toisensa perään elossa ja muuttumattomina miljoonia vuosia, ikään kuin yhden tarinan muotoon jumiin jääneet tietäjät. Mitä ne ovat täällä opettamassa, jos niistä ei kerta pääse eroon millään?

Kirjapainon keksimisen jälkeen mitään ei ole muodollisesti muuttunut. Kirjalla on kannet ja loppu, ja jotkut harvat rakastavat käännellä sivuja, ihan sama, mitä sivuilla on, kunhan jollekulle tapahtuu jotain. Maailmassa on joku puoli miljoonaa eri ammattia.

Kuinka monen puolen ihmisessä pitää vielä särkyä, jotta saisi olla rauhassa edes yhdessä kohtaa?

Näin pimeässä kaikki neste on huumaaavaa, metsässä makaavan mystikon taikaviitassa on musta tahra, pimeällä velhontempulla hän saa kaiken pilatun katoamaan paitsi oman haavansa.

Kerttu sanoo, *älä unta näe*. Hannu on nukahtanut nuotion viereen, ja häntä tökitään hereille. Kerttu sanoo, *meillä alkaa olla kiire*. Loputtomien puiden välissä Kerttu vetää pystyyn nukahtelevaa Hannua perässään kädestä niin, että hetkittäin Hannu on lentävinään ilmassa, se tuntuu hauskalta.

Hannu sanoo haukotellessaan, *sielu syntyy yhä uudestaan aina uuteen kehoon vasten maailman lakeja kuin jokin häiriö*. Kerttu tajuaa jotain. Jos he ikinä saavuttavat noidan mökin ja nuolaisevat sitä, he tipahtavat vain itsensä sisään, yhä syvemmälle. Kerttu sanoo, *minä tulen olemaan aina kaikkialla*.

Nyt alkaa tapahtua.

Kerttu kuristaa Hannua ja kuiskaa, *sinut tuotiin henkiin myös käsin*. Hannu oksentaa verta. Kerttu kuiskaa, *aion kertoa kaikille, että näin pahat puolesi*. Hannulta lähti taju. Kerttu kysyy, *menitkö sä oikeesti*.

Metsässä räjähtää sininen malja, jonka sisällä on vihreä liekki. Jokin päämäärätön, mitä on työstetty kohta kolmesataa vuotta, jäsentyy parissa sekunnissa uusiksi, koska oikea aivopuolisko tajuaa, miten vasen tuhotaan.

Kerttu kaivaa itselleen Hannun viimeisestä askista tupakan. Kerttu kuuntelee Hannun matkapuhelimella YouTubesta, kun Chris Cornell laulaa akustisena Like A Stonea. Kerttu tuijottaa yötaivaan tähtisumua, maailmankaikkeuden ilmiöitä. Kerttu miettii sekasortoja mielellään, hän seuraa taivaankappaleiden liikkeitä usvan keskeltä, ja sitten ei olisi mitään. Hän saa hetkittäin mielihyvän tunteen, ettei hän olisikaan osa mysteeriä. Täsmäiskettyjen puiden välissä käy selkeä tuuli. Kerttu nousee ylös, kävelee vähän matkaa, kyykistyy Hannun rakentaman viritelmän viereen. Kerttu sanoo, *muistan rukoilla puolestasi samalla, kun tämä paikka hävittää itsensä.*

Sähköaita kytkeytyy päälle, kun Kerttu painaa yksin kielellään virtanappulaa.

Yllä liitävälle valekomeetalle käy jotain. Tähtienvälinen kappale syttyy nyt hännästä loistaviin smaragdinvihreisiin liekkeihin, ja sen vauhti kiihtyy sanoja nopeammaksi.

Komeettojen ylin luonne ylittää aurinkokunnan mittasuhteet. Komeetat määritellään liikkuviksi kappaleiksi, jotka ilmestyvät epävarmoin väliajoin taivaan alueilla, ja niiden sanotaan liikkuvan hyvin epäkeskisissä ellipseissä.

Myös nämä kappaleet toisinaan menettävät loistonsa ihan yhtäkkiä.

Yksittäinen sana katoaa heti sen tultua lausutuksi, melkein kuin sitä ei olisi tapahtunutkaan, koska tämän jälkeen, niin ei koskaan käy toiste.

Mä olen valmis lähtemään.

Ruumiilla on seitsemisen auraa, niihin on koodattu kuvioita.

Ovia jonnekin.

Mulla on ihan vitun ihana Pradan turkki harteillani. Tunnen vain yhden käsivarsistani. Lapis lazulia yltympäriinsä tässä sormuksessa mun tunnottomassa oikeassa etusormessani.

Pyhä energia rakentaa kehoon lähdetään ilmentäviä lihaksia. Tämä ei ole raskasta vaan yksityiskohtaista. Jotkut ihmiset näyttävät suihkuavilta, kun ovat päässeet kosketuksiin alkulähteiden kanssa.

Mä irrotan lautoja likaisiksi tulleilla sormilla. Niiden alta paljastuu onkaloiksi leviävä reikä, ihan vitun ammottava monttu, sen keskellä on jotain kimaltelevaa. Kun mä kurotan ujoon tyyliini sitä kohti, niin historialliset pohjanoteeraukset havisevat mun sormissani, joskin ne ovat vielä saastaisemmat.

Mä lasken tämän montun täyteen: poltettua kuparia.

Lintuja hyppi katolla. Yksi tuli tavallaan uhoamaan mulle. Meistä tuli kavereita, kun tajusimme olevamme yhtä aggressiivisia.

Joskus musta tuntuu kuin olisin huonossa sadussa, joka kertoo konflikteista. Sielu on saalista. Synnyin kriisin sisään. Mä mahdun lähes kenen tahansa syliin.

Tästä menee: salapolku.

Tietyt linnut lentävät maailmojen välillä. Ne matkaavat ylitse.

Mikä maailma tämä on? Hajotettujen elinpiirien riutuneet rannat, ikään kuin se toimittaisi jonkin muotoista kosta meitä kohtaan.

Kun silmät näkevät liikaa valoa, kukapa ei haluaisi todella tietää, mikä operoi tätä kaikkea.

Jokainen lukija on lopulta yksin mun kanssani, ja mä kyllä tiedän profetiat – mitä on odotettavissa tapahtuvan meidän tunne-elämiemme ja materialismin tuhon suhteen.

Mikä voima jakelee ilmaista tavaraakin mahtavammat lahjat?

Maaailmanlaajuinen alamaailma on kaikkien aineettomien aikojen huutokauppa.

Olen sukellettu siellä, tästä ei jää muistoja vaan tapoja käyttää sanoja. Olen käynyt niin pimeässä, että se tulee olemaan absurdia, miten musta saadaan mitään ihmeellistä. Jossain määrin kaikki kiertävät kehää savupilven sisässä, meitä viedään harhaan, se vain jotenkin on elämää. Mä en astu epähuomiossa metsiin enää.

Havahdun siihen, että voin tehdä nyt todellista tästä.

Elämä on showbisnestä.

Mitä jos me lähestyisimme kaikkein kiperintä kysymystä olettamatta, että meillä on vastauksia?

Haluan kirjoittaa kaiken niin kuin joku puoliksi ihminen, puoliksi hevonen.

Tämä on mun tuottavuuteni alhaisin kohta. Mua ei voi kopioida. Mä rakastan mennä koko ajan vähän väärään suuntaan, ihan sama, johonkin. Kipaistaan muodottoman luonnon kautta paluumatkallamme takaisin valoon. Jokin saa mut rauhoittumaan. Halu tutustua hetkeen, kun musta ei tule mitään.

Luulen olevani matkalla gaalaan.

Kuvitellaan, että mä olen niin pieni, että mahdun lähes mistä tahansa pakoon.

Mieleen juolahtaa sanonta, että omassa kaupungissaan ei voi olla profeetta, sekin antaa pienen vahvistavan vihjeen, että mun paikkani on tällä hetkellä muualla. Aleksisanoon mulle, *muuta Ranskaan, muuta täältä rannikolle*. Niin, tietysti siksi, että siellä on hiekkaa. Mä tarvitsen aikaa ajatella, aikaa kertoa maailmalle, mitä mun päässäni on aina liikkunut.

Harras olemus on mystikon merkki, sen tajuaa kunnolla vasta vedessä.

Minkä nesteen äärelle mä olen menossa?

Rukoilen, anna seuraavan kulkuneuvon, johon nousen, olla portaali, jossa kaikki kyseenalaiset höyryt repivät kaikki kerrostumani erilleen.

Psyykikkoni sanoo mulle, tuleva kotisi on jonkin juurella, ehkä vuorten, se on kuuluisan vuoren tai kuuluisan mäen vieressä, missä päin maailmaa ikinä asutkaan.

Jos mä todella tulen asumaan tässä luvatussa mökissä, kuinka kova isku se on sille erehtyneisyyden tilalle, joksi tosimaailman mielsimme?

Mä tulen asumaan pienessä kivimökissä, kuuluisalla vuorella, olen sen uskossa, ja nyt me odotamme, mitä se tulee tekemään todellisuudelle. En voi vaikuttaa asiaan tällä hetkellä enempää, puhutaan hetki jostain muusta.

Mulla on ollut tapana kirjoittaa painettuja teoksia niin, että kerään ideoita vuosia, annan niiden valua vireillä oleviin aivoihini ja sitten kokoan tekstimassasta jotain mahdollisimman täydellistä, jolla kääntäisin kaiken neuroottisuuteeni kirjalliseksi onnistumisen hetkiksi. Koristelen lauseita loputtomasti tehdäkseni niistä eloisampia ja mun aivoni ovat pitkiä aikoja tulehdustilallisessa tuleessa. Nukun 8 tuntia, jos olen onnekas, ja pakotan itseni hiomaan lauseita 16 tuntia putkeen, syön samalla, kun siirrän yhden sanan paikkaa, joskus satoja sivuja taaemmas.

Teksti on kamala tapa näyttää piinaa, kuinka tunteikkaasti surkea kohtalo muodostuu kokemukseksi maailmasta. Multa vie niin paljon voimaa elää tunteen läpi ja niin paljon aikaa hankkia siihen kuuluvaa viisautta, etten voi näyttää kenellekään paperilla, millaista se on. En tahdo kärsiä siihen tyyliin enää.

Haluan käyttäytyä enemmänkin kuin eläin. Mä haluan hengittää ulos niin kuin hevoset kommunikoivat keskenään ja ilmoille, kuinka rentoutuneita hevoset ovat olomuodoissaan, kuinka ne tunnustavat kosmoksen tai pensaan takaa hitaasti lähestyvän muukalaisen, ja toisinaan hevoset ilmaisevat jotakin salaperäistä omalla rajoitetulla tavallaan.

Jos mä tekisin tätä kirjaa vielä vuoden, tästä tulisi niin helposti hyväksyttävä. Olisiko sillä mitään väliä? Jos editoisin näitä lauseita tarpeeksi pitkään, niin ne kuolisivat, ne eivät hengittäisi. Jokin alkuvoimainen katoaisi siinä sanitaatiassa, joka voisi jopa halventaa näitä voimia.

Mun kasvoiltani lähtee nyt kärsimätön ilme. Tämä on se päivä, kun mä kierryn kohtaloni ympärille karusellihevosena.

Haluan sydämestäni kirjoittaa pitkän muodon teoksen, joka on proosan sijaan maaliroidisken putoamassa korkeuksista, se peittää kokonaan tyhjän pilvenpiirtäjän purppuran värinsä peittoon. Tässä on mun instrumenttini.

Odottakaa, mä puhallan siihen.

Pyramidit liittyvät verkkoon, niiden ohi mennään salaa bussilla.

Luukut ovat auenneet.

Lukija on hyvä ja jättää portit korkeiksi, me annamme
elementtien viedä.

Kaikki, minkä tiesimme toimivan tietyllä tavalla, järkkyy nyt.

II

RAJATTOMAT AJAT

Kuunvaloa blokkaavat purppurat verhot nousevat tuulten ylttyessä, ja tässä kirjassa on jotain samaa. Ihmisen kohtaloa korkeamman voiman näennäinen poissaolo maapallolla voi olla pelkkä ajan väärinkäsitys. Jos tämä voima osaisi käyttää taikasanoja, se kysyisi meiltä: milloin viimeksi kaksi massiivista, villiä ideaa tulvi sinuun yhdellä kertaa?

Integroidaan ne, integroidaan kaikki.

Kuinka valmiita täällä ollaan ylikuormittumaan?

Saan lisää tuntomerkkejä tulevasta kodistani, louisianalainen psyykikkoni sanoo, *aivan kuin sinun tulisi lopulta valita kahden kohteen välillä, ehkä olet tottunut huipputeknisiin kerrostaloihin, mutta se ei ole oikein, sinulle tarkoitettu paikka on pienempi, tämä pieni mökki jossain.*

Laventeliöljy on keino karkottaa kodintuholaisia, mutta ne palaavat aina, tuoksu haihtuu. Mulla on riivattu koti, jokseenkin kirottu, tilanne on tosi raamatullinen. Ajatonta kiusantekoa. Suihkutin loukkuuni ihan vitusti aerosolikarkotetta, jonka koostumuksesta en tiedä sen tarkemmin muuta kuin että mun kannattaa paeta sitä kauas. Huoneessa leijuu vihertävä: lievästi myrkyllinen sumute.

Psyykikkoni tarkentaa ennustustaan. Hän kuvailee mulle tarkoitettua asuntoa, tekee kosmista luetteloa, *kun katsot ulos ikkunasta, näet vuoren tai tarkemmin todella korkean mäen, juuri kun olet valmis ottamaan vastaan asunnon kerrostalosta, niin eriskummallisesti tämä mökki tai villa tai mikä ikinä ilmestyy.*

Ennustus luo sähköä ilmaan. Tuleeko kellekään yllätyksenä, että se tulee videolta?

Elämän aikana on tapahtunut kaikkia hajanaisia pelottavia koettelemuksia, jotka ovat kerryttäneet rohkeutta antaa nyt itseni nimeämättömien tuulten vietäväksi.

Mä osoitin vaatekomeroani puhelimen valolla ja siellä leijui vana savua.

Lähden evakkoon pois kotoa sivuun siirrettyyn paikkaan.

Tämä on mun isoäitini omistama muutaman neliön koppi siirtolapuutarha-alueella itäisellä rannikolla. Väärä mökki. Mä tunnen sen, tarve paeta edelleen. Mulla on aikaa odotella oikeanlaista uutta elämääni, olen tässä riittävän kaukana tietyistä ötököistä. En ole saanut niiden näkemisen kammolta unta viikkoihin asunnossa, joka ei enää tunnu mun kodiltani. Nurkat ovat täyttyneet kahdenlaisista tuhoisista vieraslajeista. Uusimmat ötökät syövät kuollutta ihoa, ne tuhoavat turkiksia.

Olen vähän kuin en missään. Tässä on meneillään uudelleensijoitus jostain, missä en halua olla, jonnekin, mistä en vielä tiedä.

Nukun ihan outoina tunteina, se on lihaksistoon syöksyvää balsamia. Joskus aamuyhdeksästä kuuteen iltapäivällä, milloin sattuu. En ole varma, olenko herännyt illalla. Mikään ei ole valvomista. Olen väsyksissä koko ajan, pudottelen tavaroita.

Kunpa voisin osoittaa kaikille kärsivällisyyden ihmismuodossa.

Aatteet ulkonevat kallosta.

Ehkä tämä mökki on eräänlainen väliaikainen temppeli, sen seinällä postikortti Mont Saint-Michelin kirkkosaaresta. Kirkko on rakennus, joka on ollut pyhä monta vuotta. Temppelin sisällä on toinen temppeli. Viimeksi Atlantti kipusi 14 metrin korkuiseksi Normandian rannikolla samana vuonna, kun Prinsessa Diana kuoli, kuulemma, seuraavan kerran ihme tapahtuu yhtä voimakkaasti vuonna 2033. Tuolla ei voisi olla vähempää väliä mulle tänään.

Kuistilla kuihtuu pelargonia. Mä sanon, *no voi nyt vitun saatana*. Mitä mä teen tälle surulle sisälläni? Lausun ilmoille, *ei kai mun nyt tähän mökkiin kuulu muutta*.

Mökin ainoalla nojatuolilla roikkuu kalpeansininen solmio. Mä mietin kaatosateiden vyöryä, kirjojen jakamisen tekniikkaa. Mietin, mitä Niagara merkitsi joskus.

Laskin juomavettä letkusta, joka jäi tihkumaan. Mä siunaan tämän pari desiä nestettä kiittämällä maailmaa siitä. Lasissa muinaista tietoa.

Tulin tähän pisteeseen tänään objektin kera.

Tämä kivi mun kädessäni melkein takavarikoitiin mun kantamuksistani ylellisen italialaisen lentokentän turvatarkastuksessa. Mun piti tunnustaa sen maaginen

alkuperätarina vartijalle. Totta tosiaan mä poimin sen kivipölyisestä laatikosta, lukuisien kristallien seasta, tunnetun linnan vieressä, jossa Eros Ramazzotti meni naimisiin. Turvatarkastaja seisoj siinä taikakaluni kädessään yhtenä muurina, jolle selitin, että jos en voisi viedä tätä sinisenkirjavaa akaattia tämän edemmäs mukanaani, niin hänen täytyisi ottaa se itselleen, viedä se mukanaan omaan kotiinsa. Turvatarkastaja sanoi, ettei voi, koska kaikkialla on niin paljon valvontakameroita. Vasta sen myötä joku korkeamman aseman nainen, jolla oli paljon paikallista valtaa, ilmestyi olkani takaa ja käski kaikkia päästämään mut menemään, antamaan mun kävellä. Ihminen saa sen, mistä luopuu, tämä ajaton opetus jälleen pantuna käytäntöön. Kun kulkiessani tax free -myymälän läpi tämä vaarallisen painava talismaani käsissäni, mä taivutin tilaa ja aikaa ympärilläni. Palaneelta kumilta tuoksuvia tuotteita, erilaisia kaupankäynnin pelimerkkejä, kaikki haihtumassa näkyvistä.

Objektit sytyttävät liekkeihin mielen ja ilman.

Ilma – jakautui.

Sinertävä akaatti painuu pallean vasten, kun lasken maailmasta louhitun kristallin vatsalleni, särky taittuu kadoksiin näköpiiristä.

Sininen on hyvin nuoltava väri.

Eikö tämä kivi ole melkein kuin portaali?

Akaatti ei ole vain esine, se on elämäntapa, tämä erittäin inhimillinen halu tunkea kielensä eri reikiin vain selvittääkseen, mitä sanoja päähän muodostuu, kun pääsee sinne, niin syvään.

Epäinhimillinen ääni tuloillaan kuulolle ilmanvaihtokanavasta viiden tähden hotellissa.

Auringonvalo, haulikko, partavaahto, kuistivalo.

Yllä olevat pilvet ovat kädet ja taivas on lampunvarjostin.

Jotkut kivet hohtavat pimeässä.

Mua kohtaan ollaan armollisia kohottuvissa hetkissä.

Teen tarkoituksella elämästäni aukean. Kieltäydyn kaikista esiintymisistä. Kieltäydyn olemasta raadissa, joka antoi mulle edellisenä vuonna palkinnon, siitä ei saanut rahaa. Tekstaan rannalta kaikille, *nyt on tapahtumassa jotain, jotain niin odottamatonta, niin mä en kykene tulemaan minnekään*. Mä arvostan ihmisiä, vaikka en ymmärrä, mihin moni on olevinaan menossa. Niiden pitäisi kuulla, mistä kaikesta mä kieltäydyn. Missaan joukon keskusteluja, kun olen kunnolla vetänyt itseni pihalle piireistä, revittynä erilleen syystä.

Mun siitepölyallergiani pahenevat ja vaivun siihen, mikä ikinä onkaan transsia syvempi sana. Aivastelen hyperbolisessa aikakammiossa ja se kuulostaa hidastetuilta laukauksilta uudesta ulottuvuudesta.

Kesäkeittiössä sipuleita, valkosipuleita, kurkumaa, hunajaa, etikkaa.

En tänäänkään meinannut poistua omasta pysähtyneisyydestäni, mutta tunsin polttavan tarpeen sanoa asiat korkeimpien voimien puolesta ääneen, mun kurkkuni on ihan vitun tukossa nyt. Lähden kävelemään rantaan, jospa tuuli avaisi sen.

Ääni haluaa päästä kotiovesta läpi.

Mä makaan omenapuutarhassa kaupungin asentamalla penkillä, kiitos niin maan perkeleesti siitä, ja kuuntelen sotaharjoitusten ääniä vastarannalta. Tykin ääni meni tunteisiin. Voitteko kuvitella?

Mä juttelin kerran ruotsalaisen teatterin aulassa mun ystäväni Sebastianin kanssa unelmakesästäni, jolloin mä vain lukisin Madame Bovarya rannoilla ja tuhoaisin sitä samalla. Sanoin Sebastianille, *vai pitäisikö minun sittenkin vain naida koko kesä ja tutustua vielä enemmän siihen ambivalenttiin kohtaan itsessäni*. Sebastian sanoi, *uskon, että niin sinun tulee tehdä*. En tiedä, tajusiko hän, että mä haluan toteuttaa unelmani vain tuhotakseni ne samalla.

Tämän piti siis olla se kesä, kun mä luen puutarhassa klassikko-teosta, mutta laava valuu niiden sivujen yli. Kaikki sulaa.

Vaikka historia on tietämättömissä, kirjalliset kaanonit ovat meille merkityksellisiä. Me olemme niitä, jotka kamppailevat merkillisyytensä kanssa nykyajassa. Kun luen vatsallani

lepäävästä kirjasta Antiikin kreikkalaisen sananlaskun, musta tuntuu, etten ole mitään, koska elämäni ei ole menossa minnekään tai lähellekään viisautta, vaikka olenkin jotain fyysisessä mielessä.

Ajan halki ampuu vankka nuoli, mutta sanat muodostavat hyytelön, jossa nuolesta tulee määrittämätön.

Mä kuuntelen pommeja tai aseiden ääniä lahden toiselta puolelta, niin kuin mä olisin kirjeenvaihtaja tässä puutarhassa keskellä oikeaa sotaa, ne kantautuvat eivät kai kovin kaukaa, eikä mun tarvitse tietää selitystä keskellä kriisiä kriisin perään.

Mä lähden kävelemään kohti rantaa. Henget haluavat mut lähelle vettä, vielä lähemmäs vuorta.

Millä todennäköisyydellä joku maailmassa lukee tällä hetkellä Madame Bovarya?

Lähimetsikössä on käynnissä sotaharjoitus. Pusikosta kurkistaa sotilas. Muistaako hän ensimmäisen erektionsa? Hän kuiskaa mulle, että aikoo ampua leikkiaseellaan jotakuta toista mun takanani, ja mä väistän. Mä en kestä olla tässä näin kiltisti, kuten kirjoittava ihminen aina on kaikkialla. Tämä harmiton yhteiskunnallinen asema ei saa aikaan kunnon tuhoa kaiken tuhoamisen ajassa.

Ei ole lukutaidosta kiinni, tajuaako kukaan, kun mä sanon, *pilarit jyrisevät*, vaan siitä, onko korvien välissä edes aavistusta portista, jota ihmisen kannattaisi potkia.

Sisälläni on tietynlainen kutsumus, jota olen pyrkinyt kunnioittamaan kirjoittamalla, ja niistä teoista on syntynyt teoksia, joissa on aika hyvä meininki, mutta niissä prosesseissa piilee jokin vielä syvempi: modus operandi.

Perfektionismini on oikeastaan ollut haavoittunutta neuroottisuutta, ja nyt mä haluan tehdä jotain ihan muuta. Haudon tästä elämänvaiheesta uutta ajantasa.

Joskus elämässä tulee kohtia, jolloin kaiken on muututtava.

Mikä kestää?

Menen etäisyyteen.

Kävelen mökiltä niemennokkaan, tässä menee kymmenisen minuuttia. Kartanon kohdalla lintuja ikään kuin satelee molemmin puolin mun torsoani, ne liittyvät matkaani kartanolta metsäpolulle, jonka päätteeksi meri aukeaa meille. Laineet pauhaavat vasten raskaita isoja kiviä, joilla seison. Vielä vettä enemmänkin täällä on ilmaa. Tulemme tekemään täällä isoja löytöjä.

Tykkään seistä kukkuloilla.

Tulin tänne pyörtymään.

Laskeudun kukkulalta rannalle. Joku on tehnyt portaat. Ne ovat luotettavat jyrkkyyden yllä. Miten me emme ikinä kuolleet ilman niitä?

Mulla on tämä puhelin kädessä rannalla, yritän ajatella. Heta, mun rakas ystäväni, sanoo, *mitä ikinä tapahtui rauhanliikkeelle*. Me puhumme puhelimesta maailmantapahtumista. Kysyin Hetalta, *entä jos koko persoona romahtaa*.

Kun pienet pojat Pinocchiossa ryyppäävät ja rangaistuksena muuttuvat äitiä huutaviksi aaseiksi, pelkäksi käyttötavaraksi, heistä tuli heti materiaalia.

Mä kuiskaan merelle päin, vastarannan suljetulle sotilasalueelle, *haluaako kukaan siellä nussia vielä tänä kesänä*. Jos antaisin kaikkien kokelaiden suudella suoraan suulle, niin voisin tuntea negatiivisen G-voiman kiskonnan.

Seison merenrannalla. Olen entistä lähempänä kaupungin keskustaa. Kaukana häämöttävä kauppahalli oli kerran hetken temppele. Meri kuljettaa maailmankuulun pop-yhtyeen kuuluisimman kappaleen veden pintaa pitkin stadionilta kaupungin halki kohtaan, jossa ei ole muita kuin mä. Vitun hyvä biisi. Olisipa se laskeutunut ytimeeni, avannut kaikki aukot päässä.

Kotiudun sisään huuruiseen kohtaukseen. Kaikki pyörii.

Nyt seuraa kosminen toimenpide. Instrumentin virittelyä. Pitelen sähkökenttää käsissäni. Pieni puhallus aukaisi kaikkia valitsemisen arvoisia puolia. Ääni, jolle ei löydy selitystä. Suljetut kylpylät. Käsissäni ihme olo. Vierellä kukkii kurjenmieikka.

Vedettyäni itseni syrjään, kuvailen, millaista on odottaa.

Jollain entisellä poliisilla on salaliittoteorioita, halu tapella, se on teknisesti ottaen laitonta.

Oikeudenmukaisuus on muovikatos.

Digitaalisella näytöllä vaihtuva väestöluku.

Paljastuva totuus viivästyy.

Tavoitteena kellua sen läpi, mikä on elettävä todeksi.

Mun pääni sisällä haikailuja, miltä siniset tekstiilit tuntuvat.

Tämä on tunne siitä, että jätämme yhden maailman ja laskeudumme toiseen.

Mä seison samassa kohtaa kuin peräjälkeen poltetut juhannuskokot, vuodesta toiseen tuulten huuhtomat tuhkat, jotka tulenteoista jäivät, kunnes sääolosuhteista tuli liian epävakaat.

Kysyn itsekseni ääneen, *mitä ikinä tapahtui nöyryydelle mysteerien edessä.*

Ihailen, kuinka auringonvalo pomppaa lasisen pilvenpiirtäjän seinästä pois ja lankeaa tähän puuhun, enkä tiedä, mitä mulle tapahtuu.

Kirjailen sormella ilmaan kuin epäröijä rakastetulleen, *painu, painu tuohon vajeeni päälle.*

Matalaa kajahtelua mereltä päin.

Joskus mä epäilen, olenko sittenkään erityisen hyvä käyttämään sanoja, kun olen unohtanut osaavani käyttää kieltä erityisenä porttina.

Joku muinainen jumala on pidellyt ilmoja.

Tämä meri on tiivistynyttä kuunvaloa.

Meren aaltojen tai virtojen kuuleminen voi herättää muistoja henkiin.

Koira nuoli mun kämmenen puhtaaksi puutarhassa, jota ei oltu vielä maalattu valmiiksi, riittävän kirkkaaksi, jotta olisin nähnyt kielen olevan demonin.

Henkiolentojen kanssa painiminen on raskaskäänteistä ja tulista. Sumun hälventää kuumuuden lisäksi aika, jossa kaikki yksinkertaisesti on kuten on, kunnes ei ole.

Kun olin kerran ihan vitun lärvit, mun ystäväni Sampo sanoi mulle, *juo edes yks välivesi.* Vedin hänen ojentamansa vesilasin tyhjäksi ja Sampo sanoi, *no niin, ja kello kääntyi tunnin taakse.*

Taivas huokaisi.

Aina, kun mun tekee mieli dokata, mä asettelen uuteen järjestykseen sanoja, *ranteet, kahleet, sulamispiste, ilmavankila, aikarakenteet*. Ilmavankila on etäisen tuttu konsepti jostain kauempaa, mutta siihen ei ole viitattu sen keksimisen jälkeen sanallakaan.

Maailma on täynnä piileviä nyansseja ja ratkaisuja.

Hengitys on tunteikas.

Maanpaon dharmat.

Uskomus, että ilma on täyttynyt spirituaalisesta energiasta, jota voidaan käyttää syvän ymmärryksen kerryttämiseen.

Monet historiaan kirjatut mystikot ovat ennustaneet tuulesta sotilaallisia voittoja.

Aeromancy on tulevaisuuden näkemistä tuulista temmattuna, sen historia on vitun kiehtova ja ulottuu tuhansien vuosien taakse ja useisiin kulttuureihin. Harjoittaapa sitä ennustamisen muotona tai nauttii sen taioista vain kirjallisena keinona, tuuli kirjaimellisesti aina keräytyy kokoon.

Yksi työkalu on tuulikello, jota voi käyttää tuulen liikkeiden tulkintaan.

Toinen tekniikka on käyttää savua, jota voidaan lukea tarkkailemalla sen värejä, paksuutta ja suuntaa.

Joissain muinaisuskonnoissa shamaanin tehtävä on mennä epätasapainon olinpaikkaan, esimerkiksi kuolevaa tekevän sadon luo, ja hän ei siellä loihdi käsillään taikoja vaan palauttaa asiat tasapainoon aistimalla ulkoisen kaaoksen sisällään ja sitten shamaani alkemisoiki kaiken. Miten hän tekee sen?

Henki kysyy vuorostaan, *mitä sinä näet, mitä kukaan muu ei ole vapaa näkemään.*

Seinät vaihtavat väriä vuotamalla sitä.

Ennalta määritellyt kategoriat häipyvät muistia taaemmas. Tämä tyhjentää erilaisia kolkkia itsessä, tiloja tiedolle.

Miten sisältää energiaa ja olla vapauttamatta sitä?

Hyväilevät pilvet, mulla on varaa niiden hitauteen, en tarvitse mitään enempää.

Aika tai lämpö hälventävät sumun. Viilentävän luonteensa ansiosta sumu on luonnollinen balsami kipuun. Lähes kaikki totutuksi tietämäni lähtee, kaikki roskiin.

Tehtävä on antautua ja olla hiljaa hämmennyksen edessä.

Mun ystäväni Risto suosittelee mulle räppibiisejä, koska ne tekevät ihmeitä ihmisen itsetunnolle. Mä tajuan olevani rakastettava, kun kuulen, miten syljetään.

Korppi lähti lentoon, kuten hermot menevät, yksi sulka väärinpäin.

Kävipä tuuli lujaa, tässä keskeytetyssä ajassa.

Shamaaneilla on omat kahvimukinsa.

Olen läpäisemätön voima, niin kuin se vain on mahdollista.

Tärkeä taito luoda ymmärryksen verkko itsensä ympärille.

Lempeät eleet, joiksi sanat kykenevät tulemaan taivutetuiksi.

Mulla ei ole suloisintakaan aikomusta naida enää enempää, mennä paneskelemaan kunnalliseen uimahalliin. Mulle riittää tieto, että pidin jonkun mulkkua kovana suullani, kieleni otteessa, kireällä kuin kukkaron suuta. Joku ui aina omassa hiessään, siis ihonsa armoilla.

Tämä voisi hyvinkin olla ensimmäinen suurkaupunki, joka käy psyykkisesti puhdistetuilla vesillä.

Kuulen kuumuudessa savuavia raunioita.

Harso ohenee nyt.

Pluto siirtyy Vesimieheen tänä vuonna, se on sormettanut edestakaisin Kauriin ja tulevaisuutemme väliä viime vuodesta lähtien, mutta marraskuussa kaikki muuttuu ratkaisevasti. Tämä on se kohta historiaa, jonka sisään olemme tulleet

kuolemaan. Jos siis hengitämme ymmärrystä näistä sanoista samaan aikaan.

Avain on luoda uusia ajatuksia, jotka ovat toisenlaisia vanhoista ajatuksista.

Elämästä tulee makeampaa. Siitä tulee vähemmän monimutkaista.

Sydämeni on piilossa oikeassa paikassa.

Ajaa itseni siihen pisteeseen, jossa mulla on oltava väliä itselleni.

Taikausko kiihuttaa psykologisia prosesseja, energioideni elpymistä ja manifestointikykyä eli maailmojen luomista energiatasolta.

Jyrkkiin aspekteihin osuvat kosmiset objektit aiheuttavat vuorovesi-ilmiön maapallolla, mutta millä rannikolla?

Tämä on pyhää musiikkia.

Tihkusade saa mun pääni kutiamaan.

Jonkinlainen tulvaportti tulee avautumaan, ja kaikki lahjani ovat tuleva muhun.

Ensin mä virittäydyn hienovaraisten energioiden tasolle.

Vieras aikataso on heräämäisillään.

Poluilla on epävarmaa, mihin olen menossa.

Epäluotettava majakka maisemaan upotettuna.

Tässä esiintyy kohtia, joina tietyt ystävät pitäisi saada paikalle sanomaan jotain, mutta korkeampi tahto veti heidät pois.

Vuorokaudessa ei ole tarpeeksi tunteja, jotta saisi sanottua asiat totuudenmukaisesti. Siksi on oltava yksin, jotta pääsee porautumaan lähemmäs totuutta, eikä vain siksi, vaan ajan saa myös katoamaan.

Sumutetut majakat.

Henget sanovat, että tämä ei ole vain itsetilojen tai edes itsen ja maailman välinen konflikti, tämä on eri aikatyyppien yhteentörmäys. Salaisuuteni on olla identifioitumatta, jopa samastumatta niihin.

Juon vähän liikaa vettä. Henget haluavat putsata mut, ja mä annan niiden.

Mitä mun kokemuksessani tapahtuu? Hengelliset etsinnät sisältävät eristäytymisen ajanjakson siinä mielessä, että vetäydytään muiden ihmisten odotusten piiristä.

Joku menee eristykseen saadakseen paremman ymmärryksen jalokiven olemuksesta ydinpiilossaan, ja sitten palaa, mikä tärkeintä, jakamaan kiillon.

Ei ole niin paha juttu olla tavoittamattomissa, luomisvoimissa.

Olipa tämä paljon aikaa vaatinut transformatiivinen energia
mikä tahansa, aivan ihmisen aivojen keskellä on avaimenreikä.

Kaikki se kelluu ohi.

Asiat saavuttavat mut sitä mukaa kuin tarvitsen niitä.

Olen ehkä usein ajatellut, että on mua isompi kuva tai
suurempi tarkoitus, johon mut on kutsuttu, mutta en ole
pystynyt ilmaisemaan sitä.

Sieluni saattaa olla kasvamassa ulos nykyisistä olosuhteistani.

Palava lippu hönkii väärää väriä heiluttavassa tuulessa.

Päättämättömyys ei ole hyökkäys, se on viisastumisen tyyssija.

Esoteerisissa puodeissa ei ole koskaan kirjoja ajasta.

Ihmiset kohtelevat toisiaan kuin paskaa, kun he eivät pidä
toisia aikansa arvoisina, vaikka he eivät edes tunnu tietävän,
mikä heidän aikansa arvo on.

Nyt on aika.

Mä kaivan taskustani pendulumin, jonka ostin taikakaupasta
Pariisista. Heiluri voidaan valmistaa eri materiaaleista,
kristallista tai metallista, ja ennen kuin siltä saa vastauksia

selkeästi muotoiltuihin kysymyksiin, se pitää kalibroida. Mä kysyn, onko tänään maanantai, ja heiluri heiluu viistoon. Mä kysyn, onko tänään sunnuntai, ja heiluri heiluu pystysuoraan. Mä kysyn, olenko mä muuttumassa.

Sillä hetkellä aukeni syvyyksistä koboltinsiniset sälekaihtimet.

Minkään ei tarvitse tulla juuri nyt toteen.

Tämä vaatii tietynlaista herkkyyttä ja avoimuutta välitettävälle viesteille.

Anaïs Nin veti kamaa vain todetakseen, että kirjoittamisella on täysin sama efekti kuin psykoaktiivisilla huumeilla.

Ihmisen on helpompi määritellä, mitä ei halua elämältään, kuin tietää oma tarkoituksensa.

Ihmiset haluavat nousta ja laskeutua yhtä aikaa, saavuttaa tasapainon, joka sanana yleisellä kansankielellä meinaa kaksinaisuutta muuntuneena siedettäväksi.

Kukaan ei näe, mitä käyn tällä sekunnilla läpi. Olen niin kosketuksissa ytimeeni, ettei ole tarvetta kertoa kellekään. Jokainen vuorokausi on aika kaunis.

Ihoalueista iso osa menisi sinisiksi, yhden hienon värin eri sävyihin.

Ei ole yhtä oikeaa tai väärää suuntausta.

Luuranko menee kalloon. Mä otan mallia tästä. Elämä on itsetuntemusta ja luopumista, tajuamista kykenevänsä sietämään kaikenlaista.

Näin työskennellä elämän vaatimusten kanssa: piirrä ympyrän hiekkaan ja kerrot kaikille, että tämä on parasta seksiä, mitä olet koskaan harrastanut.

Meidän luontojemme avuliaat voimat.

Tämä saa mut miettimään, *ehkä tällaista ikuisuus tulee juuri olemaan*. Pohdimme täällä aina, millaista kuolemanjälkeinen elämä on, ja olipa se sitten melskeisessä mielikuvituksessamme mitä tahansa, meidän on sanottava sen edessä lopulta, *vau*. Tuonpuoleinen maailma voi yhtä hyvin pysyä mysteerinä, vaikka sinne pääsisimmekin. Ehkä se on itse asiassa kivempaa kysyä kuin tietää, *miksi*.

Utelias meditaatio on kysymys olotilana.

Uppoutuminen mysteeriin, pysyvään tietämättömyyden tilaan.

Pyörät kääntyvät ja hyöky shokeeraa itsensä.

Tuulen antamat signaalit.

Tämä kartta on sähkövirta.

Syvästi kunnioitettu pyhä paikka, piilossa sairaissa tai luonnottomissa ajoissa.

Jos nämä kaksi symbolia yhdistää, saa tämän mustan spiraalin.

Kasaan keräämiäni keppejä paviljongiksi rannalle. Suunnittelen yksityiskohtaisen, ansan kaltaisen rakennelman ja toivotan tervetulleeksi kaiken, mikä palvelee korkeinta hyvää, sisään. Sauvojen raoista käy tuuli, ja ennen kuin tiedänpäkään, pystytystä kohti on tulossa jotain, mitä en osannut suunnitella.

Kaksi varista, mahdollisesti johdattajiani, nokkivat kiviä. Linnut etsivät vihjeitä.

Salapoliiisityötä, kun magneettiset voimat ympäri maapalloa sivistävät, mitä kukaan meistä ei vielä tiedä, puhumaan vierailla kielillä.

Hämmennys synnyttää vieläkin hämmentyneempiä energioita.

Suu, kostea tunneli päästämässä kaikuja.

Yhtäkkiä lämmin santelipuun tuoksun aalto. Mulla on mahtava meininki.

Jupiter leijuu entisen hyvinvointivaltion yllä ympäri vuoden ja jotain muutakin taivaalla. En tunnista tuota varmasti kirkastuvaa valoa.

Kaikki kiteinen on muuttumassa plasmaksi, vai oliko se toisinpäin?

Jos haluat saada selville maailmankaikkeuden salaisuudet, niin ajattele kaikkea värähtelyn, taajuuden, energian ja pelkän hittimusiikin muodossa.

Mä sanon, mitä tarkoitan.

Jokainen sähköpylväs on torni, 10,000 voltin kielisuudelma,
laventelinvärisen kynnyksen takaa.

Sankarit tulevat aina odottamattomimmista paikoista ja
luuserit osaavat katsoa vajoamia tunneleina, jotka muuttuvat
sankarimatkoiksi.

Täysikuu on mahdotonta tallentaa kameralla, aivan kuin sen
hehkun nauhoittaminen olisi ehdottomasti kielletty.

Tämä kuukausi tuntuu kestävän vuoden ja olevan tehty
kierrätetystä paperista, niin ohutta.

Tässä on ääneni, päämäärätön palvonta on asevalintani.

Kova vauhti todella tapahtuu, kun en kirjaimellisesti yritä
ollenkaan.

Tästä tulee vielä jotain romanttista. Kullattu kupariluuta,
eiköhän sillä voi lentää.

No, miten mä nyt korjaan tämän, miten voin kuroa umpeen kuilun?

Tunneli, joka on niin pieni, että se toimisi portaalina pelkille
tuholaisille, hyönteisille ja vastaaville.

Vastineeksi palveluksestani mut palkitaan toismaailmallisella
vaikutusvallalla.

Sumun nosto.

Olen 181-senttimetrinen majakka 222 eri ajatukselle yli-
valottumassa samanaikaisesti.

Taivas menee pörröiseksi yhdestä lentokoneesta.

Se vaatii paljon huomattavampaa psyykkistä herkkyyttä.

Ohjaan ilmapirtoja näiden sähköistettyjen käsivarsien läpi,
joiden on tarkoitus räjäyttää mun oma tajuntani.

Ei kaikki edistys ole sanallistettavissa.

Tämä pysähtyneisyys on itsessään lähetys.

Maaailmojen välinen huntu on oma sanaleikkinsä, sillä on
kahdeksankärkisen tähden rytmi.

Kylvyinkin pohjalla on tukittu portti, kun se on täynnä,
tukittuna.

Jotain valmiina valumaan läpi koko ajan.

Tällä on tilaisuus olla maailmanvalta.

Voisin hyväksyä sen, että elän itseään tuhoavassa luonnossa.

Tiedän ihmisen voivan olla vielä enemmän elossa.

Nyt mä ihan vain murskaan tätä juttua, annan sen kastua ravintoaineista tuhoisissa kämmenissäni.

Aivot ottavat opiksi tuulenpuskilta.

Luotan tähän.

Anna kaiken tapahtua niin kuin kaiken kuuluu muodostua.

Lasit hioutuvat hiekasta ja kädet hajottavat ne kiteiksi taas.

Kiillotan rillien paskaista linssiä. Hieron hiuksenhienoja naarmuja lasista häivyksiin servetillä, jonka laitoin taskuuni kahvilassa, jossa olin taannoin ihan unelmoinneissani, hädin tuskin tajuissani.

Kykyni ylimonimutkaistaa lähes mitä tahansa.

Tässä on leveä väli, kuinkakohan kaikki osat persoonastani saavuttavat nykytilanteeni.

Sydän nappasi liekin syttymällä tuleen.

Vastarannan valonlähde teki merkin. Loisto sykki.

Olen saanut kaiken, mitä joku toinen oli itselleen toivonut.

Silloin tällöin vaihdan asentoa. Ikään kuin säpsähtäisin hereille kevyestä unesta laboratoriossa. Tämä on työtä, jossa ihminen on aina jostain kohtaa onneton, ei mikään yllätys.

Musta koira juoksee valkoisilla hiekoilla vaaleansiniseen veteen
kuten musta tussikärki liikkuu kuvan pinnalla, etsien kohtaa,
johon painua kuten reikä keskelle paperia poltettuna.

Joku ansan kysymys.

Vähän jopa ahdistavaa olla osa totaalista virtaa.

Kohta.

Täällä jossain pitäisi olla kaareva portti, jonka läpi kävellä,
ja ikään kuin maailma olisi kuullut mut, kaksi koiraa juoksi
vierelleni nuolemaan kukin mun kämmeniäni molemmin puolin.
Valkoinen terrieri ja musta labradorinnoutaja, ja kun mä suljen
silmani, mua ollaan taluttamassa veden päällä niiden johdolla.

Mä etsin pimeän nurmikon seasta tupakantumppia,
todistusaineistoa ajattelusta.

Edessä on niin paljon aikaa tyynytettävänä.

Opit sielusta tulevat tässä.

Kuuhulluna eläminen on energiatehokas tapa olla täysi
sekopää, se on lempeän irrallinen suhde todellisuuden
kaukaiseen vihlontaan.

Kierrän huojuvaa ympyrää sisäalueistani syvimmissä.

Voima johtaa sinfonioita ympärilläni, hakkaa niitä poikki.

Toinen kaupunki unelmoi minusta.

Mun annettava niiden puuttua asiaan.

Henget tulevat väliin.

Mä rakennan ilmestymispaikkaa jonkin luomukselle.

Mulla on sanomia muille.

Eläimet toisinaan rakentavat esteitä luodakseen kiertoteitä.

Yritän täysin hyväksyä hallitsemattomuuden, mitä tulee kaikkeen, mitä haluaisin kyetä hallitsemaan.

Tulen palaamaan tältä merenrannalta 7 päivän jälkeen ja näyttämään ihan siltä kuin 7 vuotta olisi kulunut. Multa ei pian kysytä enää kaupassa papereita, kun ostan yhä kalliimmiksi käyviä ainesosia. Olen kerännyt kaikkia materiaaleja yhteen.

Tällä täydellisyydellä on tekstuuri.

Ajan laajeneminen.

En ole ehkä sittenkään halunnut elää ikuisesti, vaan se oli ainoa näkökulmani laajenemiseen.

Nyt vihdoinkin voin kokea haluavani kokea ajan laajenemisen.
Hirvittävä määrä verbejä yhdessä sekunnissa, joka taipuu väärin.

Mä herään nyt elämään läpi kysymystä, mitä yhteistä niillä voi tarkemmin olla. Alitajunta tekee ehdotuksen, jonka ihminen voi omissa rajoissaan tajuta, vaikkei ikinä osannut murtaa sille auki tietä tietoisuuteen itseensä.

Unen vapauttavat tuoksut ylittävät mun rajani.

Tässä vakiintuu rytmi.

Asiat liikkuvat, vaikkei paljaalla silmällä näytä tapahtuvan mitään.

Hengellisyys ei ole kyky olla vaikuttamattomissa. Ei oleteta sille muotoa vaan todistetaan, mikä sen ulostuloksi muodostuu. Mun ei tarvitse keskittyä. Tulen saamaan vastaukset ajallaan.

Mulla on vuorokausirytmä, jossa kukaan ei tavoita mua ja saan vain rakentaa tornia.

Luonnonvoimat auttavat mua näiden kanavointien kanssa, koska tässä tulee niin paljon mua kohti yhdellä kertaa, että toisinaan viesti naamioidaan siedettävämmäksi, kevyeksi tuuleksi.

Mitä mun tunteissani tapahtuu?

Tilaisuuteni olla yhteydessä suurella tavalla.

Vaikka mulla olisi vaikeuksia uskoa sitä, se ei tarkoita, etteivätkö korkeammat tahot tietäisi, mikä tämän rodeon moottori on.

Hylkäämisen kokemus hyvin nuorena altisti mut ajalle, jolla on räjähdyksellinen merkitys.

Olen kultivoinut oman aikani.

Dialogi hiljaisuuden kanssa on loputonta.

Luulin uivani pyhässä jaetussa vedessä, vaan kostuin itsekseni.

En haluaisi aikaa olevan ihan näin paljon.

Kirjoittaminen ei ole kummittelevaa, mutta se metabolisoi pidemmän aikavälin asioita kuten epävarmuutta, jolta ilma voi tuntua.

Eilen nukahtaessani valveen rajalta uniin, mun ilmeeni meni demoniseen hymyyn. Mulla ei ollut voimia pelätä naamiota, jolta se tuntui, kun mun ylleni vedettiin muutakin kuin tyhjien ajatusten harso yöksi. Tämä on totuus.

Mun sāngyllāni on vesinokkaelāin, jonka oikea nimi on Niko. Oikeasti se on pehmolelu.

Pysähtyneisyys muistuttaa myös vapaasta tahdosta.

Etuoikeus hengata kahdestaan jumalan kanssa.

Energioiden kanssa rannalla.

Jos en kyennyt sanomaan asioita aiemmin, niin nyt on aika sanoa jotain. Jos ihminen on turhautunut omaan elämäänsä, mä ymmärrän hyvin, että ratkaisu vapautukseen näyttäytyy kaikenlaisen nussimisen kautta.

Nyt on todella hyvä hetki alkaa meditoida, sallia itseni visualisoida ja nähdä kuvastoa, aloittaa tekemään mantroja, jotka viehättävät unelmia kutsujan luokse.

Ääni tulee olemaan jäykkä aluksi.

Miten itse eläisit viimeisen vuorokautesi, jos olisi vain yksi päivä elettävänä, olisit enää yhden päivän täällä?

Katsoisin kuunnousua, joisin sinistä mehua, lukisin Clarice Lispectoria.

Sisäisestä portista läpimeno.

Mulla on tyhjä olo.

Jälleen tällainen kesä, kun katselen lohtusarjoja sähkötuulettimen ääressä, laitan ruokaa joskus keskiyöllä, juon hanavettä, vedän röökiä, odotan. Mä haistan tärpätin. Mistä se kertoo? Tunnen itseni luovan jotain. Näytän siltä, etten tee mitään.

Transformaatio on tapahtumassa aivan näillä näppäimillä.

Mut on pysäytetty.

Kun yksiselitteiset merkitykset on vedetty pois, mut on jätetty tämän tiimalasin sisään, ikään kuin kostoksi, mutta onhan tämä lahja. Olen tämän pohjavirtojen viestin tulkitsija, vastaanotin.

Nämä kanavoinnit voivat venyä nelituntisiksi.

Kuinka kuuluisa vuoren kuuluu olla?

Tunne, että teen jotain vähän kiellettyä tai väärää.

Kun sen liike pysähtyy, totean hiljaa, *voisinpa pysäyttää tähän kaiken.*

Jotain hautautui ajan mittaan ja se on nyt pitkään harhailleissa käsissä iänikuisen tuntuista.

Kaikki on jotenkin hyvin hidasta.

Mulle ei ole annettu mahdollisuutta paeta kuin päiväksi maksimissaan kerralla.

Tuulella on viestejä mulle.

Tuulet auttavat kehoa, joka veistää itseään.

Liike loppuu, nyt on enemmän aikaa.

Tunnin sisään yksittäiset vastarannoilla harhailijat näyttivät yhdeltä ja samalta tyypiltä. Auringon lähestyessä laskuaan rannat tyhjentyivät ihmisestä.

Näin mahtava mä olen. Annoin tämän virran vain juosta lävitsemi. Mieli tuntui hieman eksyneeltä, koska se ei ollut tutunomaista.

Juuri tuo tulosten väärinkäsitys paljastuu vain näkemättömän kautta.

Tämä maailma lakkaa käymästä tosi järkeen.

Tämä on energiaa, joka ei aina tule tunnetuksi.

Purppuraa proosaa, josta ei osata olla vakuuttuneita, ellet etäännytä viisautta menneen aikamuodon lävitse, esikäsikirjoitetussa maailmassa. Kun kaikki ei tapahdu tietyssä aikaraamissa, kaikki kaatuu sisäänsä ja keskeyttää itsensä.

Näkyvän valon spektri. Mä sallin tämän tapahtumisen. En kalastele yksittäisiä tunteita syvyyksistä, haen kokonaista systeemiä, jonka keskellä ihan vain olla.

Henki sanoo, kiinnitä huomiota violettiin väriin, jota energiat käyttävät eteishallinaan.

Upottautua sisälle kehoon ja prosessiin, joka on odottanut kiihtymistään kauan ennen syntymäänsä, tämä on odottanut meitä kärsivällisesti seurakseen.

Jokin voima on häirinnyt syvän tiedon siirtymistä aivokuoreen, jotain on jumissa välivarastossa.

Edessä on balsamimainen ja valittu meri, ja se on valmis
löydettäväksi uudelleen.

Vuorovesivoimat saapumassa.

Vapauta tarve tietää kaikki vastaukset, antaudu mysteerille
maailmankaikkeuden virtauksena.

Tahdon rauhaa kodin sijaan, jospa mä vain etsin jonkun vuoren,
jolla elää.

Olemme juuri nyt kaiken perifeerisyydessä.

Taivaanraja on pinkki kiilto mandariinin väriä vasten, katson
sitä kateellisena.

Taistelukentät tai paikat, joissa ei ole johdonmukaisia toivoja.

Sanotaan vaikka, että se on sumua, jota täällä on yhtäkkiä
saatanasti. En näe mitään yläpuolellani. Mielessäni on monta
mahdollista asiaa.

Rukous, *auta mua kestämään tämä.*

Jonkun kuulee pulahtavan uinnille outoon aikaan.

Miten pidellä yhtä vitun kuunsädetä suussaan?

Kutsun voimia koolle. Maassa haiseva spiraalimainen kuvio.
Sateiden ruosteinen hapokkuus. Kukkaisia, vulkaanisia pilviä.

Mun suuni on puuterinsinertävä sisältä.

Hetkinen, mitä?

Rukoilen niin tiuhaan, ettei korkeammalla korvalla ole tekosyytä olla auttamatta mua, jos täältä kuuluu mitään henkien keskuuteen asti.

Mä saan viestejä. Ilmestyvät kuvat voivat näyttäytyä ulkoisesti, sisäisesti, aistillisesti.

Ensin on oltava joku, sen jälkeen ei kukaan voidakseen lopulta tulla keneksi tahansa.

Kaikki tässä kuunnousussa kertoo tarinaa vapautuksesta.

Hämmennyksen taipumus kuvastua maailmasta takaisin sieluun itseensä.

Teen vaistonvaraisesti jotain hyvin outoa.

Mä muistin asioita, nyt mä muistan tunteita.

Mä melkein kuolin lapsena, kun olin minuutin veden alla. Mä en menehtynyt vaan tajusin sukeltavani. Jonkun mukaan mä olin hukkumaisillani, mutta vihertävän veden alla oli ihan mukavaa, koska tiesin, etten mä ole menossa minnekään. Puhalsin kuplia rantaan, jolla kukaan ei halunnut opettaa mua uimaan. Jonkin aikaa mua haluttiin olla aina pelastamassa joltain.

Monissa käänteissä elämäni varrella, mun on täytynyt olla ymmälle saattava kehä.

Tahdon rikkoa luonnon lakia.

Vertaan tilannetta siihen, että taluttaisin turistijoukkoa kaiken maailman kirkoissa ja katakombeissa ja vuorenhuipuilla ja vahtitorneissa, ja he kokisivat ne liian tiuhaan vaihtuvina paikkoina, joissa ollaan lausuttu aina yhtä samaa hartausta. Sellaisia ihmisiä on niin sairaasti, etteivät sanani ole heidän päässään heiltä itseltään turvassa.

Ihmiset, joilla on tämä voima sisällään vaan jotka eivät luo sille kanavia, muuttuvat kiihtyneiksi.

Tulemmeko me koskaan edes saamaan parempaa sanaa mysteerille, voiko jokin maailman kielistä tulla avuksi?

Mysteeri on alitajunnan voimakas väliintulo, joka murtautuu valveillaoloomme ja pakottaa meidät näkemään ja kokemaan jotain ainutlaatuista, mikä ei ole toistaiseksi tullut olevaksi fyysisessä ympäristössämme. En edes opiskele mua päivittäin ympäröivien puiden ja kasvien ja eläinten nimiä, jotta mulle ei muodostuisi liian sanoitettavissa olevia kiintopisteitä. Tämä on tunne enemmän kuin yksi lokaatio.

Kaukana kulkee vesiskoottereiden pari. Mä pohdin, menevätkö niiden ratsastajat tänä yönä nukkumaan levollisina, sydämensä täytettyinä. Moni kokee paineen keksiä huomiselle taas jotain ohjelmaa, mistä saa tunteen tehneensä tarpeeksi, ja mä ymmärrän.

On mulla muitakin asentoja.

Olen antautunut roikotukseen.

Kääntyilen rannikolla, teen käännöksiä tuulensuunnan
vaihdosten mukaan. Jotkut mun kehoni asennot ovat kiviä.

Meri kivikkoisen kärjen ympärillä on avoin ehdotus, kuvastaa
todellisuuteni avautumista, kaistale unelmaa.

Mietteet lämpenevät kohti olematonta rasiaa, kun puhuu
timanteista sen sisällä oikeina koruina.

Yksittäisen ihmisen herkkyystestä hermoileva järjestelmä.

Yhtä hammasta vihloo.

Tuulet, te lievitätte auki tarkoitetut kivut.

Taivas on meren kanssa yhtä sinisen pasuunan soittoa, vitun
vaikea selittää, miten mahdit tahtovat sekoittua.

Elinikäiset etsinnät ja tunne kohtalonomaisuudesta.

Rivien välistä lukeminen.

Yllätymmekö me, kun se, mikä näyttää haisevalta, muuttuu
pian suureksi vaaleanpunaiseksi mereksi, sulkeutuvien silmien
edessä?

Mitä teet, kun et enää tiedä, mitä tehdä?

Henki sanoo, *olet juuri vapautettu, jotta voisit höyrystyä.*

Määrittelemätön lähtölaskenta on alkanut.

Kun puhutaan laittomista elinkeinoista, mustasta työstä, valta sivaltaa enemmän kuin me luulemmekaan. Konfliktin ja täysikuun energiat kaikenalaisina voimina.

Joskus suu täyttyy hetkessä syljestä niin, että lausutussa sanassa on vielä mustetta.

Olen hämilläni, avoinna kuulemaan sinfonian tyhjäästä.

Koti sijaitsee yhtäkkiä kaikkialla.

Tajusin, että merkkejä kuuluu lukea sellaisin sanankääntein, että symbolit esittäytyvät kysymyksinä kohtalon kokijalle.

Yhtäkkiä tästä jäykästä tilanteesta muodostuu kristalli.

Henki kuiskaa, *älä paljasta salaisuutta.*

Seison meren äärellä yksin. Vedenpinta tuo maailman tunnistettavimpia säveliä kaupungin stadionilta tähän lähes tyhjäksi jääneeksi kohtaan. Mun ei tarvitse huolehtia tarkan reitin suunnittelusta.

Beesi Mercedes-Benz on vääränvärimäinen.

Me menemme sähkövirran tuolle puolen.

Meri nousee ja syleilee sydäntä, tulehduksia eri puolilla kehoa.

Hiekan seassa oli ruostuneita koneiden ikkunoita.

Kestääkö romaani tämän?

Jokin on aiheuttanut aaltoja.

Aika saa minkä tahansa asian näyttämään toisenlaiselta.

Mitä jälkiä siitä on maailmassa?

Rannalta hahmottaa asioita, joita ei muualla voida tunnustaa –
jotka saavat ihmiset piiloutumaan.

Jättäydyn tuntemastamme maailmasta pois. Varjoni ei lähde
täältä mihinkään.

Lentokone suunnittelee tekevänsä välilaskua, empii taivaalle
muodostamansa savuympeyrän ajan.

Tuulen tuoma hiukkanen meni henkeen.

Saan näitä alitajuisia, rajan takaa tulevia suosituksia, miten
ylipäättään vittu elää.

Jos jotakuta häiritsee liikaa, millä lailla signaalit lyövät läpi, on tosi hyvä idea painaa paljaat jalkansa maaperään ja sanoa, *annan nämä lämpötilat anteeksi.*

Tämä on niin rajuin tavoin laajentavaa, että tätä aikaa kannattaa vain lukea yhtä rennosti kuin ympäröivää pimeyttä tarkkaillaan kirkkaasta majakasta.

Kaikki aika maailmassa, tuleva epäluotettavana, hengähdystila hetkeksi annettuna. Huulet pyöreänä ympyränä, joka on suunniteltu sulkeutumaan.

Skitsofreenikot radioivat mullistavia viestejä julkisilla paikoilla, julkista taidetta, aalloilla.

Veden poikki kajastaa valoa fiktion maailmaan.

Tämä on yökyläilyä.

Vastarannalla lähimmän kylän vähäiset valot.

Miten mä voin olla näin rauhallinen? En ole syönyt koko päivänä.

Me olemme tuon periferiassa parhaillaan. Me olemme mysteerissä. Pysymme tässä, emme niinkään luodaksemme kauneutta vaan saadaksemme perimmäistä tietoa siltä, kuka keksi valon. Taivaankansi on error.

Pilvien aidat, taivaalliset esteet, jotka erottelevat nämä
seleniittivedet, avautuvat. Saako selvää? Hengittelen
meri-ilmaa.

Eri eläimillä on eriävät ajantajut.

Hiiri ajaa polkupyörällä, joka on tehty hiiren omista luista.

Luoja jäähdyttelee.

Roikun koukussa ja luulin tämän kivun tulevan jostain
historiasta, suoritin harhaisia kaivauksia. Laajentuminen on
kivuliasta.

Rintakivut signaalina itseä suuremman hellyyden janosta.

Voima, joka ei ole ikinä untenmailla.

Mä lähden nyt himaan, tai siis mä olen menossa tuonne
väärälle mökille päin, patjalle uneen odottelemaan unelmieni
loppuratkaisua.

Mä en ole yksin ikinä, koska jaan lämpöä aurinkokunnan
nuotiossa. Mun täytyy tulla ei keneksikään.

Tämä näyttää pelkältä hyppäykseltä riviltä toiselle,
tottumattomille silmille.

Ääni on aika vuoristoinen.

Yksi mun astrologeistani on kerran kirjoittanut musta, *joskus syrjäpolkujen kulkeminen pitää sallia itselleen ilman syyllistymistä*.

Olinko se todella mä, joka imin joskus sokkelossa hikoilevan viikingin jotain? Kyllä, mä, olisin ainakin halunnut.

Olen helpottuneimmillani, kun aurinko on juuri nousemassa ja juuri laskemassa. Mä rakastan hetkiä, kun valo ei ole vielä tullut tai ihan vielä mennyt. Mä rakastan niitä pisaroita, kun ne tulevat ja menevät ja hetken näyttävät muulta kuin säteiltä, jotka aurinko tietämättään antaa meille.

Tähtienvalon säteet sinkoutuvat ilmakehään, tunteeeko kukaan täällä sitä?

Meneillään on ylivoimainen: kuutamokylpy.

Mussa kytkee jokin viisaus, ja henget antavat sanat: lennossa herääminen, katvealue, kalpea savu, ikimuotojen sisältö, yönviete.

Ja mä olen valmis, seisomaan tällä rannalla monta kuukautta, niin kauan kuin multa vaaditaan, olen valmis ottamaan minkä tahansa tarkoitetun tiedon vastaan.

Kun kävelen pois rannasta, vauhtini on palatsimainen.

Mä polkaisen kiviä polulla, ne lentävät kevyesti uuteen asentoon ja muodostavat vieraskielisen sanan, *tempesto*.

Kartanon viereisen WC-rakennuksen katolla on antenni. Mä kysyn, *mitä sinä olet johtamassa.*

Ajassa ja painovoimassa on jotain käänteisesti korreloitunutta tietoisuuden kanssa.

Tämäkin parkkipaikka, jolla mä seison, on vesistön verran asfalttia. Mikään ei ole niin ikuista kuin puhua kiertoilmauksilla, ne kaartavat loputtomiin, ne jäävät aina kesken. Jonkun muun on jatkettava tästä puhumista, kun multa loppuvat sanat, kuten mäkin olen ottanut vastaan hetkeni – kopin jonkun toisen sielunjäljistä, aikakin loppuu kesken.

Kyllä mullakin on voimia, joita on vaikea selittää.

Kun esiinnyin kaksi vuotta sitten itähelsinkiläisellä aukiolla ulkoilmalavalla, se oli taikashow. Olin lukenut kaupungin kaavoitus suunnitelmista, kuinka uuden ratikkaradan päätepysäkille, metroaseman kylkeen oli suunnitteilla uusi saatanan iso kauppakeskus, jota mä en halunnut sinne. Koko esityksen pointti oli magialla tuhota kaupunkisuunnittelun tavoite, kun sytyttelin suitsukkeita ja manasin luettelemalla myyteistä kurottavia vertauskuvia, joista muodostui järjetön lista. Alle vuodessa uuden kauppakeskuksen rakennussuunnitelma torpattiin.

Ehkä on liian harhaista sanoa, että tuo oli mun ansiotani, mutta riittävän dramaattista todeta, että mikään ei etene.

Kun joitain aikoja sitten ensimmäisen kerran livuin uudella ratikalla pääte pysäkillä ja astuin laiturille, ympärillä oli ihan tyhjää.

Perutun pilvenpiirtäjämäisen rakennelman varjo ei osu mihinkään.

Ruusun tuoksu muhii piikkipensaassa.

Veri vetäytyy kohti seerumia kasvoilla.

Lasipinnoilla virtaavat ajat.

Hyttysset kuolevat tuoksukynttilän vaikutuksesta mökin kuistille kasaan, joka hämärän tullen muodostaa sanan, *formulae*. Ennustetaan tästä kynttilästä tuolla mustalla kristallilla seuraavat seitsemän päivää putkeen. Joka päivä iltaseitsemältä viestit tulevat merenrantaan kuin katsaus tulevan viikon tapahtumiin, joltain näkymättömältä kentältä, paikallispolitiikan ulottumattomissa.

Mökin pöydällä 9,5 kiloa painava kristalliklöntti, se painaa ihan vitusti.

Tänään ei löytynyt tietä täältä odotusaulasta ulos, olen odotuksen tilassa, mä juon sinistä mehua, se on lohdutusta.

Miksi niin ei ole vielä käynyt?

Sydän on ollut nukutettuna.

Haistan autonrenkaan roihuamassa patjani alla. Miksi juuri tässä kohtaa?

On niin mukavaa olla täällä.

Gillian Anderson on kerran kuvaillut, kuinka he olivat kuvaamassa Salaisia kansioita kanadalaisissa metsissä ja tuona aikana sarja saavutti äkillisen suursuosion Yhdysvalloissa, jonne palatessaan hänen elämänsä muuttui yhdessä vuorokaudessa. Moni ihminen kuvaa siirtymistä peruuttamattomaan tilaan näin, että kaikki voi olla toisin yhdessä päivässä.

Ukkosmyrsky herättää mut yöllä.

Mitä vittua nyt?

Lämpöä vapauttava laukaus.

Mä olen skannannut ruokakaupasta ostamastani Disney-värityskirjasta yhden sivun ja tulostanut sen, tulostanut yhdestä kopiosta aina uuden kopion, kunnes niitä oli kymmenittäin, ja nyt mä väritän tässä erivärisillä tusseilla ja värikynillä yhden jänöjussin kerrallaan ihan omanvärisekseen ja lopuksi mä sitten valitsen, mikä kaikista niistä on paras, ja teen siitä vaikka elämäntavan.

Sisältö määrittää muodon. Mitä tuo meinaa?

Teoksen aiheista ja sisällöistä voi poimia yhden motiivin tai myytin, jolla rakentaa kokonaiselle maailmalle muoto. Höpötän itseni nukuksiin tänä kauniina päivänä, se on mun suosikkitaipani haihtua pois. Mä pystyn nukahtamaan – tosta noin vaan.

Torkahdettuani läppärin viereen, kuuluisa astrologi sanoo videolla, *tämä on aikaa ajan ulkopuolella*.

Keho nukkuu, mieli uneksii, sielu näkee.

Yövaloja.

Unessani ystäväni Helmin aviomies, jota en tunne ollenkaan, ilmestyy suuren kerrostalokompleksin sisäpihalle toteamaan mulle, *etkö sä vieläkään ole tajunnut yhdistää John Wienersin runoa Time ja Raija Siekkisen novellia Aika*.

Mä havahdun hereille mökistä metsässä, piilopaikasta.

Mun pitää pohtia tätä asiaa.

Raija Siekkinen nukahti palavan tupakan savuun, liekkeihin syttyvän keskeneräisen tekstin ääreen, ja poistui tulen keskeltä. Ajassa Raija Siekkinen kirjoittaa, *ja hän ymmärtää, että minut on sidottu ajan nopeimpaan rattaaseen*.

John Wienersilla meni vielä lujempaa. Hän kuvaa runossaan, kuinka kuulee äänten kahisevan lehdissä sen jälkeen, kun sarvipöllöt ovat poissa, ja pikkuiset pesukarhut kantavat pieniä kahleita kiinni ranteissaan.

Nyt mä menen kyllä takas vittu nukkumaan.

Hiljaisuus jatkuu aamuun yösignaaleina.

Olen yökastellut kukat kirkkaansinisissä boksereissa.

Olen kirjoittanut yön aikana purppuraan käsikirjaan sanan,
gridwork.

Tätä ei voi käyttää mihinkään.

Ajoittain mä nukun ihan päin vittua kuten joku, joka herää
rutiininomaisesti useita kertoja yössä tarkistaakseen, ovathan
hälyttimet vielä päällä, niin hän ei ole nukkunut kokonaista
yötä vuosikymmeniin, paitsi jos on eri mantereella lomalla.

Aleksi on pyöriilemässä tänne päivävisiitille ydinkeskustan
suunnalta. Mulla on aamustondis. Sekoitan kortteja. Tarot-
pakka lisää korkeampaa entropiaa. Olemme prosesseja,
suhteita ja tapahtumia. Aina, kun Tarot-pakasta tulee The
Hanged Man, mä mietin, *tässä on tullut roikuttua*. Vasta nyt mä
tiedostan todella, mitä on antautua jonkin itseä suuremman
armoille.

Olemme jonkin rakennuspalikoita.

Makaan omenapuutarhassa penkillä valmiina, kun hän
saapuu, Aleksilla on baskeri. Sanon, *mä haluan sun näkevän,*
mitä mä prosessoin. Näytän hänelle puhelimeltani kuvan, jossa
ulkoministerimme virnistää vappuna ydinkeskustassa kattojen

yllä, taustalla kaikki rakennukset väreistä yltäkylläisinä aivan kuin ilmiliekeissä. Alekski sanoo, *moi Noita Nokinenä*.

Kävellessämme kohti niemennokkaa, Alekski puhuu mulle Taikavuoresta, kuinka protagonistista tulee parantolaan vain tapaakseen kaveriaan ja jääkin sinne asumaan. Ehkä Alekski on salaa mun kirjani päähenkilö, ja mä jään hiljakseen piiloon pää alaspäin. Tällä rannalla mä valotan prosessiani piirtämällä ilmaan virtoja, joista signaalit tulevat joka päivä. Mä siemailen jääkahvia kupista, jossa jääpalat kolahtelevat. Imeskelen jotain muovista. Alekski sanoo, *voi Luoja*.

Me keskustelemme The Hanged Man -kortista. Hahmo on kiivennyt puuhun valaistuaakseen, pudottautunut roikkumaan ylösalaisin köyden varassa, jonka on sitonut jalkaansa, siinä tapahtuu niin sanotusti hirttäytyminen, ei menehtyäkseen vaan ottaakseen vastaan viisautta, hahmon on uhrauduttava. Hän toteuttaa itsetuhoa pervolla tavalla, se näyttää nautinnolliselta. Alekski sanoo, *sen on kestettävä se, että se näyttää naurettavalta*. Saadakseen itseään suurempaa tietoa, on tehtävä itse: uhraus.

Uhraus ei ole ei-mitään. Se todella on iso asia, niin valtaisa, että sopii kysyä, teemmekö milloinkin oikean uhrauksen.

Mä sanon, *se kärsii ja hymyilee*. Alekski sanoo, *no aijaa*.

Kortti on mulle mystisin koko Tarotin historiassa. Hahmon ripustus merkitsee hetkeä, jolloin hän ruumiillistuu mysteeriksi, jonka ymmärsi. Siinä on jokin avain kaikkeen. Me olemme syntyneet tänne ihmettelemään kuvan kautta

itseämme. Hahmon roikkuminen heijastaa myös myyttistä hetkeä, jolloin taikuri katsoo suoraan lähteeseen.

Aleksi on lahjakas, hänen lahjansa on kyky nähdä nykyisen tilanteen yli. Kerran me olimme juuri astumassa baariin sisään, kun Aleksi sanoi, että hänellä soi Sabrinan Boys päässään, ja sitten se soi saman tien siellä baarissa, siinä vasta olikin mahdollisuus jättää todellisuuden ilmeisin taso syrjään. Mä en ole ihan noin onnekas tai voimakas vielä.

Pieni lapsi ryntää aivan edessämme päin roskapönttöä, kun menemme tämän siirtolapuutarha-alueen ainoaan ravintolaan syömään. Kun mä istuudun terassilla tuoliin, mä oikein vittu rojahdan. Kaivan housuntaskusta pöydälle savukvartsikristallin. Aleksi sanoo, *Molièren Dom Juan*.

Puolitoistavuotias beagle hyppii hetken mun syliini, ja kun se jatkoi matkaa, mä aloin itkeä sen antamien suukkojen seasta.

Sanon Aleksille, *saatat tässä tuijottaa antautunutta mystikkoa*. Me katsomme toisiamme hiljaa, koska molemmat kuulevat porttien saranoiden narisevan. Aleksi sanoo, *saan kiinni*.

Mä en ole liikkumassa elämän sisässä juuri nyt mihinkään. Käyn jotain läpi vain viisastuakseni, en tullakseni onnellisemmaksi, tavoite on olla kokonainen. Kaiken rehellisyyden nimissä roikun pää alaspäin nytkin, vaikka istun tässä rantatuolissa. Aleksi sanoo, *Corneillen Illuusio*.

The Hanged Manin ratkaisu on luova, hänet on jätetty roikkumaan omasta tahdostaan. Sitä ihmisyyys on, olemista jumissa, enkä pyri pyristelemään eroon siitä. Luotettavinta tässä on se koukku, jonka roikotettavaksi mun on niin helppo antautua. Kun korttia mieltii tarpeeksi pitkään, sisäisen tuijotuksen päällä alkaa erottaa ääntä, kuin kuvassa alkaisi tapahtua jotain – solmun purkautuminen.

Kun Alekski hyppää pyöränsä selkään, me suutelemme hyvästiksi, hupsista, suulle. Se ei ollut tarkoitus eikä vahinko vaan jotain niiden väliltä tai takaa.

Kun Maurice Ravel syntyi, sillä hetkellä Neptunus oli vastapäätä Kuuta, häkellyttäviä tunteita ja alkuvoimaisia mysteerejä liikkui aarrekartalla. Luovaan ratkaisuun päätyneen kallon ympärillä täytyy tuulla, kaukaa saapuvaa viisautta, kaikista ilmansuunnista. Jäiseltä planeetalta kantautuu makeaa hiukkassadetta kullanvärisen ruusun terälehdlle. Neptunuksen kaikkinäkevä teleskooppi johtaa harhaan.

Me emme ole täällä sidottuina siihen, mitä tähdet tekevät ja eivät tee, olemme täällä ylittämässä niiden vaikutuksen. Solmuista vapautuu, kun ymmärtää, että ne on sidottu vain tullakseen avaamiksemme.

Alekski on katoamassa hiekkapolulla mutkan taa, kun hän notkeasti kääntyy vielä katsomaan mua tässä herkkyyshetkessä.

Mä olen omillani taas, kai mä olen kävelemässä jälleen rantaan. Mun päähäni tehdään moneen suuntaan leviävää tilaa sille tiedolle, kuinka yläilmoista mua rakastetaan. Ylösalaisin roikkuminen on välitila, ihmisen ei ole mahdollista pysyä siinä pitkään, muuten pää räjähtää verestä.

Vastarannoilla on tyhjän oloista. Hengitän yksikseni ihan rauhassa, ainoana vartiovuorossa, raittiin ilman taikapiirissä. Mua ei vain pidetä hengissä vaan mua pysytellään strategisesti liikkumatta, kunnes on aika iskeä. Mun varalleni suunnitellaan jotain.

Ymmärryksessämme todellisuudesta, plasmafysiikasta, ilmailusta ja parantavista teknologioista tulee tapahtumaan uskomattomia harppauksia.

Vielä on hetki aikaa aprikoida.

Kun kävelin tunti sitten tänne rantaan kädessäni kirjaimellinen oksa, nenäni kostui.

Sanon meren äärellä ilmoille, *henki, jaan itse myös vedet edessäni kahtia.*

Kun Tennessee Williams ja Carson McCullers istuivat saman työpöydän ääressä kokonaisen kesän toisiaan vastapäätä kirjoittamassa, sydän päästi särkymisen kestävän äänen, kun Natalia Imbruglian Smoke lähti just soimaan.

Jotkut tunteet ovat jatkuvaa kotiintuloa.

Jumissa tuulisissa spiraaleissa.

Mä en hengitä. Mä tuulen.

Kyky levätä tullessaan taivutetuksi ylösalaiseen asentoon.
Salaperäinen puhallus. Hallitsemattomia asioita. Kaukana laiva,
joka on olevinaan jotain velkaa.

Mereltä päin kuuluu mystinen pamaus.

Sisällä ihmisessä on kohtalokas lokalisoinaton alue, jonne
annetaan kulkulupa kerran.

Lähden uimaan sitä kohti. Vesi on epäselvää. Kelluva
öljyvahinko on ihan kuin verenmaku hirviön suussa.

Jokaisen ihmisen sisällä on kentauri, jota on ammuttu.
Kentaurin piilopaikka on kehon oikea temppele. Luolan suulla
makaa puoliksi halvaantuneita lintuja ikään kuin ringissä.
Luola on aika vetoinen, kentauri vuotaa siellä verta ja huutaa
kivusta. Haavoitus oli vahinko. Meistä jokainen kärsii tästä
onnettomuudesta kukin omalla tyylillään maailmassa, mutta
sisällämme tätä huutoa on kestänyt tuhansia vuosia.

Vuoto ottaa tapahtumapaikakseen tutuksi tulleen luolan
kertoakseen kammottavan tarinan.

Myönnän, että kärsin ja olen elossa jonkin aikaa.
Epäoikeudenmukaisuus, joka ei suostu menemään ylösalaisiin.
Kivun omanlaisensa askellus käy lopulta aika nopeasti selväksi.

Ne tekniikat, joilla kärsimys tykkää kaavoittaa jälkensä mun elämässäni, ovat tavat, joilla kärsin. Kärsimys ei kestä ikuisesti aivan kuten en mäkään.

Mikä on terve määrä tietoista kiinnostusta tätä tunnetta kohtaan?

Restauroitu ampumarata.

Tämä osa aivoista on arka, se tuntuu vasemmassa reisiluussa.

Jos kaikki katkera raivo ei olekaan osa ydintä, vaan jos se onkin vastustusreaktio tyhjyyteen ytimessä.

Jatkuva merkityksenetsintä vie pienen ikuisuuden.
Ylikuumenevia aivokemioita. Loputtomien oppituntien aiheuttamat uupumuksen aallot, aivan kuin tekstiiviestinä saadut kotitekoisen pommin ohjeet anonyymistä numerosta. Aivoituksen ratkaisemattomuus, joka selviytyy ulos kallosta.

Mä olen nyt vetäytynyt syrjään. Monesti tuntuu hyvältä perääntyä maailmasta, rentoutua luolassa, suojassa universumin suloisilta vahingoilta. Se auttaa johonkin, mitä se ei ratkaise. Luola on viilenevä, levenevä. Halu olla kännissä ja puhua muutamia tunteja ventovieraan ihmisen kanssa, jolla ei ole selvinpäin muille sanottavaa kuten ei mullakaan. 500 eri asiaa, joista ihminen on riippuvainen – jotka hän itse vetää varjoksi taivutettuna elämänsä ylle. Kuka tahansa voi lopettaa juomisen vaan vaikeampaa on olla ihminen, jos sen tekee kunnolla, saa soutaa saatanaa pakoon.

Ainahan meillä on tiedostamaton. Näillä resepteillä mikään ei ikinä lopu.

Siksikin musta tuntuu toisinaan niin kurjalta kirjoittaa tuonpuoleisesta ammentavaa proosaa. Kaikki ei ole yhden ihmisen omaa ajatusta, ja se voi vähän särkeä sydäntä.

Sisällä ihmisessä toistuu jotain, mitä ei tuntunut olevankaan alkuun siellä, vaikka se on muinaisempaa kuin hetki, jona sielu asettui ensi kertaa kehoonsa.

Monesti, kun ihminen kyllästyy olemaan siinä asennossa, jossa on tottunut pahimpiin kipuihinsa, hän havahtuu ja tajuaa, että tämän on muututtava, tästähän voi vain poistua – ja se tosiaan on niin yksinkertaista, mutta käytännössä moni poistuu fantasiaan, josta psyyke taitavasti, hyvin sofistikoituneesti, johdattaa kokijan aina takaisin kipuunsa. Kivusta johtuvaan asentoon palaaminen on niin kotiinpaluu, ei sitä edes huomaa, miltä se tuntuu, kun sen syliin painuu takaisin.

Minkä kaiken me voimme sallia olevan todellista?

Iso osa valoon astumista on järkytys, miten en saattanut nähdä kaikkea.

Makeita yrttejä, imitoimattomia vivahteita maailmasta tulevan tuoksun eturintamassa.

Puolivälissä vuorta vaeltaja tunnistaa kohtalonsa.

Me olemme kosmisen tiesulun keskipisteessä juuri nyt.

Hetkittäin sielun laajentuminen särkee eri puolilla olomuotoa aivan vitusti.

Kestääkö romaani rakenteiltaan sen?

Mä löydän taskustani nenäliinan, jolle Aleksi kirjoitti ranskaksi sanan, *myrsky*. Mä erehdyin näkemään siinä mahtavan ajanottajan muodot.

Olen nukahtamaisillani sinisessä läppärin valossa. Shirley MacLaine puhuu videolla, että useimmat ihmiset ovat todella aikataulutettuja, mikä hänen mielestään on harhautustaktiikka itsensä totuudesta. Hän kannustaa kokeilemaan elämistä edes viikon ajan ilman aikataulua ja tietämistä. Hän kysyy, kuinka usein me tässä maailmassa elämme suhteessa luontoon kaiken aikaa, yleensä näin tapahtuu vain puheluiden ja töiden ja tapaamisten välissä. Shirley MacLaine neuvoo hakeutumaan tämän kokemuksen pariin, kun ei tämän päätteeksi tiedä, mitä on tekemässä, se on leijumisen tunne, hyvin hämmentävää olla tietämättä. Ja hän päättää sanomansa sanoin, täysi vapaus on vaikeaa, jos ei todella ole minkään rajoittama, sitä on kokeiltava, se on kokemus, jota tämä kulttuuri ei salli meille – monista syistä.

Ehdollistetuksi tulemisen myötä, me pelkäämme sitä, mitä emme voi hallita, pelkäämme, mitä emme ole tulleet tuntemaan.

Sille on sana, että kaikki pysähtyy.

Nukun nyt syviä nokosia vuodesohvalla muutaman neliön lautakasassa, keskellä näiden epäsäännöllisten unisykliä mysteeriä, joka kutsuu mut heräämään toisenlaisella aikajanalla.

Nämä pannukakut, joita syön aamupalaksi, ovat temppelin rauniot. No, siinäpä vasta kuppi kahvia.

Puoliuudessa kirjoitin keltaiselle pad paperille kaiken, mille muistin nauraneeni unessa, ja lopulta kun heräsin täysin, en tietenkään ollut kirjoittanut mitään oikealle paperille vaan vitun unen paperille.

Mitä tapahtuisi, jos ottaisin tavoitteeni tosissani?

Mietin, pitäisikö mun tänään laittaa jotain kurkkukeiton tyyppistä lohturuokaa, mutta samaan aikaan mielessä liikkuu jotain globaalimpaa.

Kaikki voi muuttua päivässä.

Hymisen kellotorneille kaupungin itäisissä osissa, hengille, jotka ilmestyvät vain kesäaikaan ja tupakkataukojen aikana. Mun uumenistani kumpuaa hetkittäinen terrori siitä, että joku uhkaava kasvo kohta huutaa mulle pimeimmästä puskasta, kun tupakoin edelleen. Polttaminen on inhimillinen asia, kuten auringossa palaminen, kun siirtyy ulos, syreenit iskevät tietoisuuteen.

Mä silitän mun oikeaa käsivarttani vasemmalla kämmenellä nähtyäni ilmeeni peilikuvana puhelimen pinnalta. Kasvojeni heijastuksessa kaikki ydinhämmennys alkaa osoittautua rakastettavaksi.

Käyn aikaisin aamulla läheisessä huvimajassa vetämässä säästeliäästi nautitut kahvit ja kolme tupakkaa putkeen. Sydän säpsähtää tottumuksesta kauhuun, jonka uhka on poissa.

Auringonnousu on kesken galaktisen näkymän tiellä, se hellii ajattelumalleja, että kyllä mä ansaitsen olla sulaa vahaa omassa kehossani. Sydäimestä tehdään tässä vähemmän kärsimätöntä, jotta sen kapasiteetti ottaa odottamaton vastaan lämmöllä kasvaa.

Mä olen menossa puutarhaan. Kuinkahan sinne saisi pienen suihkulähteen kaloineen?

Hiekkapolulla vastaan tuleva 90-vuotias nainen sanoo mulle, *kirjailijana sä voisit kirjoittaa näistä ihmisistä, jotka on kesät täällä, heiltä löytyy kaikenlaisia tarinoita*. Sori nyt vaan, mutta täältä löytyy kyllä ihan vitun henkimaailman kätköjä.

Mä en osaa antaa riittävästi happea aivoihini, kun mua katsellaan.

Olen kuulevinani pieniä pommeja vastarannalta ja kuuntelen kiväärien kevyitä ääniä. Makaan puutarhassa kaupungin asentamalla penkillä, mun niskani viilenee vasten valurautaa.

Luen varjossa, että Antiikin Kreikassa tilausruno tosiaan oli yksi yhteiskunnan kalliimpia asioita.

Maksettaisiinpa mulle pelkästä olemisesta. Olisin upea kirjeenvaihtaja, koska en halua kuolla.

Sodan aikaan pääkaupunki voidaan sammuttaa. Kaikki pidetään pimeänä.

Ytimen ympärille asennetaan sähköllä käyviä harhakaupunkeja, joiden valot houkuttavat aseistautuneet joukot perifeeriseen paljastukseen. He seisovat turhaan valmiina keskellä metsää, ei sittenkään mitään tapettavaa, he ovat kävelleet omaan hämmennykseensä. He toteavat erehdyksensä ja valot sammuvat ympäriltä.

Mä luulin haluavani olla kirjailija aina, siis kuvittelin tekeväni teoksen toisensa jälkeen kirjakauppoihin myytäväksi tulevien vuosikymmenten ajan.

Havahdun siihen, että ei tämä voi olla pelkästään tätä.

Ei voi olla vain palkintoja, joita voittaa, tai hävitä kilpailuissa, joihin haluaa päästä ehdolle lopun ikänsä.

Olen tyhjentämässä viidennen ulottuvuuden ley-linjoja.

Joku sanoi kerran haluavansa syödä persettäni ensin myötäpäivään ja sitten vastapäivään.

Noituus on luonnossa tapahtuvia epäluonnollisia ilmiöitä.

Taikuus on systeemejä, jotka toimivat vasten järkeä.

Ne ovat kuin pari eri päivää saman pyhän viikon sisällä.

Tämä kirja on molempia tai jotain niiden väliltä. Paineeton sallimus, että teksti on vetistä. Antaa sen vuotaa kaikkialle. Kaikki ei voi olla rationaalisen mielen johtamaa.

Värähtelytaajuus on virittyneempi todellisuus kuin fyysinen materia.

Mennään syvemmälle.

Kukaan ei ole lohduttamassa mua.

Tajuan kohtalon ja salliman merkityseron kolmisuuntaisessa risteyksessä.

Sieluni saattaa olla kasvamassa ulos nykyisistä olosuhteistani. Mä seison valmiina liikkumaan maailmaksi kartoitetulla laudalla. Syvenevä luottamus erityisesti siihen, mitä tällä hetkellä saan.

Egotajunta haluaa pakonomaisesti tietää, mitä tulee tapahtumaan jatkossa. Tulevaisuuden analogisten jälkien puuttuminen luo tunteen, että tulevaisuus on avoin.

Carlo Rovelli on sanonut, että järki valaisee yhteyksiä, ei generoi niitä.

Entä jos ajan luonne olisikin tunnepitoinen?

Olipa verenkierroelimistööni juuttunut mikä tahansa tunne, vannon, että se on niin mehukasta, etten voisi keksiä sitä, vaikka yrittäisinkin.

En ole varma, salliiko järki nähdä piilossa olevia seikkoja, vaan iskeydytäänkö meitä päin koko ajan ja järki on jälkijättöistä, tokkuraisia yrityksiä uskotella, että valta maailmasta on mulla.

Olipa roolini tänä iltana mikä tahansa, nuolen tätä sähköpylvästä, kunnes kaikki on vuoropuhelussa röntgenkuvan kanssa.

Tunteet tulevat rankkasateisina.

Ihmiskunta liikkuu kaikista uhkakuvista ja vaaroista aina tuloksettomiin uneksintoihin.

Kaulastani roikkuva kuutamon kuva riipuksen pinnalla, kuu on ylösalaisin ja kello on digitaalinen, kartanon suojakatoksen alla.

Kouristuksenomainen köynnös tyhjän kartanon ulkopuolella, kiinni sen kalpenevassa seinässä.

Musta on ehdottoman mieletöntä, kuinka elegantisti nämä lauseet tanssivat näillä sivuilla ja tekevät jotain todella aavemaista, ne eivät oikeastaan täydennä mitään kielen sisällä vaan ne vievät tietoisuuden jonnekin toisaalle. Tunne ei muodostu niinkään sitä kuvaavista lauseista, vaan asioiden asettamisesta tietynlaiseen järjestykseen, jonka vapauttama vire kunnioittaa tunnetta.

Jos kirjoitan tämän kirjan niin kuin kaivertaisin joka sanan kiveen, mulla olisi lopuksi teosmuoto, johon nojautua, luotto antaa sen kannatella.

Sisäinen ääni odottaa vapautumista, tulevansa kuulluksi.

Seison mietityskaivolla.

Ilmassa pienhiukkasten muodostamat savuttomat tunnelmat.

Vesiselvä ajannäyttäjä.

Sanat: alueelliset magneetit, pohdiskelukristalli, sumentuma, pilvinen verho, sateen kumarrus, henkinen vuodatus.

Pysähdys on eleenä lupa maailmalle tulla vastaan, antaa mitä tahansa, millä voi olla väliä. Kun mikään muu ei auta, kannattaa kuunnella musaa shufflella. Kaikki voi auttaa.

Onko ihminen kirjaa tehdessä aina itseään suuremmassa suruprosessissa? Ja jos näin on, niin millainen luova ele on arvostava luonnonvoiman edessä, kun se järjestyttää ydintä?

Kieltäydyin tänään taas yhdestä haastattelusta, kun joku halusi puhua siitä, ettei kirjallisuudessa puhuta yhteiskuntaluokasta tarpeeksi. Näissä tiedusteluissa kysellään samalla mun nykyisiä puuhiani. Tuntuu ekstaattiselta kieltäytyä yli viisikymmentä viikkoa putkeen kaikista pienimmistäkin parrasvaloista. Sanon, etten ole lähettyvillä nyt, mitä saatavilla olevaa ikinä tässä haetaankaan.

Mä olen ihmistä jähmeämmin kävelevä kristalli.

Kuljen kapenevaa hiekkapolkua pitkin ja vielä syvemmän tuntemisen, tummuuden, keskeltä välähtää näkyviin, satunnaisemmin, joku vitun idiootti tulossa tälle alueelle ostoskassineen.

Kaikkialla olevia avoimia ovia ja ei valita niistä yhtäkään.

Joskus tulee täysin selittämätön maku tyhjästä, ja mä sanon, *tosta tuli paska maku suuhun*, vaikka oikeasti siitä tuli tunne viestistä.

Saavun tutuksi tulleeseen kohtaan merenrannalla, jotta en jää paitsi loistosta. Kivikkoisessa kärjessä valolaineita. Niin isoja kysymyksiä, kysymysten kanssa vietettyä aikaa. Päivät ovat pureskelua. Pitkät rivit kaatuvat.

Mikä ilma tämä on, mikä voimien hirmuvalta, ilmavankila, hyökättyjen maailmojen mustat rannat.

Taivaasta oli tullut laattoja.

Ihan vitun mieletön merkki.

Pikkuaivojeni täyttyvät käytävät.

Kaikki pysyy tasapainossa.

Henki janoaa yhteyksiä 186,000 kertaa sekunnissa.

Visioidaan yhdessä pyhä vuori hoivaamassa kaikkia haavoittuneita. Me olemme kaikki aika kummiteltuja.

Mount Siinain sairaala on musta monoliittinen vuoristo keskellä saarta, jonka tunnettuus lähenee simulaatiota, loittonee kaikesta todesta.

Mun ystävä Laura on syntynyt siellä, hänestä tuli kultaseppä. Sanoin Lauralle, *tilaan sulta sormuksen, jonka tulee näyttää siltä kuin se olisi muodostunut keskellä tulta vuoren sisällä*. Kun siitä tuli valmis, mä pujotin sen oikeaan nimettömääni enkä saa aliarvioida korujen merkitystä. Meidän yhteinen Aalto sanoi, *on olemassa sellanen diagnoosi kuin magical thinking OCD*. Laura sanoo, *toi on niin fab, magical OCD, että mun kristallit on tässä järjestyksessä, niin mä oon tänään ihmisenä ihan päin vittua*.

Nämä sielut sykkivät kaikkialla, liikkeessä kartoittamattomilla alueilla.

Asioita orkestroidaan.

Ilmakylpyjä.

Ei saatana, nyt avautuu jotain.

Merkuriaalinen tila.

Laskuvettä televisiokuvissa.

Luostari tai pyhä Airbnb-kohde keskellä jotain mystistä, sinne voi melkein kävellä, muutaman kerran vuosisadassa.

Tämän maapallon luomista edeltäneet vedet.

Kurkun vaniljaiset käytävät. Koen vetoa tulviin. Jalokivillä koristeltu naamio. Aivotulehdus on violetihtava huntu. Murtamaton onnenkeksi jadevuorelta. Ei keinoa tietää.

Hetkeä kestää joitain minuutteja, mutta pystyn taivuttamaan sen useaksi vuorokaudeksi.

Salama iskee suoraan vihreään kenttään, isku luodinkestäväään rintakehään, se oli vasta pieni sykäys.

Perimmäisten aineiden pyörä, joka on lohkottu elementteihin. Elohopea edustaa henkiä, suola ruumista, rikki on sielu ja vesi on ihan vain vittu vettä.

Jos pystymme käsittelemään tämän emmekä jäämään jumiin tuohon kierteeseen, silloin voimme todella olla tuossa evoluution loikan prosessissa ihmiskuntana, ja poistua samsaran pyörästä.

Tämä on mahdollisuutemme.

Joillain ideoilla on eräpäivänsä. On myös toinen polku, jonka varrella joudumme tekemään kaiken tämän uudestaan. Se aivan paljaalla silmänä nähtynä häärii tuossa lähettyvillä. Voiko tarpeeksi moni meistä polkaista neulaa kääntyäksemme tännepäin ja hypätä tähän kyytiin? Näemme näitä erilaisia aikajanajakaumia. Tämä on kriittinen valintakohta, jossa olemme juuri nyt.

Henki sanoo, *poistu tämän toiston ratista.*

Liikun maailmassa etsimässä tätä kokemusta, mutta sen ilmaantuminen on niin ajasta kiinni, että kyse on odottamisesta.

Lähdevettä, kaksi askia röökiä, pähkinämaitoa, päärynänvihreä mehujää.

Kyky kommunikoida ideoita erittäin tehokkaalla tavalla lähtee.

Se kääntää mut ympäri.

Mä hajoan ensin siihen ekstaasiin, sitten kateuteen kyvystä päättää toisen puolesta, kummassa vuodenaajassa eletään.

Pimenneessä metsikössä ei näe edemmäs, askel kerrallaan näkee, ettei ihminen uppoa tuosta noin vain.

Pyhä allas.

Kaikki on sakeaa ja sameaa.

Kaikki on epäilyttävää.

Mä haudon tästä elämänvaiheesta uutta ajantasoa.

Liila majakka.

Kiihtyvä väliaika.

Kukaan ei ole koskaan kertonut mulle, että tyypillisesti on olemassa aikapuskuri sen välillä, kun muutamme energiaamme tietyllä tavalla, ja sen välillä, kun fyysinen todellisuutemme alkaa seurata perässä ja muuttua energian seurauksena.

Aika jonkin päättymiselle on tullut.

Tyynyni alla globaalista maailmasta epäeettisesti louhitut kristallit.

Luonnontiede on julkistanut, että tälläkin mustekalalla on kahdeksan sydäntä, mutta kuinka monen niistä oli tarkoitus olla salaisuus?

Jos en ole matkalla sinne, olenko menossa tällä välin
mihinkään?

Nautin suussa myrskyävää ananasmehua.

Huokaisin kerralla itseni uneen kuten kuka tahansa, joka
puhalsi valot kallostaan sammuksiin.

Kokemus palasi pyöreämpänä.

Helteisessä ydinkeskustassa ei ole tilaa alitajuisille prosesseille,
ei syvää päivää.

Mä kaadan kahviini pelkkää hasselpähkinämaitoa. Sen
maahantuonti on lopetettu, ja juon viimeistä kertaa kahvini
rakastamallani tavalla omassa kotimaassani. Ei ihme, että täällä
tapetaan itseään niin tiheästi, kun ei meillä tajuta pitää kiinni
suloisista asioista, jotka tekevät päivästä sielukkaamman.

Tulokset tulevat kotiin päin, kun lepään.

Nämä äänet muuttuvat ääniraudoiksi.

Liikutus vuorovetten edessä on tilaisuus tutkia, mitä vittua
ihmisessä tapahtuu.

Viiton käsilläni pääni yläpuolella, kuin säestäisin ilmaa,
sanoillani laskeutumaan lähemmäs näkemään, mitä käteni
täällä eivät kykene enää kätkemään.

Kommunikaatio on terästetty tuuliajolla.

Joku kaupungin palkkalistoilta on ajanut nurmikon.

Jokainen voi katsoa tulevaisuuteen.

Mä annan nyt esimerkin, miten se tehdään, eli alkuun maalataan mustalla akryylillä pienen taskupeilin pinta tasaisesti pimeään peittoon, annetaan sen kuivua rauhassa, sitten asetetaan kynttilän palava liekki sen mustan heijastavan pinnan eteen ja tuijotetaan liekin kiiltävää peilikuvaa, yhä syvemmälle siihen, niin kauan, että aletaan kukin nähdä omiamme. Peiliksi kelpaa myös sileä musta kristalli ja mikä parasta nykyaikana, monilla on älypuhelin, jonka sammuksissa oleva näyttö on musta peili, sillä on todellakin tarkoitus.

Tavoite on mennä katseen voimalla liekkiin, jälleen aistiakseen, mitä ikinä ei voida luovuttaa meidän käyttöömme.

Viestit ovat täysin yksilöllisiä kuulijan mukaan.

Puhalla liekin pintaan, ilmaa toteutumattomiin unelmiisi.

Kauas sijoittuvia kuvia tuloillaan lahjaksi.

Ihminen tulee vetäneeksi tulevia maailmoja lähemmäs nykyisyyttään, eli pelkän kynttilänvalon varassa harhailusta on kyse systeemin luomisesta, jotta maailma käänne käännteeltä paljastuisi labyrintiksi, jonka vain yksilö näkee.

Mikä tahansa käden ulottuvilla tosiaan on salainen ainesosa jotain taianomaista varten.

Meillä on vapaa tahto eli meillä ei ole yhtä kotiosoitetta.

Epäily on yksi tapa miettiä syytä, miksi tulen toimeen toisen ennustuskyvyn kanssa, hylkään oman toimijuuteni sattuman varalle.

Mulla ei ole hyvää ideaa tai visiota siitä, minne olen menossa.

Luen uutisia kodintuholaisista ranskalaisen elokuvateatterin istuimissa.

Katsoessani sitä, kuinka elävä olento olen, en näytä peilissä tunteita.

Aivan näkijänä. Näkijän tehtävä on vihjata, millaista on olla intensiivisesti hengissä, muille ihmisille, joilta on viety kaikki aika miettiäkään sellaista.

Traktorin renkaat pomppivat jäisellä metsällä, aivoissani asiat tuntuvat siltä. Koen maailman kuin olisin menossa minkä tahansa paikan ulkopuoliseen maastoon.

Kun hidastaa Laurent Garnierin Acid Eiffelin 120 tahtiin minuutissa ja soittaa koko paskan, jotain tapahtuu.

Piirrän puumiekalla hiekkaan pitkää viivaa, se alkaa heti elää luonnostaan omaa elämäänsä aaltolina, joita yritän kestää.

Parasta antaa asioiden edetä omalla painollaan.

Henki, *pese pois taakkani*.

Ja kaikki menee lopulta veteen.

Lauseiden funktio on kokemus niistä siltana. Aika istuttaa jotain uutta. Hajoava kielioppi toimii kulkuratana muodostuneen maailman ja mielikuvittuvan maailman välillä.

Riippuva ilmapiiri.

Mä en ole halunnut roikkua yksin umpisolmun varassa.

Kävelen polulla ihmisenä, joka haluaa liata kätensä. Kädet menevät sinne, mihin tietoisuus ei pääse.

Tekstaan Cosmolle, *Jupiter on mun silmäterä*.

Revittyjä mintunlehtiä vesikannussa.

Pulssinlyönti alahuulessa, en ole ikinä kokenut tällaista, mitään näin jären tyhjentävää.

Vihertävän sumun keskeltä nousee sana: sydänkammio.

Mun mieleeni muodostui kuvastin, yksi mytologinen tilanne, perimmäinen ulottuvuus taikapeilissä, mutta palataan siihen vähän myöhemmin.

Kristalli lyö aaltoja ilmaan.

Idea sanelee kaiken nauhalle päässäni.

Kannattaa kokeilla, mitä omalle maailmalle tapahtuu, kun ei tee mitään.

Tämä on pelkkä hyväksyntään kuuluva asia.

Pyhä henki tietää, minkä kanssa kamppailen, kun kukaan kanssaihminen ei aavista, missä lokaatiossa olen.

Mä tunnen köyden.

Ihmisen ei kannata dokailla ja vetää kamaa, jos on taipuvainen spirituaalisiin tasoihin, koska ilmapiiri voi mennä pilalle.

Mihin tahansa mä nukahdankin, löydän herätessäni pääni kirjoituspöydältä.

Suklaasta tuli kallista.

Hiiskun hiljaa töitään tekevään tuuleen, *tee niin ikään tälle liekille sisälläni jotain.*

Keholla menee lujaa, vaikka elämä ei näytä olevan menossa mihinkään.

Viime vuosisadan sateissa syöpynyt leijona, joka pesee tassuaan
kivettyneellä kielellä.

Viivasyövytys.

Kyse ei ole hyvinvoinnista vaan viisastumisesta.

Jätä portti auki ja anna elementtien viedä tämä kaikki.

Mä en tiedä, missä haluan asua enää, mulla on universaalisti
koditon olo Brexitin myötä, koska kuvittelin aina meneväni
asumaan sinne, jonnekin päin Britanniaa. Vaikka pubit ovat
niin houkuttelevia.

Koti on paikan sijaan kysymys, muodostunut nyt ongelmaksi.

Kahtia halkaistu kuunsäde.

Mysteeri huuhtoutuu rannalle.

Annoin seitsemän elämää sotatilalle.

Milloin murtaa aalto?

Sumuveistos maailmojen välissä.

Aika tekee meidän elämillämme maagista työtään ajoitusten
kautta.

Aika ottaa apupyörät pois.

Mä opin saamaan tasapainoni.

En ole varma, tuleeko kukaan tajuamaan, mitä tarkoitan sanoessani, että tuohon kaikkeen voi nojata.

Jos käyn sisään meditointiin, mystinen kokemus on luvassa.

Epävarmuus on tila, jota mun olisi tarvinnut tuntea mukavasti.

Sydän vaatii muodottomuutta ja tietämättömyyttä.

Annan sen huuhtoutua lävitseni, pestä mut läpeensä. Aallot laveeraavat sisukseni. Pyörteet luuttuavat uurretut onkaloni.

Aaltojen kirjoittaminen kiusasi instrumenttiani.

Pakottamaton, kontrolloimaton liike mun luuytimestäni ohjaa vasemman käden etusormen osoittamaan merelle päin. Henget sanovat, *on uskomatonta, millainen liikkuva kuva tästä tullaan vielä tekemään.*

Olen pakotettu sietämään aikaani maailmankaikkeuden lukitsemassa komerotilassa, jonka sisällä teen luonnon säästämiä kävelyitä.

Siellä parhaimmillaan ymmärretään antaa merkkejä siitä, mikä estää suoran näköyhteyden muodostumista.

Annanko hengellisen oppitunnin repiä mut täysin auki?

Tuuli puhaltaa ja mennyt on vain yksi talo.

Henki toteaa, *outo tapa hengittää.*

Sanon, *henki, siirrä mua kuin shakkinappulaa maailmassa.*

Kuningas, jota ei voi lyödä.

Sumutettu linnoitus.

Tänne myös synnyttään ihan unohduksissa.

Todellisen taikuuden myytti on sen syntymäpaikka.

Mä olen odotellut nyt niin pitkiä aikoja, että tässä alkaa paljastua ihan oma haltiotilansa, jonka toisinaan valtaa inhimillinen ärtymys. Multa loppuu happi, ei lopu, multa loppuu kärsivällisyys. Muistan ihmisyyteni, kun multa menee hetkeksi hermot. Puhun unelmilleni törkeästi, *tapahdukkaa nopeammin*. Välillä mä niin inhoan aikaa, kun olen koko ajan kiinni siinäkin.

Sfinksin muinainen hahmo toteaisi tähän, *ehkäpä haluan ihan vain odottaa tämän vaiheen yli.*

Tunteet eivät ole tosiasioita – niille, jotka eivät tiedä todellisia tunteitaan.

Saavatko syvimvät äänensävyt ilmassa sydämen tuntumaan koteloidulta?

Lähdetään hakemaan sitä sydäntä.

Paljon aikaa meren äärellä viettäneeä ihmisenä, mun neuvoni kanssaihmiselle on antautuminen: makaa vain selälläsi, pureskele kynsiäsi verille asti, katso kuuta ja aaltojen liikkeitä, jotka janoavat iskeytyä kasvoille, siinä on vain sinä ja jumalat.

Teen sydäntä vahvistavia venytyksiä. Oikaisen itseni etuajassa. Valmistaudun kohti jotakin.

Kriisi kärjistyy samalla kun pyritään laajentumisstrategiaan ja kehitetään edistyneitä aseita.

Kiina saattaa vallata Taiwanin väkisin.

Mä haluan listan kaikista maailman elokuvista, jotka päättyvät hyvin.

Epäsäännölliset sydämenlyönnit. Mulla on erilainen sydän joka päivä.

Hajaannutetut majakat.

Still-kuvat tyynestä aavikkorannasta ovat vesiä, joilla artikuloin kyvyttömyyteni yhdistyä odotukseen.

Eivät vuoret, vaan ilma – jumalat ripottelevat valoa.

Kerran kun sydämeni oli liian särkynyt, enkä osannut kunnolla käsitellä sitä, Heta sanoi, *aika tekee töitä sun puolestasi*. Kaikki palaa kasaan kuin itsestään.

On niin monia tarinoita, joissa joku tulee pelastamaan.

Naamioidut majakat.

Muistaakseni kaikista mun ystäväistäni Jaakko sanoi kerran, *onko aika edes jotain, mitä kellään todella on*.

Teenkö tässä tekstikirjaa vai tehtäväkirjaa? Ihminen tarvitsee molempia.

Tämä on täydennystehtävä, jossa kootaan vastaus silpusta. Mä rakastan aikaa enemmän kuin seksiä.

Peitelty merkkitulo.

Tajusiko sitä ikinä kukaan?

Lämmittelen äänihuulia.

Savukkeen tulipää levitoi metsän halki.

Kaikissa kelloissa jokin käy tyhjää.

Irrotan sormuksen kuistilla, mä tiskaan laseja. Mä teen kaiken käsin.

Mitään ei tapahdu.

Samalla hetkellä jossain aivan muualla joku vauva avasi silmänsä happinaamari kasvoilla. Maailmassa kävi törkeän karu ilmakierto.

Tarpeeksi kaukaa katsottuna mua ei näe.

Miten mitkään kaksi asiaa liittyvät toisiinsa?

En ymmärtänyt, mitä se oli, kunnes kaikki oli sitä, minkä ymmärsin.

Huokaisin kerralla uneen itseni.

Nukun sisällä siluetissa, joka on mua suuremman kertomuksen linnake värjäytymässä.

Tahdon osata pyörtyä kaatumatta.

Signaali voimistuu suorana eikä katkea.

Kokemus palaa pyöreämpänä.

Olisiko mulla mitään merkitystä maailmalla?

Sattuma viettää aikaa mun tekosissani.

Tunnustellen, mitä mussa on meneillään ja seuraavaksi muotoutumassa.

Tämä kokemus on saamassa tämän elämän tuntumaan ajanarvoiselta.

Olen linjautumassa todellisen kentän kanssa.

Tämä on aika, jona alan puhua toisin.

Olen kuin aika liikkuisi ympäri maailmaa.

Saisinko muutakin kuin tilaa epäröidä?

Lämpöä katoaa viileyteen.

Yökävelyt.

Minne mun halutaan menevän?

Voimat eivät voi tulla ihan tyhjästä kenenkään sisään, ne täytyy päästää sisäänsä luvan kanssa, jotta ne voivat riivata sooman.

Nämä ajat pelästyttävät korkeampia voimia kauemmas.

Pysyn kuulolla.

Sata käsittämätöntä päivää kiinnittymättömässä tilassa, jossa tapahtuu suuria muutoksia.

Taivaaseen on kirjailtu Vattenfallin logo malvanvärisillä langoilla.

Taito luoda ymmärryksen verkko itsensä ympärille on tosi tärkeä.

Mitä jos jokainen elämäni päivä tuntuisi lomalta, pakopaikalta olemattomuudesta?

Jumalaiset sielut loukussa fyysisissä kehoissa.

Kynttilänvalo puhallettuna lyhdyistä päivänvalossa.

Tahdon paskoa kaiken olemattomiin, jotta voisin maata rakastuneena yliluonnollisen kaksoisolennon kanssa, jota aika ei ole vielä kloonannut mun syleilyyni.

Mä himoitsen päästä tästä pisteestä kahdeksan metriä edemmäs, sinä aikana tapahtuu niin monta muutosta, että tulisin liikkuneeksi suunnilleen kaksitoistakerroksisen rakennuksen korkeuden verran kauemmas.

Odotan saavani uuden idean lennosta. Ilmassa yksi tulevista päätöksistäni päivystää järjissään.

Entä tämä liitoksistaan ratkeava märkä mappi lattialautojen alla? Kuten kuolleet hiiret muistuttavat luisesta avaimesta, se on piilossa. Papereilla lukee pyhiä viestejä sinisessä kansiossa.

Tämä mappi on kahden vuoden kokoinen toimisto yli mun ymmärrykseni.

Muta on sinistä.

Hevoset ovat niin sanotusti varikolla.

Joku hevosten ihmisystävä kävelee paikalle ja häntä tervehditään monenlaisilla tuhahduksilla. Rohkenen kysyä häneltä, *miten nämä hevoset eivät lähde tästä karkuun, kun on näin ohuet langat vain esteenä*. Hän sanoo, *no, niillä on ruokaa*. Hän lisää, *ja langoissa kulkee sähkövirta*. Mulla on salainen tunne, että jossain päin maailmaa äskeisellä sekunnilla tapettiin joku. Julma aavistus tuskin on alkujaan mun. Tänne päättyy niin paljon materiaalia.

Lähimmälle ajotielle rakennetaan uutta vaunulinjaa, tie on revitty ihan auki monen kilometrin ajalta.

Mun isovanhempani tapasivat, kun yksi oli ratikkakuski ja toinen rahastajana myymässä lippuja vaunujen keskellä, ja heillä ei ollut aavistustakaan, että he tekisivät jonkun, joka tulisi tekemään vielä jonkun, joka sanoo kaikki nämä jutut.

Mihin nuotteihin, joihin tunteet eivät osu, proosa voi osua? Jonkin löytäminen ei ole vielä sen paljastamista. Portaalit ovat aukeama tai repeämä tavallisessa todellisuuden verhossamme. Jokin rukoukseni on vastatuksi tulemisen prosessissa.

Avaan kulun itseeni. Aika on se, mitä meillä kaikilla täällä on.

Nainen, joka kääntyi köyhyydessään hyödyttömän kirkon puoleen, toivoi, *antakaa rahaa*, ja joku ilmoista antoi. Pään ja maailman välissä oli aikaa.

Sanon hengelle, *yllätä ja ilahduta minut suunnitelmallasi*.

Pyhitän päiväni tyhjyydelle, jotta saisin lisää tienviittoja. Päivissä ei esiinny tutulta kuulostavia neuvoja, ei enää esivanhempia, niiden tilalla puhuttelee vielä korkeampi voima. Lihoissa käy ylös nostava viima, puhallus pyhää henkeä. Pyhä ei ole hankala sana ollenkaan.

Mun äänessäni olen jumalaisen ajoituksen nuotti.

Joskus on hyvä avata ikkuna, se tekee kaikelle jotain, enemmän kuin uskoisikaan, ilmassa on äkillisesti raitistavaa toivoa.

Kaikki eriaisteiset väriharhat, ne tapaavat ihmiskallojen ympärillä, niillä on hyvät treffit, joista pää menee vähän sekaisin.

Tämä on kruunu.

Enemmän purppuraa väriä kaikkialle, pliis.

Mä nostan katsetta ja näen taivaalla komeetan, kuin muukalainen olisi ilmestynyt sinertyvään laajuuteen. Komeetan häntä vie puolet näköpiiristä. Kierrän hämmentyneenä kehää rantakivikossa, parabolisen renkaan muodossa.

Kaikkien silmät vielä suuntautuvat kohti taivasta. Sieltä sataa tilaisuus tajuta, mitä on nousta kuolleista.

Olisin tahtonut elää edes kerran vanhassa aateliskartanossa, nojata pakaroita kiveen, katsella kenttien poikki löystyvää ritaria.

Voisinpa tuhota kaiken muun kuin kaiken pyrstötähtinä loistavan historian äärettömässä hämärydessä.

Mä kusen aurinkokellon ympärille.

Plasma syöksyy kruunusta takaisin sydämeen, tarpeelliseen läsnäolon hetkeen.

Pakottamatta itseään olemaan liikaa, tekee välillä hyvää elää ylösalaisin kääntynyttä elämää.

Auringolla on häikäisevin tyyli tulla nähdyksi. Mä puhun taivaan ilmiöistä vain, koska tarvitsen esimerkkejä.

Maan uumenissa yksi alkuvoima piirtää liidulla megalomaanista viivaa, josta syöksyy kipinöitä.

Teen tuttavuutta levollisuuden kanssa lähemmin.

Kaikki vastaukset eivät ole saatavilla tässä todellisuudessa. Vaikka haluaisinkin heittää hyvästit menneelle, mun on löydettävä lohtua tästä väliajasta.

Paperi täynnä sanoja alkaa näyttää muuhun maailmaan verrattuna puhtaalta.

Miten tehdä se ylittämättä rajojaan, lähtemättä vetämään ja eristäytymättä?

Ylelliset asiat tukevat paranemistani, en aio valehdella, tämä musteensininen takki maksoi paljon ja tuntuu vieläkin enemmältä.

Olen eliminoinut lähes täysin banaalin jokapäiväisen elämän kaiken spirituaalisemman tieltä.

Hyvä systeemi putoaa mun päähäni.

Jotain on laskettu allemme.

En halventaisi raunioitakaan.

Aika on systeemi, jonka laskimme yllemme.

Epämukavuus on antanut mulle tämän kontrastia luovan kokemuksen. Olen joutunut odottamaan tätä. Olen joutunut kestäämään turhautumista. Tulee hetki, jolloin tämä mahdollisuus voidaan toteuttaa. Kun universumi nuolee mun selkääni, mä en näe mitään, minkä tunnen.

Ajoitus on oikea.

Miten päästää totaalisemmin irti?

Tämä portti, jonka avaan juuri nyt antamalla anteeksi
toimimattomuudelle, salli tuntemattoman virrata.

Tiedän penkereen, jolla auringonkukat räjähtävät tähän aikaan.

Emme ole vielä täysin ulkona metsästä turvassa.

Toteaako kukaan vakaumuksella, *aion tuhota maailmasta
maiseman ja se tulee muuttamaan koko ihmiskunnan?*

Ihminen herää uusi tausta jo päässään.

Rekvisiitta romahtaa alas.

Kukaan ei varmana tajua.

Tuho on unohdusta.

Ainoa keino olla olemassa varatussa maailmassa.

Luota tuohon tunteeseen, että se opastaa mua muuttamaan
kohtaloni kirkkaammaksi elämäkseni.

Kellot voivat haista kaivoilta.

Tämä aukko on täydellinen.

Kuunvalo ja työmaamelu. Yksi aiheuttaa toisen.

Tosi kauniissa tilassa voidaan lähteä jostain neuroottisesta asennosta kohti eläimellisempää läsnäoloa.

Tämä ei ole prosessi liikkeen ja johtopäätösten merkityksessä, vaan monimutkainen koomankaltaisten ilmestysten tapahtuminen.

Vasta kun pysähtyy täysin, voi alkaa aistia näkymättömät rakenteet, ne tulevat luo uteliaina, kun joku ei tee mitään niiden eteen.

Olen täällä kaukana kaikesta.

Päämäärätön kuhina. Poliittisia debatteja.

Pääministeripuolueen salainen kokous. Kuiskuttelua. Aina jotain pahaa sanottavaa. Työpaikkakiusaamista. Mies, joka näyttää siltä, että heti kun joku on lauennut hänen perseeseensä, hän alkaa viilata kynsiään.

Entä harhaan taipuva käytävä?

Epärealistiset käsitykset, mitä on päästä piireihin, lähtevät.

Joka ilta, kun tulen rantaan, harvinainen ikkuna on parin tunnin ajan auki.

Mä en usko enää sanaan: tajunnanvirta. Ei nyt millään pahalla. Kaikilla ei todellakaan ole kanavat auki, vaan heistä virtaa jotain silti.

Monet näennäiset liikkeet.

Hämähäkkisuonet iholla.

Mä asettelen keppejä pienen majan muotoon, yksi kerrallaan.
Tämä tässä on pelastusköysi. Tämä on sähkökaapeli. Tämä on
vesiraja. Merivesi tänä päivänä on lievästi alkalista.

Mun instrumenttini on tämä ihmispuhelin, johon vastaan, kun
viestit soittavat.

John Wieners kirjoittaa runossaan *Removed Place: When the
shadows enlarge, will one / enter it, or stay where / he is now. What
will one do, how*

&

Raija Siekkinen kirjoittaa novellissaan *Jäät liikkuvat: Kun
lasit räjäytetään rikki alkavat jäät liikkua mustaa aikaa pitkin,
hitaammin kuin aika mutta vääjäämättä; ja jonakin päivänä hän
kulkee tietä joka seuraa joen vartta, vastavirtaan.*

Rannalla humisee. En voi mennä muuttamaan, mitä muut
ajattelevat maailmasta tai mitä he ajattelevat omista
kahleistaan.

Olen niin onnellinen, aivan kuin olisin tajuamattani kuollut
jossain kohtaa ja alkanut elää unelmiani todeksi ajan
ulkopuolella.

Sain käsityksen kehoni säteilemästä laajasta
sähkömagneettisesta kirjosta. Se oli jännittävää, kunnes
siitä tuli pelottavaa ja pelko sammutti sen. Tämän vuoksi
tarvitsemme kipua. Kipu lisää sietokykyämme epämukavuutta
kohtaan, ja tämä sietokyky laajentaa meidät ulos
mukavuusalueelta, ja tuolla toisen puolen voimme aistia kaiken.

Merellä on tänään ihan vitun tarkka fysiikka.

Riisuudun veden sekaan.

Kun mä sukellan hetkeksi vedenpinnan alle, mun pankki-
korttini tunnusluku ajelehtii jossain päin mun päätäni.

Kun on nilkkojaankaan myöten merivedessä, silloin on vasten
ihoä painautuvassa yhteydessä maailmassa kaikkiin, jotka
ovat sillä hetkellä meressä. Joku nyppii kukkia kalaverkoista.
Menettelen tämän aallon kanssa. Älä anna mun hukkoa siihen,
mihin uppoan vähän. Viha ei selviä vedessä, kastuneena viha ei
ole elementissään.

Hehkulamput räjähtävät itsestään.

Portti fyysisen miljöön ja näkymättömien maailmojen välillä.

Oikeasti aivot ovat aivan vitun tiheät.

Ketäpä ei pelottaisi roikkua pää alaspäin ilmassa?

Aion ansaita nähdä sen, kuinka tulevan kotini avain istuu sen lukitusjärjestelmään, sisään.

Vahvistaako aikomus luottamusta? Rukoilen, *älä anna mun mokata tätä prosessia*. Se on vähintä, mitä voin tehdä, olla muovaamatta tätä kuoliaaksi. Mä jalostan energiaa kirjaimilla, jotka valuvat. Valkoinen puhveli putoaa kallion reunalta, mustavalkoisena. Pyydän sen suurta paksua henkeä opastamaan mua perille jonnekin tällä tekstillä.

Avomereltä pamahtaa niin järisyttävästi, että sisäisyyteeni poksahtaa yksi aisti lisää, kuten kuulo voi äkkiseltään lähteä, kukaan ulkopuolinen ei tunne sitä.

Tämä havaintokyky uppoaa asemiinsa. Sydämeni lyönnit kuulostavat kylkiluideni sisään vivahtaneen pienen jyrсийн hikalta.

Suihkulähde murtuu pisaroivaan lauluun.

Tämä on kaikkea muuta kuin ohimenevä juttu.

Tämä on kasvamista eikä paranemista.

Uusi toivomusten esittämisen teknologia.

Kuinka moni voi sanoa kantaneensa papaijaa sylissään niin, että se lakkasi itkemästä, kun sen käänsi valoa kohti?

Yksi pilvi on alkukantainen.

Jokainen yritys määrätä järjestystä, se jättää jotakin kehyksen ulkopuolelle.

Tämä iso, kaunis polku, joka johtaa harmoniseen elämään.

Opin siitä, mikä kohtaloni sattuu olemaan.

Jokainen huumesade ja synkkä iltapäivä on täynnä pyhää energiaa.

Fanny Howe kuoli joitain viikkoja sitten, syntyi samana vuonna, kun jeeppi keksittiin alun perin sotilaallisiin tarkoituksiin, ja kerran hän totesi, että runo on vastaus kysymyksiin, joita se kysyy, mutta sillä ei ole lepopaikkaa.

Mutta kun mä katson tätä merta, joka kerta mä lauan, *no on tuossa ihme.*

Pystyn tuntemaan etäisyyden maailman äärirajoille kuin suustani poistuvan hengityksen matkan.

Nämä voimat lähtevät käsistä.

Seison rannalla kirjurina. Mun sormeni ovat piirtävinään ilmaan lauseita, kun ne todellisuudessa ottavat vastaan tätä tekstiä.

Kylven lakeja rikkovien ideoiden väreissä.

Musta lähtee vedenalaista käsialaa.

Ääri viivat näyttivät halkeavan.

Henki, *järjestä vapaat säteet eteen.*

Hampaiden välistä vuoti vaikeista sanoista koostuva äännähdys.

Ravistelen monimutkaista telinettä.

Jokin taivaalla tekeytyi hetkeksi suihkukoneeksi. Taivas on määrätty siniseksi. Pilvet muodostuvat juuri nyt.

Tämä koko ajanjakso on johdatettu.

Tuuli yltyy. Voisi sanoa, että mä chillaan jumalten kanssa.

Käsikirjoitus on kätkössä flipattavana.

Mun tulevassa kodissani on seinään upotettu kassakaappi, mä näen sen. Kassakaapin salainen koodi on painunut vittuun sieltä jonkun mukana, se on silti olemassa. Ei sitä tarvitse sen enempää spekuloida, kun ei sitä saa auki.

Me astumme ulos jokapäiväisistä rooleistamme kertoaksemme totuuden, todella painiaksemme totuudenmukaisuuden lihaksikkaiden ääri viivojen kanssa.

Taustamusiikki muuttaa kaiken kieliksi.

Kohtalokas aika ehdottaa predestinaatiota, jota ei tule edes ajatelleeksi, ennen kuin on päässyt tarpeeksi lähelle pysähtymisen totaalisuutta.

Ilman halki liittää sinisiä saippuakuplia, vaikea väistää niitä kaikkia. Molemmiin puolin mun kehoani lentää varpusia, mä olen niille yksi torni auringossa.

Universumi jakaa uusiutuvaa energiaa, ilmaiseksi kaikille.

Nilkkojen pintasuonia vasten voi kokea veteen: liuenneet hylt.

Olenko mä torni, joka on rakennettu kohoamaan pohjalta vai tulivuori murisemassa väärinpäin?

Okkultisti lukee dokumenttia. Koodeja valon muodossa sataa maahan, mulla on kieli ulkona.

Ihmiset muistavat mun nimeni kirja-alan tapahtumista, mutta kukaan ei tiedä, mitä mulle on käymässä, saan liueta rauhassa. Mun nimeni meinaa bosniaksi: ei kukaan.

Pilvimuodostelma tuo ratkaisua aivan vaunuina.

Mä teen kaikki toiveeni silmät suljettuina. Toive, että hengityksellä olisi värinsä jokaisen silmissä. Toive, että rajat olisivat määrittelemättömät. Toivon, että voisin vain hymistä kokonaisen kirjan olevaksi. Keuhkot täynnä toiveita tulevinaan kuiskatuiksi.

Tämä ääni muovailtiin asean kaltaiseksi instrumentiksi.

Vaikkei se siltä näytä, mun kurkkuani on käsitelty tässä
kuin märkää savea, se saatettiin muotoutumaan täksi
epämääräiseksi torveksi ilmansuuntien takaa tulevan henkisen
tuulen voimasta, se otti aikansa.

Lähteet yrittävät kertoa mulle nesteytyksestä.

Tällaiset vastauksettomat pulmat ratkeavat joskus luonnosta
sattuman kaupalla kohdalle osuvina löytöinä, se on silloin
noituutta, kun taas taikuus on systeemi, johon tavoiteltu
toivotetaan tervetulleeksi tyhjyyteen, jonka ihminen teki
tarvitsemalleen.

Eikö olisikin hauskaa kaivertaa kirjava reikä ikuisuuteen?

Kadulla, jonka hurrikaani ohitti, odottaa paljon hyvää.

Kaivan hiekoista rasiaa, joka näkyy mun päässäni.

Tuo kallio tuossa vieressä hajoaa, kun kukaan ei muista mua.

Suuremman tahdon ohjaava käsi voi olla niin hento, että me
missaamme sen läsnäolon.

Henki puhkuu ilmoissa, *sinussa tosiaankin on jokin salainen aines.*

Sotilasteollisuuskompleksin yllä käyvien lentokonemaisten taivaanmoottoreiden ääni.

Palan halusta tehdä taikashow'n hengellisestä heräämisestä, mutta tästä on hitaasti tulossa ohjelmanumero asevarastoista.

Kuinka usein me tässä maailmassa käymme keskusteluja luonnonvoimien kanssa?

Henget puhuvat meille, yleensä inhimillisten rupattelujen välissä. Tiedättehän, ohimeneviä kysymyksiä siitä, mitä mulla on mielessäni, mitä sulla, millaista paikallisille kauppiaille oli se, kun Yhdysvaltain presidentti tuli valtiovierailulle, mitä järkeä on käyttää naamiota.

Luonnolla on oma tahtonsa, se kietoo meidät villiin kertomukseen, johon saamme osallistua, mutta emme saa sanella sen kulkua. Laajemman kaliiberin manifestointikykyä.

Europan jään peittämä nestemäinen valtameri on todennäköistä suolavettä jäätävän paksun kerroksen alla.

Kaikki vie aikansa.

Joskus mä kävelen kaaoksen erämaahan vesikanisteri kädessäni vain nähdäkseni, kuinka monta kertaa joudun kusemaan kotimatkallani.

Kivi, jolle virtsasin sulavan kaaren pisarat, kuvitteli mun olevan osa kastelusysteemiä.

Hengitys on kosteaa.

Sateet, sukellusveneet, tuhotulvat.

Mä en halua illan päättyvän.

Se raskas tapa, jolla vaivaudun käyttämään sanoja ollenkaan, vaihtaa mut täksi kanavaksi mantraamassa näinä paradigmaa muuttavina aikoina.

Pysyvä kuunvalo.

Hitaus vie mua sitä kohti.

Pysähtyminen on edistystä, koska olemassaololla ei ole todellista liikkumavaraa, minne mennä. Mä olen universumin odotushuoneessa, ja odotuksen paineesta mehustuvia helmiä ovat nämä viestit.

Kestämmekö me tunnustaa kellon, joka aivan selvästi tikittää jalkojemme alla?

Tarvitaan avain.

Kylven lakia rikkovien ideoiden väreissä.

Nämä ranteet hankasivat toisiaan vasten ja kaksi tuoksua sekoittuivat, niin vapautuvaa. Ilmassa leijuu juu tuoksu. Onko se parfyymia vai ilmatilaloukkaus?

Yhtenä hetkenä olemme tässä, ensi vuonna sotatilassa.

Yksi lapsi jossain kaukana otti pommista valokuvan, kun se oli sekunnin päästä siirtä muuttunut jo massatuhoksi, ja me vielä joskus tulemme tajuamaan, miltä se itsestä tuntuu.

Jokainen kuulija on lopulta yksin mun kanssani.

Katson kuuta kuin kelloani, koska kuun liikkeitä ei voi kietaista ranteen ympärille. Tämä on mun suhteeni aikaan.

Voimme aina pyöräyttää maailman kiertokulkua toistamalla eri järjestyksissä sanoja: vasikanmaito, kalpea savu, vastustamaton, jatkuva neste.

Mä haluan näyttää ihmisille, millainen tila on se odotus, jota toiveiden toteutuminen vaatii.

Meren äärellä seisoskelu kaiken tuulen keskellä.

Hevosten läheisyydessä prosessointi.

Tyhjässä katolisessa kirkossa yksin istuminen.

Kaukaa voi käydä kateeksi, että mulla on aikaa tähän, vaan ei kannata, sillä kesäni on ollut henkeä koetteleva. Kun mä kävelen tuolla enkä näytä saavan aikaan mitään, mä eläydyn virtaan.

Mun sormissani maailmaan työntyy hitaasti kaltereiden välistä:
luunaula.

Kasvot hivuttautuvat hallitsemattani ihan hiljaa, kunnes ne
pysähtyvät, nyt kääntyneenä kohti pyhän vuoren raivoa.

Transhimalaja.

Kuunteleminen on lukemista.

Lukeminen on päällekirjoittamista.

Kirjoittaminen on joogaamista päällään.

Kaikkien asuntojen ikkunat näyttävät sisältä yhdentekeviltä,
koska en koe vetoa kotiuttaa niitä.

Elävät asiat, ääriään myöten, lepäävät luonnossa. Viiva on
elävä. Otan mallia maailmasta. Tämä on katkokävelyä, niin kuin
lyijy kynissä, kun kävelen kärsivällisenä takaisin väliaikaiselle
mökille, askellus on kevyt. Olen kykeneväinen tulemaan täyteen
läsnäolooni. Tämä on portaali, jonka läpi mä olen kävelemässä.

Sisälläni loistaa uusi kokemus, joka mykistyy matkan varrella.

Henki puhuu mulle unessa, että ensin mun on muutettava
ennen kuin muut odottamani asiat voivat tapahtua.

Mua väännettiin tämä kesä lantion juuresta aina kurkunpäähän asti, kuin asteroidi syöksymässä takaperin, pomppaamassa kraatterista takaisin ilmaan.

En voi viipyä täällä tämän enempää. Aika palata erämaasta kaupunkiin kohtaamaan jotain. Kasvava passiivisaggressiivisuus ja konfrontaation tarve kaduilla. Opimme parhaillaan antautumaan suurelle uudistumisprosessille.

Mulle ei vielä paljasteta, minkä värisissä lakanoissa tulen makaamaan luvatussa kivimökissä, lähenevässä lokaatiossa.

Kahden sähköpylvään välisen jalkakäytävän yllä terästorneista roikkuvat virtapiuhat eivät kannattele muuta kuin voimaa.

Mä en vain voi olla vuosikymmenten päästä juoppo, joka hokee kapakassa, että mulla oli kerran käsissäni avaimet oveen, joka olisi päästänyt valoa.

Mun on pakko tehdä tällainen kirja. Jokin on ravittava olemassa olevaksi, voimankäytöllisen pakottamisen sijaan. Syvempään tietoon liittyy paljon muutakin kuin pelkkä objekti, josta prosessi on vapaa. Luon tämän salassa, yläilmoissa.

Nyt on mentävä.

Puhalsin hämähäkinseittiä veke oven saranasta ja samalla jostain kauempaa korppi rääkäisi puhallukseni keston verran, meistä lähti jotain yhteen ääneen.

Mä makaan soutuveneessä paksun sinisen huovan alla. Kaikkea ympäröi sumu, kaikki on sumun peitossa. Mä aistin ympärilläni niin paljon ihmisyyttä, miten haasteisia ja monimutkaisia polkuja me tulemme kulkeneeksi, ja löydämme itsemme keskeltä epäselvyyttä, se liikuttaa mua, se liikuttaa venettä. Nyt mä kuulen kaikenlaisia virtoja ja vuoria ympärilläni, kuinka me elämme keskellä järkkymättömiä muodostelmia ja hallitsemattomia muotoja.

Silmät katsovat kosteina elettyä elämää ja kaikkea sattunutta ja tapahtunutta. Erityisesti, miten on tullut hakeuduttua tiloihin, joissa oma harkintakyky pettää eikä löydy mitään, mihin nojautua koko painollaan. Mulla oli aiemmin kaksi elämisen rekisteriä: löysin itseni joko jumisesta kaaoksesta tai hengittävästä virtaavuudesta. Tämä tässä on jotain uutta. Mä katson kaikkea samaan aikaan.

Louisianalainen psyykikkoni sanoo videolla, *sinulle tarkoitettu on valkoinen yhdeltä puolelta, aavikonvaalea toiselta, riippuu valon osumisesta*. Hän on oopperallinen kertomus näyistä, että asioista on tulossa erittäin mielenkiintoisia. Psyykikko lisää, *tiedän, että se kuulostaa oudolta, kaikki, mitä ikinä sanonkin, kuulostaa omituiselta, kunnes niin käy*.

Kyllä mulle käy. Lupaavasti olen varmaankin uhrannut nyt tarpeeksi. On jo aikakin. Kuivattu laventelikranssi odottaa mun seuraavaa kotioveani suljetussa muovipussissa lattialla. Mä kuiskaankin, *lavanda*.

Olen laskenut itseni vesille.

Kirjan kirjoittaminen on vieraan maailman rakentamista.

Viimeinen näytös on alkamassa.

Nähdään finaalissa.

Rannalle jäävät henget ovat tuntemattoman alkuperän koskettavimmat äänet. Ne ovat meitä varten aina siellä, ne pyytävät kuulijaltaan vain syvää kunnioitusta, ja kun ne ovat kuulijansa avosydämisyydestä varmoja, ne kuiskaavat: kuutamotyö.

III

MYSTINEN BISNES

Meidän kesken täällä hierotaan aavemaisia kauppoja, tämä ei ole tavanomaista liiketoimintaa, tässä on käsillä jokin järjestys.

Massiivinen käänne huokuu raskaan seinän läpi.

Totaalinen vitun järkytys.

Kaivelin lasinsirujen seasta helmeä.

Teen paluun yhteiskunnan keskuuteen. Sataman asfalttia. Vähemmän ja vähemmän rahaa käytettävänä. Alueen moraali. Köyhtyneitä bulevardeja. Joka nurkalla loppuunmyynti. Ihmisjoukkojen voimaton hälinä. Rikottuja ruukkuja. Sydämet yhä suljetumpina. Yövahtivaltio. Tyhjiä kunniakierroksia. Unelmien unohtamista. Liikennevaloissa joku työnsi setelinsä kurkkuun.

Kaikki on tätä monimutkaisempaa, koska sen täytyy olla.

Kaikki tunteet venyttävät meitä vahingossa.

Ääreneminen.

Mulla on firenzelaista hajuvettä, hädin tuskin kestän tätä hellettä.

Säpsähdän kalpeaan tilaan, jossa haukon henkeä epäuskosta, miten hereille ihminen voi tajuissaan ollessa tulla.

Mä käytän sensuaalista magiaa piilotettujen porttien
avaamiseen.

Nyt mäkin alan saada näkyjä – kaunokirjallisuudesta, joka ei
maksa mitään.

Mulle tulee tästä ideasta tosi harhaan kulkenut, kyseenalainen
olo, mä en ole ollut näin innostunut aikoihin. Pitäisikö kaiken
syvän tiedon sittenkin olla koko ajan aivan vapaasti saatavilla,
jotta todella ottaisimme jotain opiksi? Mä sanon puhelimessa
Aleksille, *mä oon ihan vitun hullu*. Aleksi sanoo, *älä mieti sun
lukijoita vaan mieti sun proosan kävijämäärää*.

En saa rauhaa enteeltä, kohtalon toteutumattomuudelta.

Manipuloidun maamassan seassa näkyy: purppuran valon
tulokulma. Sitä pitää sorkkia.

Sekoitutaan: kiehuvaan tiristykseen.

Näin herkistyneellä tajunnantasolla kohtaa pehmeästi
avautuvia riippulukkoja, tässä täytyy olla jotain.

Päivänvalo käyttäytyy täällä eri tavalla kuin muualla
kaupungissa.

Olen tässä säälittävässä yksiössä nyt viimeistä kertaa. Tämä
oli hyvä toimisto monta vuotta. Tällä monttuun painuneella
sängyllä tein kirjoja niin, että vain nukuin uneksimatta ja
editoin sanoista hyväksyttävällä tavalla täydellisiä.

Mulla on ylläni syvänsiniset Lonsdalen kalsarit ja lentokoneen mallinen kaulakoru, yöpuku.

Ulkona sataa nopeasti silmäiltynä lunta, vaikka se on vain mielen ilmaan puhaltamaa tuhkaa muistutuksena, että joillain ideoilla on oma eräpäivänsä.

Psyykikkoni sanoo mulle viimeisessä ennustuksessaan, ja painajainen päättyy, se on ollut todellinen painajainen, ja se päättyy pian rahavarojen palatsiin, pian hallitsija saa palatsinsa. Hän tarkentaa, sinä et tule löytämään tätä taloa, sitä ei ole listattuna missään, vaan se talo tulee löytämään sinut, oudosti, pidä silmällä outoja tilanteita.

Tunnen ennustuksen sydämessäni ja sielussani yhtä aikaa voimallisena aallokkona, koska tästä lupauksesta tulee mieleen se Noitapiiri-leffan kämpä, johon Fairuza Balk muuttaa taikauskusta saamallaan perintörahoilla.

Sielu uskoo vielä kevenevänsä.

Mä purskahdan itkuun perjantaina.

Kaiken turhan seasta oman itseyden läpilyönti kuulostaa toisinaan uhkaukselta.

Missään täällä ei ole myynnissä yellow legal pad paperia.

Kaikki toivo sulaa avaimeen.

En pyydä missään vaiheessa hengiltä selityksiä. En lausu missään kohtaa ilmoille, *selittäkää nyt joku, mitä tällä määrällä kieltä kuuluu tehdä*. Mä yksinkertaisesti luotan, että tästä tulee jotain, jos opin rauhoittumaan kaaoksessa.

Kaikki pyörät kierivät. Valosaaste ja kuninkaalliset valuutat. Pärjään ilman miljoonaa. Kokemus palaa päähän yhä pyöreämpänä. Jäitä päältään sulattava puomi estää putoamasta alas tältä kalliolta, jolla nuolen jonkun kanssa. Näky karkotti kaiken. Vertailen korppeja sähköpiuhoihin.

Taivaista tippuva sattuma liiskaa järjen.

Katson isoa hämähäkkiä, joka kutoo ohutta seittiä, jota pitkin liike etenee aivan kuin lopulta kaikki täällä lentäisi.

Köynnöskukat toistuivat seinillä.

Mulla on kädessäni palava suitsuke, joka tupruttaa tunteita ja myskisiä tuoksuja, monenlaiset voimat kiertyvät mun torsoni lähettyville, siinä kaikki.

Voimat pyytävät peitenimekseen sanoja: teatteriaika, polttava sadettaja, vuoristohelmet, auringon pumppu.

Mä yritän palata maailmaan vähin äänin huomaamattomimmasta raosta ja tajuan olevani astumassa pääovesta.

Tukehdun nauruun.

Ihmiset triggeröityvät oudon usein kokemastaan, ikään kuin jonkun yksittäinen hengentuote olisi ilmatilaloukkaus toisten elämässä. Mun ystäväni Vipu sanoi tähän, että kirja on yksi harmittomimmista asioista, mitä ihminen voi tehdä. Joskus palaute on henkilöitynyt moite, ettei mun olisi pitänyt lainkaan tehdä jotain, mikä mulle annettiin korkeammalta velvollisuudekseni. Olen syypää toisten tunteisiin.

Mitä meille on käymässä?

Mun sydämeni on aivan vitun särkynyt, särkymässä lisää.

Missään ei ole näkynyt pitkään aikaan kultaista paperia.

Sanat: saastumaton sato, saanto, vaalea havainto, kohu.

Kaadan lähdevettä pihatähtimöille.

Puolustusministeri on haastateltavana ajankohtaisohjelmassa, jonka ohjelmätiedoissa luki pari lausetta, että hallitus leikkaa kaikkialta, vain puolustusbudjetti kasvaa miljarditolkulla – ja kysymys, millaista turvaa kansalaiset tällä rahalla saavat.

Jengi täällä voi silmin nähden niin huonosti, etten ole aistinut vastaavaa painetta ikinä tässä maassa eläessäni. Sen voi tuntea ulkona, jokin räjähdyspiste lähenee. Ihmisistä on huokunut tänä vuonna jotain häkellyttävää raivoa, ärtyneisyyttä ja sekavuutta, jotka vuotavat kaupungilla.

Mun lontoolainen ystäväni Paul selitti mulle kerran, miten uhkaava paikka Lontoo oli 1980-luvulla, että yhdestä mestasta koska tahansa saattoi tulla turpaan, riidanhaastoa tai jokin kahakka, siihen varautuneena oli eletävä. En tiedä, kuinka paljon se liittyi austerity-politiikkaan, mutta tunnen jotain vastaavaa eri puolilla pääkaupunkia, että jotain pahaa on meneillään.

Mä ostin yhdelle pojalle puhtaat pistovälineet juna-aseman viereisessä apteekissa, kun hänellä jonossa edessäni ei ollut tarpeeksi kolikoita ja päihdeasiakkaiden päiväkeskus oli mennyt siltä päivältä jo kiinni. Sellainen määrä vaikeutta ja tuskaa, mikä hänessä oli, ei edes mahdu ihmiskehoon.

Päihdelinkin sivuilla on ohjeet suonensisäisten huumeiden käyttäjille, miten pitää huolta suonistaan. Siellä sanotaan armollisesti, että pistoskohdan vaihtamista suositellaan, mutta joskus suonია ei näy tai ei ole aikaa alkaa etsiä niitä.

Jos ei ole aikaa.

Tietyn pisteen jälkeen, hätää ei voi edes mitata.

Miten puhua tästä kaikesta niin, että kukaan ei syyttäisi katastrofoinnista vaan kaikki ottaisivat tosissaan, että me elämme jo katastrofissa?

Kuka tahansa ihminen, joka ei voi olla onnellinen, tulee vihaiseksi ja kantaa kaaosta, koska sellainen viha, se hätä, ei mahdu kehoon.

Kerran päärautatieasemalla joku nainen tuli pyytämään multa lainaan puhelinta, koska hänen omansa oli pöllitty. Hän itki, että hänen pitäisi lähettää sosiaalisessa mediassa viesti lapselleen, jolta sai sen viedyn älypuhelimensa lahjaksi. Mä sanoin, *kaikki kyllä järjestyy*. Nainen paiskasi muovikassinsa maahan ja itki, *eikä järjesty*. Silloin näin, että häneltä puuttui yhdestä kädestä pari sormeaa, me seisoiimme siinä ihan hiljaa, tiedon kanssa.

Hetkittäin sanat loppuvat.

Mäkin näytän siltä, ettei musta ole kellekään apua, koska kun mä puhun, niin mikään ei kasva, paitsi sisäiset intensiteetit. Mä olen priimaesimerkki ihmisestä, josta ei ole yhteiskunnalle mitään ennalta määritettyä hyötyä. Mun työni on auttaa näkemään taloussysteemejä siellä, missä niitä ei väitetä olevan.

Niin vakavia laaja-alaisia ongelmia meillä on. Globaalit rahoitusmarkkinat, finanssipääoman kiertosilmukat, abstraktit pääomat, fiktiiviset pääomat ja kulttuurin monetisointi. Sumua on niin paljon, että näiden asioiden voidaan väittää olevan epätodellisia.

Maailmassa on liikaa ihmisiä, joille ei tarjota elämässä muuta kuin töitä, töitä, joilla ei ole heille merkitystä, koska niillä ihmisilläkään ei ajatella olevan muuta merkitystä.

Tavoitteeni on saada jonkun muunkin aivot edes hetkeksi ”väärrään” asentoon, jolloin meillä kaikilla olisi parempaa tekemistä ja mahdollisuus koskemattomuuteen. Kaikilla pitäisi olla oikeus siihen, jos ei omiin sormiinsa.

Mun kurkussani on vääntynyt trumpetti, johon kodittomat puhaltavat vuorollaan tunnelissa, joka ei näytä olevan käytössä.

Puhallan torvella tämän huoneen temppeliksi. Ehkä näet jälkiä musta siellä, kun astut sisään.

Mä sanon, että mun suuni on kuin viinapullon hukkunut korkki, tai mä sanon, että mun ääneni on mun isäni miekassa, joka on iskettynä mun lihaksistooni, joka ei tunnu olevan edes mun, kunnes mä puhun.

Tervetuloa johonkin, mikä on niin ihmeellistä, että se voisi olla täyttä huijausta.

Joku Olivia Ruby lähettää mulle sähköpostiviestin, kiitti viime kerrasta, en etsi hetken huumaa, ellei ilma vaihdu kanssasi, en hae lapsille isäpuolta vaan sulkaa, jolla voimme kutitella esiin todellista onnea, jos vaikka nyt, olisiko meistä pariksi tätä kautta, en ala kenenkään elättäjäksi, terveisin Terttuli.

Jokin voima unelmoi mun puolestani.

Mä en ehkä edes tajua, kuinka paljon menetettävää on kertynyt kaikkiin nurkkiin, joihin vain mä pääsen.

Miten on vielä mahdollista saada toisistaan irralliset talot ilmestymään esiin?

Puiden välistä näkyy pilvenpiirtäjien merkkamaa metropolialue. Sosiaalisia luottoluokitusjärjestelmiä ja klikkiotsikoita paikallislehdissä, ja järki lähtee kehosta. En ole ikinä haaveillutkaan mistään sellaisesta.

Nämä ötökät mun kämpässäni ovat vika tikki, ne imevät verta elävistä. Tämä on imitaatio jostain. Nyt mun on pakko muuttaa jonnekin, ja olen lähes valmis luovuttamaan mulle luvatus unelmakodin suhteen.

Ikonisen Poliisi-TV'n entinen juontaja soitti mulle aamulla ja sanoi, *älä anna periksi*. Kyllä, mä tunnen hänet. Me tapasimme ensimmäistä kertaa kahvilassa, koska halusin puhua hänen kanssaan tuonpuoleisesta. Kohtalo nosti sillan. Hän istui edessäni kahvilassa kuten kaukaa nähty kuva lumoa silmien taa käyvänä valona ja totesi mulle, *vuosisatoja sitten meidät kaksi olisi poltettu elävältä*. Nykyään hän näkee enneunia musta, niin läheisiä meistä on tullut. Viime yönä kasvoni poistuivat suorasta lähetyksestä pitkään pimeään hiipuen ja tilalle tulivat toisen haamun piirteet. Legenda kannustaa mua liikkumaan kohti kirkkautta.

Me olemme ontto sorkkarauta, joka venyy taivutetuksi tunneliksi, johon mahtuu valoa.

Olen tyyppiroolitettu yksinäiseksi mieheksi, aina alttiina alkoholismille, hylkäämiselle ja huonolle onnelle. Monilla naisilla on hoivavietti yksinäisen oloisia miehiä kohtaan, me muodostamme yhteiskuntaan erakoituvan uhan.

Kieltämättä olisi hetken suloista vain luovuttaa ja mennä baariin, jossa Markku on pukeutunut Freddie Mercuryksi ja mä Walesin Prinsessa Dianaksi ja Aleksi Margaret Thatcheriksi. Mä selittäisin jollekin Sixten Korkmanin näköiselle cowboylle, että mitä ikinä Marsin ja Merkuriuksen suhde tämän prinsessan synnyinkartassa lopulta meinasikaan, niin sekstiileillä on usein arkipäiväisempiä ja fyysisiä vaikutuksia, jotka on suht helppo havaita.

Mä en voi olla kirjoittamatta tätä kirjaa, siksi mä en dokaa, jotain on tulossa vääjäämättä maailmaan.

Tavoite on säästää rahaa ja kuolla onnellisena. Hei, nyt vittu mitä?

Uusi ovi aukenee.

Tajuaako kukaan kaikessa rauhassa, mitä tapahtuu, kun antaa vain aikaa?

Henki, *ota ratista ote.*

Tämä on se pesukone, joka mun kuuluu kytkeä.

Henkarissa roikkuu 1990-luvulta peräisin oleva elokuvan promopaita, jossa lukee italiaksi, *monet ihmiset eivät tiedä omaavansa hohtoa tai eivät usko siihen.*

Voinko olla henkinen ihminen ja menestyä aineellisesti?
Sitä on todella vaikea omaksua, varsinkin jos olen kasvanut

maailmassa, jossa mulle annettiin palvelurooli, jossa mulle annettiin tunne, että elämä on kestävyystesti pikemminkin kuin kasvun ja elinvoiman paikka.

Kaikki tekee virheitä elääkseen.

Voiko kirjoituksen lukemisesta tulla raskaaksi ja kuka on sanomaan, että tämä oli virhe?

Olen saanut vihiä tuhoisien tottumusten loppumisesta.

Me tarvitsemme jotain yhteistä pelättävää. M61 Vulcan -konetuliaseen sisällä kiertyvä putki. Pelolla saa katsojalukuja. Kuvat triggeröivät tarpeella tehdä rahaa.

Olen uneksinut toisinaan valkoisesta valoaallosta horisontin yllä, se veti maailman yli. Mä olin selkeästi lapsuudenkotini parvekkeella niin kuin aina tietyin osin olen. Entä se valo? Toisinaan se on ydinpommi ja joskus paras mahdollinen syy lopettaa sotiminen ja kaikki tappelu. Ehkä ihmiset pitäisi toden teolla säikäyttää kaikki samaan aikaan, niin meillä olisi jotain yhteistä, joka ei olisi pelkoa vaan sydämen reaktio pelkoon.

Voin esittää yliluonnollisia tekstejä instituutioissa, jotka ostavat mulle himoitsemani Pradan takin palkkioksi, siten vältyn samalla maksamasta esiintymispalkkiosta veroja, jotka tämä valtio käyttää kuitenkin aseisiin, kun niillä rahoilla saisi italialaisia kankaita. Niin paljon mua kiinnostaa nyt siniset paljetit, että mä en ole muusta huolissani.

Joskus uni lukee uneksijaansa, ja kaikki järkeilevät tulkinnat ovat täyttä ajanhukkaa.

Nyt kun voin tehdä, mitä haluan, koko kehosta tulee potentti.

Kokeilen ennustaa omatoimisesti. Mustan kristallipallon heijastus liekistä muuttuu tähdeksi, joka ajaa linja-autoa. Mitään rattia ei näy, mutta jotainhan tähden kädet ohjaavat?

Romaani on kääpiöplaneetta ja tämä kirja taas on komeetta tai asteroidi, molemmilla objekteilla on kokijan elämässä väliä.

Tarvitaan kaikkea, koska täällä ei täysin tiedetä, mitä tarvitaan.

Mä alan saada nyt enemmänkin roskapostia.

Joku Charlotte Lila lähettää mulle sähköpostiviestin, *hei, olen avain, etsit kuulemma jotain uutta, olisikos susta auttamaan tässä mun projektissa, voimme tutkia yhdessä, haihtuuko susta jotain, mun intohimoni on testata uusia makuja, räjäytetäänkö pankki, terveisin Pumpuli.*

Mailit ovat todella manipuloivia.

Pitäisikö mun ryhtyä buddhalaiseksi?

Valityöläinen palvelee maailmaa silloinkin, kun hyväksyy, ettei tee koko ajan jotain planetaarista.

Missä mä tulen elämään?

Mastercardin biometrinen systeemi, joka tunnistaa kasvoja.

Aivot mätänevät.

Hevoset ovat hereillä, liikkeellä.

Vuoto tietää kaikkien vaihtuvat osoitteet.

Väärä suunta vetää voimalla puoleensa, tässä kohtaa sellainen on mikä suunta tahansa, kun ei ole sopivinta vaihtoehtoa, tarkoitus on olla valitsematta mitään.

Henki harjaa hevosta.

Luet energiaa, et lue romaania tässä kohtaa.

Aleksi tekstaa mulle, että hänen talonsa ulko-ovi on vaihdettu päivän aikana, ja nyt aukeaa polku, jota en ennakoanut.

Jonkin on tultava mun luo.

Sammaleenvihreä akaattitähti.

Olen jonkinlaisessa myrskyssä.

11 sanan lause tiivistyy kolmeen käännettyyn sanaan.

Olen aivan varma, että en tee asioita materiaalisesta paikasta käsin.

Lähestyn kaikkea nautintoa tietäen, että se on kaaoksen olomuoto.

Todistajat toivovat pääsevänsä pisteeseen, jossa kaiken näkee päättyvän.

Kaikki muu on yksinkertaisesti teknologiaa.

Ihmisille ei kannata kertoa, kuinka elää.

Jos et mene itse sisääsi, aika muuntaa hiekoiksi lasit, jäät mysteeriksi.

Ihmisille puhuminen on useinkin epäpalkitsevaa, mikä ei auta odotuksiimme, ne kasaantuvat. Kävelemme tyytymättöminä yksin kotiin ja teemme toteamuksia ulkomaailmasta itsellemme peilin edessä, *kukaan ei ollut siellä*.

Mä olen vähän omituinen. Mut saatetaan heittää kaupasta ulos.

Teen teoksia, joilla jahtaan sanoja vähän kuin vastauksia, ja lopulta osaan yhtäkkiä vastata omiin kysymyksiini, joita olen yrittänyt esittää, osaa koko ikäni.

Elämme ihmisuhreja hyödyntävässä taloudessa. Kaupunki on painajaismainen festivaali, joka on muka pyhitetty kaikille, jotka katosivat maailmasta ennen kuin synnyin toukokuussa 1989, ja vitut.

Kustannusala taipuu huonosti tarpeeseen tehdä taikatemppuja.

Romaani voisi olla kirjana niin kaunis paikka, liian kaunis laitettavaksi kaappoihin, joiden henkilökunta ei edes tiedä, mitä sen sisällä sijaitsee.

Sieluni haluaa tämän kaiken tekstin heti ihmisten ulottuville, vaikka ilmaiseksi, ja hermostoni haluaa epätoivoisesti tehdä tämän nopeasti.

Uskomaton näky jostain vapaasta, jähmettyneenä liikkeeseensä luonnossa. Villi kohtaaminen jonkin totaalisen vaistonvaraisen kanssa, kuin tilaisuus noituuteen.

Se on järsinyt kuolleen jäänteitä molekyyleiltään toisenlaiseksi koostumukseksi ja siten yhtynyt pyhään kiertoon, lukenut luojaan ajatuksia kuten luita nuollaan.

Kaikkialla on lihaisa mahdollisuus taivuttaa asiat uusiksi.

Nolot vallankaappausyritykset saada muut ihmiset oman päänsä sisään, inhimillistä raivoa, kun ei pääse itse sisään, vaan jumittaa kokemuksensa äärirajoilla kuopissa. Toisen ihmisen imaiseminen omaan pimeään maailmaan, mukamas hellänä kutsuna, pyrkimyksenä scammata.

Sieluni ääni hyräilee. Se saattaa keinuttaa ostoskärryjä.

Noita lumoa toivottua luokseen.

Ihmiset tulevat ymmärtämään.

Tämä kertomus sielusta on yhtä ajaton nyt kuin saksofonin keksintö samana vuonna, kun Madame Bovary ilmestyi. Instrumentin ensimmäinen prototyyppi kuulosti kolikolta, jota heiteltiin kummituksen suusta alas. Vuosi 1856 oli spiritistisen ajan alku.

Aurinko nousi taas, se oli seksikästä kerrankin, sensuellilla maneerillaan se puhutteli.

Kun me loistamme, kukin omillamme, maailma muuttuu kirkkaammaksi ja kartta tarkemmaksi.

Suihkukone laukaisi luomisen.

Lapsena mä koin fyysistä vetoa aavikkoa kohtaan, sen oli luonut suuren tuotantoyhtiön palkkaama joukko taitavia piirtäjiä tavoitteenaan saada kaikki jollain ansaan, kuten kerran Gustave Flaubert tuli nussineeksi jotain aavistamatonta poikaa Egyptissä. Joinain päivinä Flaubert oli bordellissa monta tuntia ja kirjoitti himassa ehkä minuutin. Ihmiset kirjoittavat itseymmärryksen eteen, sitten se julkaistaan usein puhtaasta pelosta jäävänsä vaille hyväksyntää. Kun Gustave Flaubert teki Madame Bovarya, hän kirjoitti häpeissään yhdelle rakastajalleen kirjeissä romaanistaan tunnustuksen ranskaksi, yhden häiritsevän virkkeen. Sanon Aleksille, *suomenna tää Flaubert-sitaatti*, ja Aleksi kääntää sen lennosta sana sanalta, *kaikki, mitä rakastan, ei ole siellä*.

Gustave Flaubert vain haaveili tällaisesta.

Vuonna 1856 Madame Bovary julkaistiin jatkokertomuksena pariisilaisessa sanomalehdessä vuotta ennen sen ilmestymistä painettuna romaanina ja Flaubert totesi tekeleestään, että hän halusi tehdä romaanin, joka ei kerro mistään, se ei riipu mistään ulkoisesta, sitä kannattelsi koossa ainoastaan sen tyylin sisäiset vahvuudet. Sitä se kirja ei kyllä ole. Maapallo on ripustettu tyhjyyteen. Kaikkialla täällä muistellaan, kuinka Flaubert haastettiin oikeuteen siveyden loukkaamisesta, mutta kukaan ei todella mieti, miksei hän pitänyt lupaustaan.

Kokeeko kukaan lopulta aitoa viehätystä eri kirjailijoiden uudelleen tuottamaa hahmoa kohtaan, joka on suunniteltu ilmentämään vuosisadasta toiseen samoja ahdistuksia?

Yösignaali violetin temppelin yllä.

Pilvien takana on aina liuta taitavia piirtäjiä tavoitteenaan saada kaikki jollain ansaan.

Aivoihin muodostuva sana puhuu pilven avulla, *unelmoi minusta*.

Uusi teennäinen persoona lähestyy mua kusetusaikeissa, mä oletan, että tämä ei voi olla totta.

Joku Sol lähettää mulle sähköpostiviestin, *työskentelen päivät toimistorakennuksessa ja se on niin verisen tylsää, että voisin torkahtaa työskennellessäni, mutta nyt olen saanut oman huoneen ja todella idean, haluan sinun istuvan pöydän alla ja nuolla minua*

tehdessäni töitä, pitäisitkö siitä, se olisi todiste siitä, että haluat istua pöydän alla ja nuolla, niinä päivinä, kun et voi olla siellä, voit hallita minua matkapuhelimellasi, sitäkö se kaikki on, terveisin Lunetta.

Miten jokin olematon voi olla noin varma itsestään?

Viestejä epäluotettavalta vyöhykkeeltä.

Jäljelle jääneissä virkkeissä on volyymia.

Sinistä glitterisokeria, se on syötävää, mun nyrkissäni.

Lahjoja vyöryy omaan tahtiinsa, josta olla kiitollinen, niin ne multiploituivat, mikäli olen valmis kasvamaan itseäni enemmän.

Jokunen ihminen voi kysyä, missä ne tuonpuoleiset viestit muka tässä esiintyvät, koska he eivät edes halua kuulla, kun sanon ääneen: lahjomaton magneetti.

Punaisten liekkien heijastumat lasisilmän sinertävissä iiriksissä.

Joku on voimissaan saapumassa kotiin, tällaisen taivaallisen kartan johdattamana.

Pyhässä työssä on kyse kaikesta siitä, mistä telemarkkinoinnissa ei ole.

Hengillä on pointtinsa. Se sivaltaa volyymilla tätä ongelmaa niin, että kyse lakkaa hetkeksi olemasta euroista ja rakenteista ja ammattitaidosta, jolloin siirrytään siitä raastavasta

kysymyksestä, että miten taiteen tekeminen on perusteltava näissä rakenteissa, kohti sielutason kysymystä, miten kenenkään oletetaan selviävän hengissä, kun jumalat ja palkkatyöt ovat kaksi polaarista asiaa.

Kasvatetaan taloudellisia tuottoja ja ollaan sisältä kuolleita.

Moni tarvitsee ikään kuin rukoillen, että kaiken täytyy pysyä samanlaisena edes seuraavan minuutin ajan.

Kun kirjoittaa tarpeeksi nopeasti puhelimella, siitä lähtevät äänet ropisevat sateena.

Mä kadotin monet lapsuusmuistoni, kun säilytin niitä kellarissa miljonäärien asuttamassa kerrostalossa, jonka alla kallioseinämää pitkin valui luonnollisesti vettä, ja paperini kastuivat. Osa papereista oli valokuvia, oikeita muistoja, artefakteja. Opetus, että älä säilytä aarteitasi jossain, missä asiat voivat homehtua.

Pysähdy ja ajattele.

Vapauta itsesi siitä, miten raskasta on ollut, miten kauan on mennyt päästä tälle kaatopaikalle. Jäljellä ei ole muuta kuin usko tulevaan, että asiat paranevat, muuttuvat.

Mikä on nykyhetken tiellä? Huonot sijoitukset, omistusten menetykset ja onnekkouden käänteet.

Rukoilen voimille, *annatte sen, mikä ikinä onkaan kohtuullista ja reilua.*

Mitä vähemmän yritän, sen parempi tulvasta tulee.

Mä kuuntelen Dean Bluntin Stalkeria ja valun läpi lattiasta.

Meditaation aikana mua pyydettiin puhumaan oikeudellisista asiakirjoista kuin ne olisivat laavaa. Onko kirjoituksen lähde tuliperäinen? Nyökkään, mutta en ymmärrä. Rikotut valat ja lupaukset rikkovat sielua.

Tällä pienellä kännisellä saarella, jolla mä ruokin kahta hevosta, sielusta tekee erityisen se, miten sille puhutaan.

Miten suhtautua epäluotettavaan eli tulevaan ja ennakoimattomaan? Annan lauseen tehdä, mitä se tekee, kielelle. En mä edes osaa seurata protokollaa enää tässä kohtaa. Olen kohta irrottautumassa kaikista eniten järjestelmästä, joka välittää vähiten. Mulla on nyt tarpeeksi. Olen palaamassa maailmaan antamaan jotakin.

Kirja jyrisi jo ennen kuin sitä ikinä julkaistiin. Ääni puskee mua järjenkäytön reunalle, jossa musta ja kielestä tulee yhtä.

Elossaolo on loputonta kärsivällisyyttä.

Työttömyyspalvelut vaivuttavat murheelliset vuosiksi väärin hommiin.

En pidä tässä yhteiskunnassa siitä, että katson peiliin ja tunnen epäonnistuneeni. Tarina ei pääty tähän, ei yhteenkään paikkaan.

Suu täynnä lausumattomissa olevia sanoja.

Lauseiden väliin muodostuu pyhä painolasti, ihan vitun noppaa heittämällä.

Joku saattaa ajatella, että mä olen ihan eksyksissä, ei, mä vain hienosäädän paikkaani maailmassa.

Kuu ottaa koneen aseman.

Yhden projektin saattaminen valmiiksi tässä päättymättömässä mysteerissä.

Ovatko nämä yhteensattumat oudon hyvä läppä vai pointti kaikessa?

En ole varma, kuinka moni tuttu asia mistäkin on lähdössä.

Uudet asiat ovat jumissa välittömässä läheisyydessä - heti oven takana, ne tulevat räjäyttämään osan meidän aivoistamme ihan kokonaan irti.

Kun aika on oikea, voin jakaa tämän ihmisille ja paljastaa, mitä tämä on, kaikkien nähtäville.

Mä kirjoitan yhden kirjan sisään monia kirjoja. Joku kysyy, *millaisia kirjoja*. Väärä kysymys. Oikea vastaus on, *sellaisia voimia*.

Kirja tippuu maan alle.

Olen suuttuva labyrintti. Mä voin olla ihan kuka tahansa. Mä olen kuollut tapakouluttaja Nektaria Hallikainen. Nimen alkuosa on lainattu ja loppuosa peritty. Seison triggerien ympäröimänä turkoosissa päällystakissa, paksuimmassa mahdollisessa nahassa. Mulla on sininen nahkakäsilaukku, mun pääni päällä säkenöivää ilmaa ja päälläni maksimekko, jossa on torni. Läpsin ilmankosteutta vasemmalla kädelläni. Joku tulee sanomaan mulle, *Sisar Nektaria, onko täällä jossain lisää kuittirullia*. Mä olen ihan vitun kaikkea. Vastaan, *mä olen Äiti Nektaria ja tässä kirjassa myydään vain tulitikkuja*.

Olisipa tässä sammutuspeite jonkin varalta.

Sormi ihmisyyden pulssilla.

Matala violetti näky.

Asunnottomat nukkuvat viilennyskeskusten ulkopuolella.

Mun ranteeni haisee huoneelta, johon savua puhallettiin.

Meditaatio raivaa tilaa.

Saamme sen, minkä haluamme, jos olemme psykologisesti tarpeeksi vakuuttavia, jolle toinen sana voi hyvin olla perusteellisuus.

Käsky mennä kotiin ja nussia lauseita niin kuin järjestäisi ne uusiksi.

Kaikki on käytännössä valmista uuteen kotiin muuttoon, vain mökki puuttuu.

Mulla on valmiiksi laaja kotivakuutus ja laajempi ymmärrys universumin salajuonittelusta.

Taikaiskuista maailma on kaapattu. Tuomitsevien ihmisten hetkellisiä mielipiteitä terrorisoimassa tapoja ajatella. Ei synny mitään aidosti uutta. Ihminen vastuuttaa toisten harteille perseestä temmattuja ehtoja. En muka voi tehdä jostain todempaa kuin se jo on.

Mä mietin, miltä kenestäkin tuntui käydessään läpi paskaa?

Tiedonjyvä sinimustan ulottuvuuden sisällä. Tässä yhteiskunnassa vallitsee jotenkin naimaton ilmapiiri. Tunnelmavalo, jossa moni ei viihdy.

Yksi mun esivanhemmistani keksi pöydän.

Vain kruunattu voima ajaa vaunuja.

Väärennettyä polttoainetta sisäiselle tulelleni.

Mun mielestäni mä olen vaikea ihminen. Mä uhkaan muissa ihmisissä joitain puolia. Vedän Kismet-suklaapatukan tyhjiin vatsaan.

Lausun ilmoille, korkeampi voima, jos niin on tarkoitettu mua ympäröivän maailman parhaaksi, ole hyvä ja nussi toki mun ajatteluni uusiksi, vaikka häviäisin sen myötä kaikki mulle kuuluvat palkintoni.

Nyt vauhtia tähän menoon.

Tunnen liikkuneeni yhdestä laidasta toiseen.

Sitadelli on linnoitettujen alueiden sisin linna.

Haluan upota kädet edellä likaan.

Kaikki ilmiöt eivät voi olla pyhän viestintää, mutta jokin kaiken seassa on.

Henki, *voit johtaa mua harhaan, jos siltä tuntuu.*

Mä en malta odottaa, miltä universumi näyttää, kun musta on päästy yli.

Ihmisyys on koko ajan varuillaan olemista, jos sen haluaa hoitaa kunnolla.

Kirjoittamissani lauseissa ei ole mitään jäljellä.

Tuoksukynttilän liekki sammui niellen omaa myrkyään. Siinä oli jotain paljon pumppaavampaa kuin: Auringon sydämessä.

Mielikuvitus pääsee lähemmäs ajattomuutta kuin tositapahtuma. Jos kaipaa jotain, mitä ei muista, silloin lähettää suikon lentoon tuntemattomaan.

Olen juuri saanut merkin.

Eri luksustakeissa tupakointi on aikamatkustamista. Helmut Langin pitkä nahkatakki, joka oli tyylikkäämmillään aikana, jona ihmiset luulivat, että historia loppui.

Oikeasti, mä en jaksaisi aina maksaa kaikkia vitun tullimaksuja.

Mulle on tärkeää julkaista kirja muutaman vuoden välein totuttaakseni muut vaikuttaviin kokemuksiin.

Kaikki on vain ajautumassa syvempään epäjärjestykseen.

Kirjailijaliitto julkaisi kesän aikana tutkimustuloksen, että kirjailijan vuosittainen mediaanitulo tekijänporkkareista on pudonnut viidessä vuodessa 25%. Kuulostaa pimeältä, mutta järkyttävää uutisessa on se, että mediaanitulo oli niinä menneinä parempina aikoina jotain 2,300 euroa, joka on nyt pudonnut neljännesosan. Tuo kämäinen määrä euroja, ei kuukaudessa, vaan vuodessa. Kun olen jakanut tätä tietoa eteenpäin, ala on shokissa pudotusprosentista, kun taas alan ulkopuoliset ihmiset, joita kaikkia kutsumme lukijoiksi, kauhistuvat, miten korvaukset ovat voineet alun alkaenkaan olla tuota luokkaa.

Kaksi kuolevaa instituutiota yrittävät selvitä hengissä yhdistämällä ne vähät, mitä on jäljellä heidän yleisöistään.

Kirjallisuuden tekijänoikeusjärjestö juhlii, kun se nosti kuolinilmoituksissa käytettävien runositaattien lupahintoja kuusi prosenttia. Me emme osaa pyytää kohtuutta tahoilta, jotka ovat kusettaneet meitä vuosisatoja, ja sen sijaan lypsämme senttejä syvän menetyksen kohdanneilta ihmisiltä, jotka eivät liity tähän mitenkään, he eivät ole tehneet mitään väärää.

Edes unissaan, yhä harvempi tässä maailmassa voittaa.

Sanon hengille, *anna kaiken vaan tuhoutua.*

Kaksi kolmasosaa kunnan taloudesta menee lapsiin, perheisiin, koulutukseen.

Jokin hirmuvalta voisi nukettaa tämän koko valtiomallin.

Nyt mä lepään, suu auki.

Mä en pelkää, vaikka mut karkotettaisiin yhteiskunnasta tämän kirjan takia, saarelle, orpokotiin, paheiden sekaan, valaan vatsaan.

Aivoissa ajaa laventelinvärinen Land Rover ja yhtä aikaa hevoscärryt.

Seisomme liikennevaloissa kahden palavan sillan välissä.

Teen palvelusta.

Mulla on Schiaparellin korvarenkaat. Ne esittävät avaimenreikiä, joiden ympärillä kiiltää pronssia. Korvia ei tarvinnut rei'ittää, korut leijuvat klipseistä kiinni ilmassa.

Aukko mysteeriin raapi maisemaan oikeaa reikää.

Ehkä seuraavan tunnin aikana multa lähtee taju ekaa kertaa.

Valo puhkeaa.

Käsin tehdyt juomalasit hajoavat käsiin. Mitä totuutta ne ovat kertomassa?

Kipu on myyttistä kuten sähkötolppa, joka symboloi kuollutta puuta.

Ulkoiset haasteet ilmenevät vääntyneinä ja vääristyneinä sisäisessä maailmassa. Kaikki lokahtaa paikoilleen.

Luola on teatteri, siis siinä mielessä, että ulkopuolelta joukko ihmisiä tunkee sinne katsomaan. Kun joku mokaa, hänestä haihtuu pala itseään ilmaan. Jengi aina nauraa sille, oli se sitten New Yorkin Broadwaylla tai korkeimman turvallisuusluokan vankilassa Venäjällä. Ihan itsensä sisällä ihminen on yksinäisimmillään, ei sen tarvitsisi olla niin. Tämä delirium on valtava teatterikoneisto, jolla on kyky lavastaa maailma.

Teatterissa, joka tietää lakanneensa viihdyttämästä ketään, ei anneta mitään anteeksi, haudotaan kaunaa ja keksitään tapoja kostaa, koska haava näyttämön ytimessä ei anna periksi läheskään niin helposti kuin ihmisen kuin ihmisen voi heittää pois omalta maanpinnalta.

Draamalla on oma sama kaarensa. Kukaan ei edes muista, keille kaikille he ovat olleet vihaisia, ja ihmisellä alkaa olla tapana mennä paikkoihin ajattelemaan, että kukaan ei tiedä.

Ihmiset demonisoivat toisiaan. Mustamaalauskampanjoita, pelkotiloja maineen tahraamisesta, huoli tulosta suljetuksi ulkopuolelle ja siten loputtomia vaikeuksia päästää ketään sisään itseensä.

Pahuus sanoo voivansa naida koko systeemiä yksityiskohdista käsin.

Haastetuksi tuleminen on eri asia kuin epäkunnioitetuksi tuleminen. Ei vain kannata ikinä syyttää muita oman paholaisensa ulostulosta maailmaan. Mitä se auttaa?

Ihmisenä oleminen on koko ajan varuillaan olemista. Surullisia odotuksia kuolevansa kohta tai pääsevänsä ulos täältä tulella.

Joskus on vain huonoja ja vielä huonompia vaihtoehtoja.

Kukaan toinen ei voi fiksata sitä ja yksikään ei säästy.

Nyt on aika.

Mä pudottaudun köyden varassa. Mä saatan mokata nyt todella pahasti, mutta ainakin mun aikomukseni oli hyvä, uhrata oma kuolemattomuus eli liikkumattomuuden tuoma uskomaton turva. Turva, jonka saa, kun identifioituu syyttömän uhrin arkkityyppiin. Mä vahingoitan itsekin muita, syyllistän muita, hyväksyn tekeväni muista oman kivun uhreja. Mä katson peiliin ja myönnän haluavani toisinaan pilata kaiken. Mä en tajuaisi tätä, jos en näkisi muita ihmisiä. Me kaikki voimme muuttua, koska kenenkään ei tarvitse kestää tätä kaiken muun keskellä.

Ihmissuhteet kasvattavat keinoin, joihin emme yksinämme pääse käsiksi.

Me kaikki kärsimme, ja se ei ole suuronnettomuus.

Suunnattoman sokaisevaa valoa, savua.

Moottorisahan teräketju. Metalliputkista koostettu väännelmä. Kadonneita tavaroita. Matkapuhelimia, joihin on asennettu kauko-ohjattavia räjähteitä. Mä halaan niiden keskellä Aleksia ja kuiskaan, *kyllä tästä kaikesta selvitään*.

Näillä tunteilla on väliä.

Luolassa välähtää salamavallo. Jokin sisältä tulee aivastetuksi ulos, ja räikeä prismaattisen valon aalto sokaisi luolan.

Mä liimaan ihanantuntuksella matolla hajottamani käsintehdyn juomalasin sirpaleita takaisin kasaan.

Kun astian kaltainen objekti hajoaa, se on monissa tapauksissa koottavissa uudelleen, kunhan löytää kaikki palaset ja jaksaa liimailla ne ehjäksi esineeksi. Kun hajonnut ihminen taas on kasannut itsensä takaisin kokoon, hänessä on hyvin yllättäen jotain, mikä pitää hänet nyt koossa, vaikkei hänessä sitä alun alkaen ollut: ajan tuomaa viisautta.

Hajoaminen teki ihmiseen tilaa jollekin uudelle, mikä pitelee kaikkea hänen sydämensä ympärillä nyt kasassa.

Kirotun luolan taikuus on siinä, että kun pidämme tämän mysteerin mielessä, me voimme nyt luoda maailmaan sitä, mitä emme itse aikanaan saaneet.

Kun ihminen tekee romaanin, päämäärä on usein selkeä. Astun tietystä kulmasta tietynlaisena labyrinthin muodon sisään ja mulla on vankka käsitys sen tavasta kuljettaa mua kohti tiettyä keskitettyä päätepistettä. Aika äkkiä sillä tiellä tulee kuitenkin sekava olo, ettei osaa ihan sanoa, minne on sittenkään menemässä. Labyrinthi käyttää hyödykseen ihmismielen kykyä disorientoida itsensä. Labyrinthin rakenteet ovat niin eksyttävät, että liikkeistäni tulee heti trippaavia ja aivoilla pelleileviä. Mun ei yhtään edes tarvitse mutkitella, koska tekstin pitkä muoto itsestään eksyttää aivoja hämärän rajamailla.

Tämä kuulostaa nyt vähän äkkiväärältä, mutta mä rakastan tätä labyrinthia. Suoraan sanoen mä palvon sitä, koska meille on annettu tämä yksi elävä tilaisuus ratkoa sitä, astua aina lähettyvillä häilyvän mysteerin sisään.

Jos kallistan mun päätäni nyt vasemmalle, niin etäinen huuto alkaa kuulostaa hiekalle huuhtoutuvalta kotilolta tai keraamisen materiaalin laserleikkaukselta tai historian ensimmäiseltä sähköautokolarilta ja sitten se taas loppuu, tältä erää.

Tarkoitus on pitää huolta mahdollisimman monista eri puolista ihmisyydessä samalla, kun kuljen omia ennalta määräämättömiä polkujani.

Jotain kaunista liittyy paikkaan, jonne tulen menemään.

Mun elämäni muuttuu minä hetkenä hyvänsä. Mä olen just tekemässä hyppyä.

Kyse on puhumisen voimasta, joka on nyt kutsuttu takaisin kurkkuuni, vahvempana kuin koskaan. Olen kokonaan muunneltava. Vaihteleva, epävakainen sääolosuhde, mikä tekee elämästä jännittävää.

Jos luopuu viidestä ikävästä asiasta, saa tilalle kaksi ihanaa asiaa.

Maaailma vaatii nyt niin paljon hustlausta yksilötasolla, ettei jää aikaa tavoitella mitään maallista korkeampaa tietoa, meidän henkilötietojamme kalastellaan.

Joku Eleanor Phoebe lähettää mulle sähköpostiviestin, *olisikos aika aukaista posti, kerro kaikki itsestäsi, mitä sulla on siellä mielen päällä, palan halusta tietää, mitä sinulta löytyy sieltä, haluaisitkos keskustella asiasta, haluatko todella, mulla ei ole mitään erityistä syytä olla täällä, terveisin Pirtsakka.*

Pian ihmisen tulee omistaa oikeudet johonkin, mitä kukaan muu ei pysty tuottamaan, jotta olisi elannon, edes terveyden, arvoinen.

Isosta osasta taiteesta on tehty didaktista tai kontrollin alaista. Kaikki on prosessoitu ja nyt kuivumassa kiteiksi. Metalli liukenee. Se on kuin viisariton kello käymässä tyhjässä, eikö niin tunnukin siltä?

En aio pakottaa ketään mihinkään omaani.

Jokaisen psyykessä on sellaisia puolia, joihin meidän ei ehkä ikinä kannatakaan katsoa.

Medialukutaidon heikkeneminen liittyy siihen, että fiktiolla ei ole olinpaikkaa enää.

Verkko on valheiden ja spirituaalisuuden määre.

Ihmiskunnalle on annettu uusi mahdollisuus taikuruuden muodossa.

Viimeksi noituuden kultakauden aikana me jätimme suuren työemme kesken, vaikka nyt jälkikäteen tuntui, että me olimme pääsemässä johonkin. Tämän mä haluan tapahtuvan. Tätä noidat testaavat tuhoon asti.

Mä teen myös noitakirjaa täällä.

Missä vaiheessa voimat menivät mun sisääni vai ovatko ne aina olleet mussa?

Selittämätöntä kohtaan on nöyrä palvelusuhde. Palveleeko tämä jokin mua vai palvelenko mä tätä asiaa, vai onko tässä symbioottinen suhde, jossa molemmat hyötyvät?

Tämä on luultavasti jonkun lempikirja.

Voimakas lahja universumilta, jos voimat voi edes paikantaa tämän piiriin.

Savukone menee pois päältä.

Mua kiinnostavat ihmiset, jotka eivät osaa lopettaa.

Ennen kuin liiskaan yhden ötökän, mä sanon ääneen sille, *kerro mulle, millaista toisella puolen sitten on.*

Moni muu taho vie voiton mun tekemisistäni. Varsinkin nyt, kun hallitus nosti kirjan arvonlisäverokantaa, nykyisin kustantamon ja kirjakauppiaan lisäksi myös verottaja saa enemmän tuloja yksittäisen kirjan myynnistä kuin mä, vaikka olen sen tekijä. Ne eivät tiedä, miltä se tuntuu.

Monet tilasivat uusia kodinkoneita ja muuta elektroniikkaa päivää ennen tiettyjen tuotteiden arvonlisäveron korotusta.

Uskallan ennustaa, että moni asia hajoaa.

Henget puhuvat mulle kirja-alan ulkopuolelta.

Palavan eläimen kanssa painimisen energiaa.

Mä tiesin, että tässä on meneillään tulta, jonka liekehtivien prosessien lopputulema on aavemainen hahmo.

Teknisesti ottaen ikkunat voivat romahtaa milloin tahansa, antaa periksi painovoimalle kaikilla kauhistuttavilla tavoilla. Mä voin nähdä roskasäiliöiden muodostelman tältä korkeudelta. Kaikenlaiset kookkaat rakennukset voivat saada meidät vuotamaan, ja mä olisin tosi hyvä bardi.

Bardi on trubaduuri, jolla ei ole itsekunnioitusta vaan suora yhteys henkiin, ei parempaa tekemistä kuin kanavoida kuvauksia ylimaallisista maisemista, se on parasta kamaa ikinä.

Jep, mä alan vaan kiertää kaikkia paikkoja, joihin saan kutsun uteliaisuudesta, ja luen ääneen tuntikausia. Tämä esittävä runoilu on pimeää työtä, koska se tehdään historialliselta romaanilta salassa. Otan lauseiden välissä trumpetin esiin ja puhallan sen läpi henkistä ääntä, nuolaisen osaa mun kuulijoideni aivoista yhtä lujaa kuin osaan soittaa tätä mun instrumenttiani.

Kuutamo valaisee bardia.

Aion kiertää paikasta toiseen siteeraamassa tuonpuoleisia viestejä, jotka kanavoitiin bardin äänen kautta. Kirjailijan tulevaisuus voi olla kiinni tällaisesta kummittelevasta kiertolaisuudesta, siitä voi saada enemmän rahaa kuin kokonaisen vuoden kirjamyynneistä. Tämä on hidas taikashow, puhtaasti spirituaalista. Bardi vaikutti tuottamattomalta vuosien ajan, samalla kun henkistynyt tuuli väänsi hänen kurkkuaan hämäräperäiseksi torveksi, se vei oman aikansa.

Mun kahleideni hajoamisesta vapautuva hohto tekee musta tämän bardin. Hahmon muinainen tarkoitus oli tilannerunous lukutaidottoman väen keskuudessa. Bardi on kutsumus, jonka avulla voidaan samalla väistää kaikkialla läsnä oleva markkina, joka ratkeaa liitoksistaan luullessaan hallitsevansa ennakoimattomiakin liikkeitä.

Mä puhallan torveeni, se on kuin Bond-tunnari.

Olen omituinen tapaus, jota on vaikea lukea, siksi luen nämä viestit voimien puolesta muille. Linaan eppisiä tekstejä nesteitä vastaan.

Vuoristolla on liukasta. Mua ihan pyörryttää. Mun pääni sisällä pyörii eri kampauksia, jotka olivat kerran tyylikkäitä, jopa muodissa.

Mulle syntyi ajatus, että jos ihmiset sittenkin ovat jatkuvasti yhteydessä tuonpuoleiseen. Tuonpuoleisten viestien volyymi on kohonnut ajan kuluessa niin sietämättömän rätiseväksi, että moni ei edes rekisteröi sitä, se ilmenee joissain selittämättöminä kipuina, yökkäysreflekseinä tai psykoottisina läpilyönteinä, joissa henkilöt erehtyvät kuulemaan kristustietoisuuden suomat ideat käsitykseksi itsestään Kristuksen personifikaationa.

Psyykessämme on paikkoja, joita emme koskaan oikeasti kosketa ja saavuta, ja osaksi ihan hyvää syystä.

Emotionaalisesti tiedän, miten noihin paikkoihin pääsee, mutta ehkä älyllisesti ja somaattisesti kohtaan vastustusta, etten haluaisi mennä sinne, mutta sieluni sanoo, *meidän on mentävä*.

Mä olen neljäs Charlien enkeli, kunhan mulla on oikeanlainen takki päällä.

Henkimaailmaan pääsee hengittämällä.

Tietyllä tavalla tässä on meneillään herkistyminen sille, miltä kehossa tuntuu todella olla. Henget ovat olleet täällä aina. Ne luultavasti yrittivät tämän kesän juurruttaa salamaniskun mun kilpirauhaseeni.

Fiktio kontekstissa tämä on tavallaan fakta, mutta totaalisesti vihje jostain.

Ei tarvitse mennä ajassa kauhean kauas, ja pyhästä tiedosta tulee taas jotain saatavilla olevaa.

Romaani on historiallisesti ja monin tasoin nykypäivänäkin niin vitun porvarillinen taidemuoto, että se on esikeksitty ja etukäteen annettu eteemme, pieni siivu historiaa ajattelee kaiken meidän puolestamme, mitä ei välttämättä ole kovin helppo edes tiedostaa. Jos miettii aristoteelista runousoppia, niin se edelleen ohjaa sitä, minkä me miellämme hyväksi eli miellyttäväksi. Luontevin tapa kirjoittaa romaani on lähteä täyttämään vaikka kuinka keskinkertaisia ajatuksia valitsemansa aiheen tiimoilta muottiin, joka on aina valmiiksi lähettyvillä. Kysymys, että miten mä saan tästä aiheesta uskottavan teoksen, ohjaa sisältöjä tiettyihin uumiin, jolloin historia tulee omistaneeksi yksilön aivot.

Jo pelkkä ajatus, että jos teoksen sisäiset virrat määräävät sen muodon, tuottaa jo yksinkertaisimmillaankin aikaan radikaaleja tuloksia.

Aina sama unelma vauraudesta, korkeasta sosiaalisesta asemasta, tulemisesta joksikuksi, joka on vitun tylsä, tienaa

paljon rahaa, eikä pään sisällä ole luovuutta keksiä, mihin käyttää varansa. Louis Vuittonin myymälään jonotetaan.

Jos voisin puhua 80-vuotiaalle itselleni, mitä se sanoisi mulle tässä kriittisessä kohdassa?

Sanapari iski päähän kuiskauksena, *prima materia*.

Integriteettini ja auktoriteettini kautta mä löydän yhteyksien mysteerin.

Valo tunnelin päässä on paranormaalien pigmenttien legioona.

Kaikki on tuloillaan. Ei ole tarvetta juosta minkään perässä, vaan ainoa annettu tehtävä on olla riittävässä tasapainossa, joka on ihmisen frekvenssiä nostattava vastaanottamisen tila.

Tämä tilanne on uskomattoman intensiivinen.

Universumi ei ole mulle mitään velkaa. Lähdetään vittu siitä.

Rauha, jota on vaikea pitää kasassa, on turhaa, kun tekee niin mieli koko ajan hajottaa jotain. Ihmisen syntymäoikeus ei ole saada turvaa vaan kohdata odottamaton.

Kaiken pitäisi kaiken aikaa pysyä niin kohtuullisena. Yhteiskunta, joka palkitsee itsesäännellyn ihmisen kuvaa, voisi vähän miettiä tässä kohtaa. Yksilöllinen sielunelämä ei kuulu tietyn elimen tai organisaation vaikutuspiireihin.

Ihmisten haluama ja ihmisten tarvitsema sijaitsevat kahdessa eri maailmassa, joiden välissä kaikki kauppaavat jotain kovaan ääneen.

Eteerinen pakkosiirto.

Pullotan ilmaa lasipurnukkaan, jonka avaan sängyssä juuri ennen nukahtamista.

Olen halunnut olla oma pyrkimykseni. En järkeile enkä vertaile itseäni mihinkään. Mystinen bisnesideani on vain luoda. Miten kuvata tämä eikä selittää tätä?

Koditon mies pyytää multa tupakkaa, heitän hänelle lahjaksi yhden omistani kylmällä kadulla, ja hän sanoo, *la famiglia*.

Viimeinen henkonen mun röökistäni maistui korianterilta, mistä siinäkin oli sitten kyse?

Oikeudentaju korjaa maailman lahjoittamia sattumia merkityksettömiksi vahingoiksi.

Pitääkö ihmisen pyytää anteeksi sattumaa?

Eurooppa on yksi suuri sisämarkkina.

Missä kohtaa tätä yhä maagisemmaksi muuttuvaa kirjaa lähtee soimaan Lil Waynen Bells?

Mä juonittelen italialaisessa laventelipuvussa, varastetussa lookissa, keksin uusiksi kutsumustani. Materiaalinen menestys ja arvostus ovat ehkä selviytymisen kannalta olennaisia asioita, mutta kaiken on oltava spirituaalisesti painavaa. Sisäistä rauhaa, kun onnistun tekemään jotain uutta, joka palkitsee ensisijaisesti haluni murtaa koko maailma auki.

Esiasteen virhe vaatii valaistumista.

Tämä mua ulkosalla seuraava sinertävä lintu on mä jonkin ajan takaa.

Tunnen sensaation tai kutsumuksen reagoida.

Olen aukossa.

Entä jos menestys on jo tämä tilaisuus tehdä töitä kohtalon kanssa?

En tiedä, minkälaisen systeemin sisällä harhailen, sekaannuksen tunne vahvistaa, että sellainen järjestelmä on ainakin olemassa kokemuksen ympärillä.

Ennen kuin poikkeuksellisen kirjan idea otti tuottoja nykivien käsien muodon, joku keksi painokoneen jonaain vuonna. Editoidessa kaupallisesti kustannettavaa kirjaa, prosessi saatetaan loppuun. Moni kirjailija kysyy toisinaan kollegoiden kesken, mistä tietää, kun kirja on valmis. Yleisin vastaus on, *deadlinesta*. Prosessi lopetetaan jossain kohtaa, joka tosi harvoin on prosessin määräämä. Myytävä tuote vaikuttaa

siltä, että jotain olisi saatettu loppuun, hinnalla annetaan se vaikutelma. Todellisuudessa verevä prosessi vain lopetetaan ja täytettyä eläintä kutsutaan valmiiksi.

Toisella puolen sitä teollisuudenalaa, lisää energiakriisejä, resurssit ovat ehtyneet. Voimat ovat lopussa. Kaikkien on pakko tehdä jotain.

Kaikki, mikä on annettu mulle rakastettavaksi, on täällä.

Mahdotonta enää kaartaa pois nykyiseltä kurssiltamme.

Uusi verkosto on muodostumassa, tämä kokemus on korkeamman oktaavin informaatiota.

Politiikanteon kovenemista tyyliin muutaman tuhannen ihmisen alkoholistisella mandaatilla. Teemme yhä kovemmin työtä ja kiristämme vyötä, mutta päädymme yhä tuntemattomimmiksi jääviin laatikoihin. Köyhyys on olosuhde, jota köyhyyden kannalta päättävissä asemissa olevat ihmiset kieltäytyvät kuulemasta, ikään kuin se olisi uskonasia toiselta mantereelta.

Ihailen sitä, miten hyvin harvat ihmiset löytävät käyttötarkoituksia sanalle: ajat.

Maanjäristys tapahtuu ilmaiseksi.

Mä suoritan omia kuulustelujani täällä symbolisessa ulottuvuudessa.

Me ryhdymme johonkin, jätämme kaiken kesken ja aloitamme alusta aina jotain uutta. Miksi seksi on niin usein valitsemamme väylä olla vapaita? Olemme tapelleet niin pitkään omista oikeuksistamme omalla verellämme, että nussiminen tuntuu yhtäkkiä vapaimmalta mahdolliselta teolta, vaikka se on ajanhukkaa, jos kokemuksella ei tee jotain.

Keholliset rajani ovat, outoa kyllä, muutenkin vain lainassa matematiikalta, jolle on yksi lysti, kauanko mulla kestää hyväksyä tämä.

Yritän ostaa aikaa.

Onpa mun lihani vetovoimaista, niin moni tunne juoksee kalloon lihoja pitkin.

Laava pursuaa raoista hiljakseen kaiken aikaa.

Sula pimennys.

Ruumiiltani lähti ääriiviivat pariaksi sekunniksi, nyt ne ovat palanneet.

Tunnen itseni nuoleksi, jota on vedetty taka-alalle, valmiina ammuttavaksi johonkin.

Onpa kyllä outoa olla elossa, maailmassa kaikenlaista. Hengissä ollessa on tämä jatkuva paine olla itseään viisaampi, jotta selviää kaikesta. Kaikkea on niin vitusti. Kiinnostus yhtä sanaa kohtaan loppuu uutisointiin. Ihmiset haluavat kevyitä asioita.

Tällä miellyttävyyden aikakaudella toiveet ovat ohjautuneet ärsykeettömyyteen. Millaista maailmaa tämä työ tuottaa?

Musta manifestoitu boksi.

Missioni on etsiä käsiinsä, kanavoidsa maailmaan tyhjästä sähköilmiö, jonka tehtävä on kohauttaa, säikäyttää ihmiset kirjalla, joka saa kädet täriseään.

Miten kaikkien näiden tunteiden on tarkoitus sopia sinne, mistä ajatukset ovat jo paenneet?

Tämä teos on hajoamassa palasiksi.

Olen odottanut asioiden naksahdusta todella pitkään.

Mitä on piestä ajajan paikalla ainoa hevosensa luiksi?

Me kerrytämme pieniä määriä tietoa koko ajan, mutta annammeko itsellemme ajan muuntaa tuon tiedon viivoiksi?

Multa kysytään paperit, kun ostan Itiksen 24h-ruokakaupasta askin tupakkaa, vaikka mulla kasvaa vasemmasta kulmakarvasta kolme valkoista, muita pidempää, karvaa, mä nypin ne niin kuin toivoisin täällä kitkettävän harmaata taloutta.

Kävelen esiteini-ikäisen lapsijoukon ohi, he naureskelevat mulle homofobisella katseella, ja sanon heistä pisimmälle, *lähde*.

Yhteiskunta hyötyy siitä, että ajattelen itsestä huolehtimisen olevan kallista.

Puhutaan hetki irtautumisesta. Kun identifioin, mistä olen kasvanut ulos ja mitä olen päästänyt vapaaksi, tulen olemaan valmis avautumaan sille energialle, joka on ollut kauan sitten valmis löytämään mut. Tämä tunne, jota ei voi enää pitää kurissa.

Me sanomme toisillemme, että on tärkeä tajuta, että meidän oma aikamme ei ole niin tärkeää. Juuri siksi tylsyys on merkityksenannon kriisin ytimessä.

Mä en jaksa alempaa energiaa enää.

Tunne, että mun elämäni ei ole näiden tunteiden arvoista vaan mun on saatava jokin palkinto näistä tunteista.

Mun asemaani poljetaan, koska tietyt ihmiset haluavat nähdä mun epäonnistuvan, kokevan itseni yhtä epävarmaksi kuin he tuntevat todellisuuden hatarassa otteessa itsensä. Mitä kirjailijan työ on tulevaisuudessa, jos julkaiseminen on jo nyt pelkkää päätöntä liiketoimintaa? Joku porvari tekee kirjaa avioerostaan ja luulee tekevänsä työkseen samaa kuin mä.

Varmaankin yhdellä mun sormistani on jonkun rekan pölyiseen kylkeen kaunokirjoitettu, *serate dorate*.

Mun puheeni tuottaa kaikkien meidän saatavilla olevat sanat niin kaipaaviin asentoihin.

Tämä ikivanha tunne, että kohta jotain pahaa tapahtuu, se oli lupaus korkeuksista, sitä ei tulla pitämään.

Myöhemmin tänä vuonna Elon Musk tulee öyskäämään, ei ole monia ongelmia.

Tämä teos on kuiville vetäytyminen muuttumattomuuteen.

Kuvitteellinen kivi lentää jo hajonneen ikkunan läpi ikään kuin historian äärimmäistä kovuutta pään restauroimana.

Jotain on tuhottu polton voimalla.

Tyypillisesti tulella saa asioita valmiiksi tai takaisin.

Tästä on leikattu niin paljon, että jäljellä on vain ekstaasi.

Kiihdytän vauhtiani entisestään äkkipikaisella polullani, mikä saattaa vain välähtää heijastuksena muiden ihmisten pysähtyneisyydessä tai niissä sisäisissä kohdissa, joissa he vastustavat muutosta.

Koko maailma on markkinapaikka, yksityisen sektorin energiakeskuksia alitajuisilla maaperillä. Henkien pyyntö on tehdä siitä kirjasto, jolla ei ole seiniä. Silkkä tieto tulvii kaduille.

Joku Lydia Megan kirjoittaa mulle sähköpostissaan, *viihdythän veden äärellä, tykkäät sukeltaa, näet musta/valkoista, se aika kuukaudesta, kun olen kuin lapsi karkkikaupassa, ottaisin yhden*

tuota ja toisen tuota, nuoletko suklaan pois mun suupielestä, ei perseilyä, terveisin Pauliinaa.

Nämä äänet yrittävät saada mua julkaisemaan tekstini kaupoissa myytävänä tuotteena niin kuin ihmisiä naarataan johonkin petolliseen menemällä ensin sänkyyn. Tämä petollinen legioona tarvitsee koko kuningaskuntaamme päästäkseen korkeuksiin. He tietävät heidän aikansa koittaneen.

Sielu on niin rikki.

Kaikki, jotka käskivät mun vain päästä unelmakodistani yli, eivät enää edes muista, mistä mä unelmoin.

Ennustuksen perusteella mun tuleva taloni ei voi näyttää liian suurelta, mutta sen alapuolelle on louhittu todella ääretön tila mun tutkittavakseni. Joku on kaivertanut maan alle prismaattiset huoneet, joita tutkiessaan psyyke laskeutuu päänsisäisiä portaita ja jättää vähitellen todellisuuden taakseen, menee syvemmälle mieleensä, jossa on kultaa, ja siksi mua johdatetaan juuri sinne.

Onnellisimpia aikojani tänä vuonna koin silmänlumeen vaikutuksen alaisena.

Mä olen neonkivääri kapakan oven yläpuolella.

Mä olen Tina Turnerin jokainen säe Cose Della Vitassa.

Mun sieluni on palaamassa takaisin kotiin purppurassa
ruumisautossa, jossa se alkaa sätkiä. Kehoni on
seitsenkerroksinen parkkihalli, jossa monet anonyymit
vaeltavat henget lepäävät yön yli.

Tämä menee kaikkien ihon alle, vaikkei kukaan avaisikaan tätä
kirjaa.

Julkaisemisen kynnyksellä, pidän tätä kirjaa yhtä vahvana kuin
se oli sinä päivänä, kun tein sen henkien eteen. Tässä esiintyy
todella klassisia kirjallisia keinoja.

Tätä kirjaa on mahdoton ravistaa kannoiltaan, kun nämä
lauseet on lukenut.

Tämä on sellainen kirja, joka ilmestyy kerran sadassa vuodessa.

Nostan romaanimuodon korkeammalle tasolle. Mielestäni se
muuttaa tapaamme ajatella romaaneja.

Mieleni on aivan vitun hereillä kuin faaraon vaimon
epäkuolleet silmät, jotka tuhansia vuosia sitten tulkkasivat
puolisolleen enteissään sitä, mitä meille kaikille tapahtuu täällä
just huomenna.

Jos kykenee yllättämään maailman, maailma nostaa
estekalustonsa.

Kotkat, jotka kummittelevat unissa, kun ne ovat kuolleita.

Energiat puhkuvat lyömäsoittimien iskuina, niitä voi kutsua ylityksiksi.

Olen tuhonnut kokonaan valmiin romaanin, josta on jäljellä pelkät rakennustelineet, ja annan sen muodostelman läpi virrata jotain, mikä on vettä kielellä.

Mietin, mitä piileviä vaihtoehtoja meillä on ihmisinä, joiden kädet osaavat kirjoittaa.

Paikoin mä roikun pää alaspäin niin pitkään, että maan alta saapuu idea – se tuoksuu heti rahalta, mutta mä maltan vielä hetken upota lähemmäs, koska tahdon päästä tunnustelemaan viritelmää syötin takana, laukeamattomalla ansalla on pohja, mä haluan tietää, miltä sellainen tuntuu.

Jos jokainen kirja olisi ilmainen, me oletamme tietävämme, mitä se tarkoittaisi kirjailijoille, mutta emme tiedä, mitä se tarkoittaisi maailmalle.

Joskus mä tunnen, että toismaailmallinen kanava on auki, koska yhtäkkisesti olen itse niin auki kanavalle. Tämän takia tulisi kotiin onnistua tuomaan kaikkia jännitteitä, kiistoja tai myrskyjä välttävä ilmapiiri.

Kuuluisa neuvostoliittolainen päättäjä sanoi kerran Shirley MacLainelle, *meidän ei tarvitse taistella teitä vastaan, teidän maanne tulee hajoamaan sisältä käsin.*

Kaupunki kaupungilta, luonto tekee tuhoa omaan rataansa.

Vapaus uskoa, mihin haluamme.

Nyt ihmisillä on historiallisesti äkillinen vapaus kuratoida oma todellisuutensa, ehkä ensimmäistä kertaa aito mahdollisuus soveltaa eri uskontokunnista ja spirituaalisista traditioista käytänteitä yksinomaan itsensä tueksi, tässä suuressa hengellisessä buffetissa kaikki on sallittua. Me puhumme yhä enemmän manifestoinnista, kuinka houkuttaa unelmia luokseen, mutta näissä yhteyksissä ei puhuta ajasta, mitä on odottaa.

Monista, monista syistä tämä hypermateriaalinen versio todellisuudesta, jossa mekin elämme, ei kannusta toimettomuuteen.

Sen sijaan, että kritisoiimme yleisesti ihmisiä, jotka eivät tee elämällään muka mitään, meidän kannattaisi kysyä, mikä ajaa niin monet meistä käyttämään aikansa vaarallisin tavoin. Passiivinen elintila nähdään lähes totaalisen hyödyttömänä, ja siitäkin syystä ihminen ajautuu toimettomana monesti päihteiden pariin tai depressiiviseen asentoon.

Toisaalta voimme kysyä, kuinka hyvin kaikki aktiiviset toiminnalliset ihmiset voivat, kuinka uskollisia he ovat loppupeleissä itselleen. En jaksa perinteisiä urapolkuja, tyhjiä ulkoiluharrastuksia. Mä en jaksa vältellä, en kritisoida kenenkään elämää, vaan olen vilpittömästi huolissani, kun näen ihmisen, joka ei pysty pysähtymään, koska se tuntuu hänestä niin vitun pahalta.

Enkä puhu tässä nyt rentoutumisesta hengähdystaukona, jonka annamme sisäiselle moottorillemme kotiläksyksi eri tehtävänantojen välissä, vaan puhun siitä, mitä on olla aivan yksin myöhään jossain ja sanoa keskellä hämärtynyttä julkista tilaa ääneen, *kuka ikinä tätä kaikkeutta johtaakaan, niin ole hyvä, kun olet valmis tai haluat, siirrä minua.*

Sitten odotetaan, seisotaan odotuksessa, kunnes ihminen on itse ok sen kanssa, ettei enää tiedä, mitä tuleman pitää. Se on jotain niin kaunista, että se olisi pitänyt opettaa meille koulussa, eikä tentata eri presidenttejä, joita en osaa edes panna järjestykseen.

Merkurius on nyt Auringon kanssa niin tiukassa konjunktiossa, että astrologit kutsuvat sitä termillä, *cazimi*. Lähes tulkoon jonkin sydämessä.

Tämä on testi.

Joku Semara Semra lähettää mulle sähköpostiviestin, *univormut kiihottavat minua todella, en tiedä, miksi se on niin, mutta minulle ei ole väliä miltä näytät niin kauan kuin käytät virkapukua, kuka määrää, junan konduktööri, poliisi, armeijasta, mitä haluat, minuun kytketään niin virta, terveisin Semna.*

Jos siedän elämistä näiden hahmojen keskuudessa, kun meno käy yhä epävakaaammaksi, olen ruumiillistanut korkeamman työn, se vaan on vittu niin.

Ihmisen kukkulainen luonne liittyy kumpuihin, joilta löydämme itsemme maailmassa. Kun koen olevani tyhjä hetken, olen aivan avoin alue koholla olevalla maalla.

Henki kuiskaa ilmoille, *ole bisneshenkinen*.

Rikastumiseen on uskomattoman helppo resepti. Keksi jotain, mitä ihmiset tarvitsevat. Vaikkapa joku totaalisen kivuton itsensä parantamisen menetelmä.

Näitä nykyisen hallinnon toimenpiteitä ei tarvitse edes mainita, mutta sanotaan, että ne kurittavat sielua. Kaikki vain nussivat mitä noloimmissa asennoissa. Tosi kasa rahaa. Mulla on ollut mielessä loistaa. Jos leikkaa luovasta työstä tasoja niin pitkään, ettei sitä enää tehdä, pian kaikki kysyvät, *mihin kaikki menivät*.

Kun metsät raivattiin, jäljelle jääneistä avoimista mäkisistä maisemista tuli termi, jolla kuvata tällaisia tiloja.

Hevosten nenästä pääsee salamyhkäinen kevyt puhallus, ne ovat kuten jumalat.

Kaikki muuttuu uskomattoman hyväksi.

Maaailmojen välinen: mystinen bisnes.

Usein tulevaisuus alkaa iskeä meihin ennen kuin edes tiedämme, mitä se on.

Saamme haamuraajamme takaisin suoraan lähetykseen.

Eri liikenneonnettomuudet kertovat tarinaa ihmisistä. Kohtalo on epätäysi. Fiktio tuottaa lämpöä. Paljon painetta. Koulurepun sivutaskussa: syövyttävä liuos.

Joku täällä yrittää työstää aikaa taaksepäin.

Lisääntyvä ymmärrys siitä, miten salaiseen koodiin päästään käsiksi, miten se vaihdetaan ja miten koodin ilmentymiä muutetaan.

Näissä puheissa on vähän sellaista energiaa, että joku on sukellellut todellisen maailman alapuolella. Ei tehdä asioita kirjojen mukaan. Mä luulin olevani ihan paska ihminen, kunnes tajusin vain pitäväni sanoista, joissa on vähän jäljellä peitettä, kun ne on sukelleltu alamaailmasta.

Annan ylikuonnollisen suunnitelman toteutua elämäni kautta.

Valintani mahdollistivat näiden tapahtumien toteutumisen.

Musta on tullut: kiltti timantti.

Portin viereinen kaide muuttuu kylmäksi, kun hivuttaa kättä sen lämpöä pitkin alas varjoon.

Portilla olevat hevoset muodostuneena kaikki jonoon.

Maaailma ei ole tarpeeksi pyöreä.

Haavoittaminen on liian helppoa, kevyt sivaltelu ja tahaton vahingollinen sohiminen yltymperiinsä. Ihmisten eristäminen ei ratkaise mitään ihmisten välillä. Sisäinen konflikti on edelleen sisällä.

Neuroottinen kärsimys on kaupallinen ongelma. Varsin keskitettyjen yritysten kompleksi, joka on perustettu laittomiin toimiin sitoutumista varten. Sielläkin tarvitaan jotakuta, jonka kurkku on ihan vitun torvi toisesta todellisuudesta.

Onko mahdollista, että jokin kuuluisa vuori on huomion tai kosketuksen tarpeessa?

Viivästynyt tyydytys on uskomattoman voimaannuttava portaali mun ja tulevaisuuden minäni välillä. Syklit vaihtuvat varjoissa, saatan todella olla siirtymässä kohti sitä, mistä olen poissa päin. Mä luotan sekunteihin, koska niitä on koko ajan.

Mä astun maailmaan kuin poistuen taistelusta ajasta. Tämä on romaanitaidetta.

Mä kävelen viiden tähden hotellilta kohti vuorta, jolla on tähtitieteellinen tutkimuskeskus.

Mä olin aina pitänyt tarinoita yksisuuntaisina, kunnes miettii luoja. Me olemme kaikki olleet joskus synnytyksen aikana fyysisesti läsnä.

Voiko tämä kaikki tieto päätyä vääriin käsiin, jokin paha tahto saattanee hyötyä tästä ja tulkita väärin tämän syvyyksistä pyydetyn viisauden tai mitä ikinä tämä onkaan?

Milloin viimeksi kivi tuli kielesi nuolemaks?

Häränveren väristä usvaa.

Erämaassa törmää henkiin materiaalistien hierarkioiden ulkopuolelta.

Todellisuudessa on taso, jonka säännöillä emme tiedä voivamme pelata.

Kukaan ei ole kertonut tästä.

Mä haluan luoda tilan asioille, joita tarvitsen ja haluan, ja tahdon toivottaa ne tervetulleeksi, tunnistaa ne, kun saan ne lähettyvilleni. Rekissä on violetti minkkiturkki ja henkarin koudusta roikkuu salpapurussillinen kiviä, joissa esiintyy vuorikristallin, savukvartsin ja ametistin sekoituksia.

Me teemme siirtymää toiseen lokaatioon. Mihin sanat tulevat meidät johtamaan? Meidän ei kuulu luulla tietävämmme.

Mystiikka on vain tuntematon ehdotus aukosta todellisuudesta, mutta mä osaan arvioida sen todennäköisyyden.

Miltä se tuntuisi, jos signaali suoristuisi eikä katkeaisi?

Sattuma viettää aikaa mun tekosissani. Pitää rikkoo sääntöjä, jotka tulevat voimaan hyvin konkreettisista objekteista.

Mä en lakkaa järkyttymästä, miten moni asia ratkeaa siten, että vastaukset tulevat itsestään ajallaan kysyjän luokse. Jos monimutkaiseen pulmaan ei löydy vastausta juuri nyt, se tuskin selviää pähkäilemällä eri ratkaisuvaihtoehtoja puhki vaan antamalla pulman kääntyillä ikään kuin itsestään. Se on myös ennustuksille myöntymistä, elän läpi kysymystä.

Ei, mun ei tarvitse saada tätä romaania valmiiksi, ei mun pidä olla jumissa käsityksissäni siitä, mitä on valmis.

Verkkolaskimoissa sykkii pitkä linja oraattoreita ja kirjureja.

Onko aina keksittävä ensin systeemi, joksi pukea kaikki, kaikki sanoiksi?

Päivänvalo värittää väärässä järjestyksessä, tummimmasta kirkkaimpaan, kaikki kadut, puistikot, lätäköt ja pilvet heijastuskuvina lätäköissä lähtien tältä hautausmaalta.

Paperi käsissäni voisi olla karheampaa eikä vain haista yritykseltä onnistua jossain. Sana repeää. Repeää kuten syvempi luottamus menee rikki.

Haluan katsella palatsiani, jonka kastuneet pilarit ruiskuttavat kaiken rei'iksi.

Laukaisimet, räjähteet.

Mun sielunjohdattajani eli nämä paikalle päässeet henget olivat pitkään huolissaan musta, että tulenko mä kestäämään tämän määrän eristyneitä periodeja vaativia tajuamisia, ja mä olin kuulemma rohkea, että ei, mä kyllä haluan, mä haluan kokea sen, mitä mulla on opittavana. Kun pääsen tämän tulikokeen läpi, menen seinien tuolle puolen.

Sisääni piilotettu kohtalo pyörähti ulospäin.

Tulevaisuus on vasta ilmaantumassa.

Ilma puhdistuu.

Suojaava, tyynnyttävä, rauhoittava simulakra.

Jos yritän pähkäillä, mitä tapahtuu seuraavaksi, sekin on merkki, että pitää tehdä seuraava liike siitä, mitä sydämeni sanoo.

Kerran yhdessä esoteerisessa työpajassa yksi osallistujista harmitteli, ettei kykene keskittymään meditointiin. Arvostettu brittiohjaaja suositteli tätä vetämään psilosybiiniä meditoinnin tueksi. Joku toinen osallistuja viittasi ja kertoi, että hänen poikansa on autismin kirjolla ja tämän lukeneisuus on parantunut huomattavasti, kun he ovat vetäneet yhdessä psykedeelejä. Mietin siinä yhtä entistä rakastajaani, joka mikroannosteli happoa puoli vuotta keskittyäkseen ja voidakseen paremmin ja sitten hän tappoi itsensä, ja mietin, kuinka näissä esoteerisissa konteksteissa sellainen on aina yksittäistapaus, jossa etsijä teki itse virheen.

Hyviä uutisia tulossa.

Onko nyt vain aika tehdä kaikki väärin?

Mulla oli joskus niin sinnikäs ärrävika, että nähdessäni miehen, joka huivi kasvoillaan osoitti kohti mua aseella, mä sanoin, *loisto*.

Romaanin pituus kannustaa kattamaan koko ihmiselämän kokonaisuuden.

Rannalla lämmin kallio, joka on kokeva meille mahdollottomat kylmyydet.

Tunnustelen tieni sanojen ympäri, kuten syväkudos asuttaa hevosen kehon.

Mussa kasvaa halua jutella tuntemattomille ihmisille, kertoa suoraan, kuinka koskettavia he ovat.

Kaikki, mitä joillain ihmisillä on saatavillaan, on ase, joka pehmentää heidän kertomustaan, siltä se tuntuu.

Julkisuudessa ei ole kyse vain isommaksi tulemisesta vaan vaikutuspiirin laajentamisesta.

Joku Lillian Samantha lähettää mulle sähköpostiviestin, *avunhuuto just sinne sulle, kun Antiikin roomalaiset olivat orgioissaan, olin minäkin mukana katsomassa ja oppimassa, olen ihan koukussa ja nyt voisin tuoda kaiken kokemuseräisen*

osaamiseni tähän päivään, sen kummempia vaatimuksia mulla ei oikeastaan ole, kunhan asiat on suht kunnossa, terveisin Agatha100.

Näitä tilanteita kutsutaan psyykkisiksi hyökkäyksiksi, ja niihin viitataan joskus myös vihollisina ilmassa. Häiriintyneitä ajattelutapoja, jotka eivät ole omia, valtaamassa kaistoja omasta olotilasta, Jonkun ulkopuolisen lähettämiä häiriöitä käymässä kimppuun.

Paranoia on ajanhukkaa.

Jengillä ei ole mitään tarvetta olla katkera.

Pystyn tekemään kaiken itse, jos ryhdyn kumppanuuteen oikean hengen kanssa, niin mustakin tulee voima.

Olen musta hevonen. Ilmainen kirja. Räjähdytys, johon on satsattu kaikki paukut. Mä todella uskon, että musta on tähän. Tämä on niin loistava idea, että nukahdan sen päälle.

Kirja antaa tunteiden virrata lävitseen.

Tämä on opastettu kierros tähän pyhään paikkaan, laajalti väheksyttyyn taivaansiniseen holviin, jossa kuuluu ottaa huomioon, miltä siellä tuntuu.

Jokaisen ihmisen repertuaariin ilmestyy kyky ladata kokonainen kirja omaan päähänsä. Tämän kirjan myötä jotain kääntyy.

Ihmissilmille tapahtui jossain kohtaa saturaation suhteen jotain, mitä niille ei olisi ikinä kuulunut käydä. Me emme ole nähneet henkiolentoja täällä pitkään aikaan. Se pistää miettimään, kuinka pitkään joutsenia on esiintynyt maapallolla. Kaikki joutsenet eivät ole ehkä sittenkään eläimiä, jos ne ovat enkeleitä, osa joutsenista tutkii täällä meitä, valepukuisina enkeliolentoina, jotka ovat edelleen siivekkäitä.

Haaveeni on rojahtaa keventyneenä pehmeälle siniselle sohvalle, jolla katsoa sarjoja, jotka myös sinertävät.

Elämäntavoitteeni on vielä joskus rakentaa rauhalliseen pihaan koristeellinen portti, joka voi toimia erinäisten läpikäyntien tukena. Voisin aamukahvin kanssa tupakoida tieni portin kaaren ali, kenties tajutakseni jotain.

Paljaat pohkeet tyhjässä kappelissa.

Vaihdan taajuutta, kun saavun tuolle alueelle.

Yhteydenpito muihin ihmisiin nostaa omaa värähtelyä.

Tässä on hahmotettava yhteydet, jotka kantavat kauas.

Mammona moninkertaistuu jatkuvasti. Entä jos jokaiselle ihmiselle maksettaisiin pelkästä olemassaolosta sellaisenaan? Niin kauan kuin näin ei ole, musta on tullut eräänlainen loukkaus, koska seison aloillani tyyneydessä, jossa kaikilla pitäisi olla mahdollisuus olla.

Miksi toimiminen tällä kentällä tuntuu niin epäpalkitsevalta? Kaipaan jotain näin osallistavaa kirjallista elettä, jossa toimijuuden voima on läsnä molemmiin puolin teosta sen sijaan, että katsomme tekijöiden kamppailevan ajatellakseen ollenkaan.

Sielu valikoi oman yhteiskuntansa.

Integroimme globaaleja tragedioita arkipäiviimme. Jotkut meistä täällä ovat vaeltaneet sielunsa kirjastossa ja ovat laskeutuneet epäluotettavalle alueelle.

Painovoima toimii, mutta emme ihan tiedä miten.

Meidän on luotettava johonkin elääksemme.

Jotkut toiveet käyvät toteen raivoisasti. Aleksi sanoo, *mieti*.

Joku heitetään takaisin itseensä, iskun voima antaa riittävän määrän hevosvoimaa muuttua peruuttamattomasti. Se avaa aikaan aukon faskian tasolta käsin, jokin avautuu kuin portaali.

Jokaisella sielulla tulisi olla oma verkkosivustonsa.

Mä loin tämän labyrintin tyhjästä tullee pyynnöstä, jonka kuulin sanoittamattomana käskynä. Keskellä labyrinttia avautuu uusi, pitenevä etsintä.

Kun mä olen kävelemässä ylös mäkeä tähtitieteellistä observatoriota kohti, valtava kolaus kuuluu säikäyttävänä

harmaasta sähkökaapista juuri, kun askeleeni on sen vierellä.
Kaikki lyhtypylväät menevät ympäri tätä mäkeä yhtä aikaa
päälle. Kello on 22:11, ja tämä sarja lukuja on enkelinumeroihin
uskomisen piirissä merkki käänteestä henkisessä kasvussa.
Sähkökaapin kyljessä on laminoitu kuva biisonista.

Tuo aikavääritymä sallii hypyn aikajanalla, kun tunteita on
käsitelty.

Äänen ja sanojen liikkuminen yhteistuumin ajassa on taikaa.
Huminaa ja tuulta, tunnistamattomien moottoreiden ääniä
taivaalta. Jokin, mikä oli määrätty, on nyt toteutumassa.

Me jalostamme jotain olevaksi sen sijaan, että jokin olisi jo
olemassa ja me antaisimme sille kauniin mahdollisimman
elämän.

Mä en halua olla mitään helppokäyttöistä.

Kukaan ei voi vuosien päästä sanoa, etteikö tämä informaatio
olisi ollut saatavilla.

Ilmaan kirjaimia piirtävän figuurin enigma. Ilmassa
päättämätön tai epävarma lopputulos. Muodostumaton.
Miljoonia aikakausia tai useita satoja miljoonia vuosia
epäluotettavuutta.

Hieroglyfisiä kuvia kasvoilla, monenlaisia talismaaneja.

Koteja kaikkialla galakseissa.

Laajenemaan kykenevä kattoikkuna.

Me puhumme inhimillisyyden salamurhan varjoissa. Meiltä puuttuu avain, ellei avain ole jotain, jonka lukijana keksit juodessasi valitsemasi maidon viimeistä pisaraa.

Diskurssiin keskittyminen palvelee kapeaa joukkoa sosiaalisia tavoitteita, eikä henkilökohtainen totuus usein ole yksi niistä.

Mitä tulisi mistään, jos meillä ei olisi alitajuisia kykyjä?
Kaksi viimeistä vuorokautta olivat ihan vitun hullut.
Ihmiskämmenestä tehtiin juuri henkilökohtainen kontaktiton luottokortti. Mitä intohimoa täällä ollaan valmiita tavoittelemaan?

Tulivuoren on pakko purkautua, tiedäthän.

Hadron Colliderista lähtevät hiljaisimmat äänet.

Eskaloituva terrorismi, jengiväkivalta, lento-onnettomuudet, kaikki maanjäristykset.

Jälleen yllämme lentokoneiden kaltaisten taivaankappaleiden käynnissä oleva moottorimainen ääni.

Viestit hiipparoivat maailmaan läpi lautasantenneista.

Mä teen tanssiliikkeitä, jotka mulle joskus opetettiin, kyllä kaikki varmaan jo arvaavat, television kautta.

Tämä taidemuoto on hologrammi.

Nyt mä laulan riivatun jalkapallostadionin parkkipaikalla
superkuutamosonaattia. Mä olen kuin kuka tahansa ihminen
täysissä sielunvoimissa. Kaikki, mitä mä sanon, on pelkkä läppä,
ja yö on mun naururaitani. Voinko mä olla tosissani?

Todellakin mä olen liimaa.

Kuulustelen maailmanjärjestelmiä henkilökohtaisen
kokemuksen saneleman kielellisen apparaatin kautta.

Mikä ihme ja kumma arvostetuissa yksityistilaisuuksissa
vapauttaa kaiken muhun varastoituneen aurinkoenergian?

Maaailmankaikkeuden arvostetuimmat voimat, me hengitämme
niitä sisään koko ajan, selittämättömät höyryt hajoilevan
hyvinvointivaltion ilmassa.

Olin juuri ostamassa säröillä olevaa sinistä nahkatakia, kun
siitä hetkestä tuli yhtäkkiä taivaspainotteinen. Taivaan alla
räjähtävä tilanne.

Vittu, tämä lentokoneesta viety viltti on niin lämmin mun
ylläni.

Kaksi vuotta sitten, kun ihmiset hamstrasivat joditabletteja,
kuulin jonkun kysyvän, *miksi kukaan haluaisi selvitä ydintalvesta.*

Tämä on kieltä liikkuvassa olomuodossa, jonka itsenäisestä elämästä ei tiedetä täällä tuon taivaallista. Onko tämä edes hädin tuskin kirja, kun tässä vuotaa niin paljon verta? Tämä omavaraisten sanojen konstellaatio on maailmanhistorian hitaimman elokuvan ulkoilmanäytös. Kaikki istuvat oman ajoneuvonsa sisällä, hampaat rouskuttavat valikoimista poistuneita suklaapatukoita ja korvat yrittävät tajuta näitä tekstityksiä.

Lupaam vielä mennä konferenssiin ohi saarten, joilla juopot ovat naamat, jotka eivät näe mua. Tulen kääntämään jokaisen pennin näköaistin havaitsemattomiin. Mä tulen voittamaan Golden Globen.

Kestämmekö me kaikki elinikäiset kamppailut eri taloudellisten sairauksien kanssa?

Nousin erehdyksessä väärään autoon, oikeuden asiakirjojen mukaan. Ihan vahingossa avasin väärän ajoneuvon oven.

Myöhemminä vuosinaan seminaarissaan numero yksitoista, Jacques Lacan kehitti peilin käsitettään käsitteeksi näytöstä, joka leijuu jossain meidän välillämme.

Totuus, iskeydy meihin salaman lailla.

Suurin osa kaikesta teknologisesta kehityksestä edistyy vain nopeuttaakseen ylemmän keskiluokan elämää.

Oletetaan, että tämän tosimaailman ja taloudellisen autuuden välissä on punainen seinä. Mä voin aistia sen haisevan samalta kuin sveitsiläisen passin sisäiset saumat, ne ohenevat niin, että näkymättömien voimien sallima turva on lähes kadonnut.

Amazon One tekee jo ennestään mutkattomasta ostotapahtumasta entistä nopeamman niille, joilla on riittävästi resursseja, samalla, kun valtavalla osalla maailmasta ei ole luottoa, vaikutusvaltaa, koteja tai raajoja, jotka eivät räjähtelisi kaduilla.

Olisipa meillä kaikilla täällä yksi ja sama ystäväkoru. Nättien amulettien sommitelma, joka on järkevä monispektrisenä kompositiona – ei kertomansa tarinan vuoksi. Ehkä me emme tule kokemaan mitään niin kaunista jaettavaa.

Mulla on tämä uusi leopardi-oselotti-murmeli-minkkiturkkini, joka on kaiken rehellisyyden nimissä lämmin. Mun ihka oma lemmikkisimpanssini, joka osaa pidellä mun kahvikuppiani samalla, kun aivastan kolme kertaa putkeen, silloin saa toivoa. Mä toivon, etten olisi allerginen iholle, jonka sisällä painin vastaan kaikkia demonejani.

Aleksin antamassa muovipussissa laventelintuoksuista Marseille-saippuaa, jolla voi hinkata tahroja vittuun kymppitonnin Kashmar-matolta.

Kaupallisten lentoyhtiöiden lentokoneet, niiden seksikkäät siivet.

Epäsäännölliset sydämenlyönnit, jotka eivät aiheuta suoraa uhkaa.

Yksityinen betoninen terassi, jolla ei ole mahdollisuuttakaan pudota alas ja loukata itseään.

Taivaankappaleet liikkumassa sijoiltaan.

Taivaanjäristysten tuottama energia.

Mantelit ja kirsikat maistuvat hetken samalta.

Tämä auki jääneen portin näky avaa puolestaan sydäntä.

Sateisena päivänä, kaikki se sumu on ihan harmaata kuten värisokeus jonain ideaalitulana. Leipä paahtuneena pikimustaksi. Sytyttämättömiä savukkeita. Kilogramma guacamolea. Kaikki kullan peitossa.

Mun aksenttini on paksu.

Mun vatsani on aivan kuin Punainenmeri kermaisella maailmankartalla, tunnen oloni kotoisaksi joka suunnasta.

Tätä on nyt jatkunut vuosikymmeniä.

Joku selitti mulle joskus, että arabinkieliset aakkoset koostuvat kahdeksastatoista kuviosta, jotka ilmaisevat kahtakymmentäkahdeksaa foneettista äännettä diakriittisten merkkien avulla. Muinaisissa arabialaisissa kirjoituksissa,

sanonta ei menekään kuten luulisi, *niin ylhäällä kuin alhaalla*,
vaan sen sijaan vallitsee ajatus, että kaikki yläpuolella on
alhaalla ja kaikki alapuolella on ylhäällä.

Kun haluat tehdä parannuksen, niin katsot sairautta.

Käärme kiertää kehää kylpyammeessa.

Tuli auki.

Minkä liekit saavat aikaan taivaalla, sen tornadot tekevät
perässä maan alla.

Seinällä julisteessa vaikuttavan täysikuun alla lukee, *jos
puhumisesta olisi hyötyä paskaakaan, me olisimme tähän mennessä
jo päässeet ulos täältä.*

Valheita valheiden perään. Yksityinen pääoma imeytyy
pyörteeseen omakotitalon tyhjimmän huoneen katonrajassa,
ikään kuin olematon mikroaaltouuni pitäisi ääntä, kun aika on
kulunut loppuun.

Kirsikanmakuinen metrilaku, jonka avulla Jens Stoltenberg
mittasi erektionsa.

Mussakin esiintyy avoimuus kaikille impulsseille, jotka
saattavat ilmestyä sisääni koska tahansa.

Kipinöitä syöksevä lehtipuhallin.

Pyramidihuijaus, jossa lapset yritetään saada ostamaan toisilleen karkkia. Tarjous oli houkutteleva siinä mielessä, ettei sen eteen näennäisesti tarvinnut nähdä mitään vaivaa saadakseen kaiken sen, mitä demoni lupasi.

Massiiviset voimat ovat aina tuloillaan keräämään kolehtia. Hullun lehmän taudin comeback. On oltava riittävä määrä käteistä aina käsillä. Ilmassa leijuva liekehtivä kapula, aiemmin tunnettu nimellä taikasauva.

Hetkonen, mitä?

Politiikka on toisten ihmisten hallinnointia joidenkin ihmisten toimesta.

Erilaiset eläimet jäävät kirjastoauton alle, eikä se ole kovin iso juttu.

Mä olen parin bisnestapaamisen päässä suuresta paljastuksesta. En aio antaa ihmisten tietää, että tiedän. Sisäänpäin meneminen on paras veikkaukseni menestyksestä, sisuskalujensa kääntäminen ulkoasukseen, jos tahtoo kohdata unelmansa toteutuneina.

Onko tällä tarinallani loppua, vai mihin tällä kaikella ollaan menossa? Anna mun selittää, ajan velvollisuus on esitellä ihminen tämän unelmakodille, vaikka aika ei oikeasti liiku niin vitun minnekään.

Kuunlasku, mikroateria, mediatoistin, kuunnousu.

Aavistuksen makeita riisimuroja pienessä sinisessä pahvilaatikossa, jonka kääntöpuolella on labyrintti valmiina ratkaistavaksi, se näyttää melkein siltä kuin siihenkin tarvittaisiin avain.

Pyydän vasenta lapaluutani suutelemaan lantioni oikeaa laitaa sisäpiirin keikkana, yksi hengitys riittää.

Suudellaan hetki ilman housuja frisbeegolfradalla. Siniset bokserishortsit nilkoissa. Jokaisella leijalla on köytensä. Jokainen persoona on ihminen repsottamassa. Puusta, joka elää meitä kaikkia kauempan, putoaa voiveitsi.

Oikeus tuo alas jotain, mikä on peräisin jumalista, ja ojentaa sen ihmiskunnalle.

Joku huutaa disorientoituneena kadulla, *tulkaa nyt äkkiä ja taistelkaa henkisen elämän puolesta.*

Mulla on melko sekava mielipide osakepetoksista.

Mä suoristan hämäräperäisiä viestejä luettaviksi lauseiksi. Huolenaiheita siitä, mitä tapahtui heti alkuräjähdyksen jälkeen. Koko elämäni ajan siteeraan tekstejä, joita kirjoitan henkeni edestä, näitä henkiinjäämisen faabeleita.

Lakkaan odottamasta lupaa näihin tunteisiin. Kokemuksen pyöreys on epäluotettavuutta monien silmissä. Emootio puhtaimmillaan on käytännössä kultaa, joka vain venaa muuttumistaan epäjalojen metallien tuolle puolen.

Pakkomielteisiin tuhlatu energia on luovaa polttoainetta. Mikä ikinä saa ajatukset liikkumaan eteenpäin, tuntuu tieltä kotiin.

Talous häpäisee mystiset puolet luovissa prosesseissa, jotka jopa pinnallisimmillaan näyttävät käyvän yhä läpinäkymättömimmiksi lähes kaikille.

Pimeässä hohtava lasikuula liikkuu itsestään puisella laudalla, jonka pintaan maalattuna vaihtoehtoinen maailmankartta, jolta voi bongata vanhat kunnan ajat, kun kirjoistaan saaduilla rahoilla sai ostettua pari taloa ja aurinkosuoja.

Sielu on kasvanut ulos ruumiin mittasuhteista. Sillä ei ole mitään tekemistä henkilökohtaisen vaikutusvallan kanssa, joka ulkoisten planeettojen näkökulmasta ei ole yhtään niin mitään. Ihmisten on lopetettava yrittämästä pelastaa toisia, jotka eivät tahdo tulla pelastetuiksi.

Huppelinen nainen, joka vaikutti siltä kuin hänet olisi juuri irtisanottu vakituisesta virasta, sanoi mulle kerran, että liikutan kehoani kuin vettä, paneelikeskustelun päätteeksi, meihin molempiin kuvaannollisesti iskivät aallot.

Soinnukkaasti lausuminen näinä paradigmaa murtavina aikoina horjuttaa vuokratiloutta. Lausun pari valittua sanaa, kuten huulet liikkuvat siunatessa, ja vetäydyn metsään, josta maailmassa ei koskaan ollut varaa tulla. Voimme tuntea, että jokin on päättymässä, mutta emme tiedä varmasti, miten ja milloin.

Olen totaalisien valmis kaikkeen.

Pystytetään yksi liikennemerkki ja sytytetään se tuleen.

Aivoituksen ratkaisemattomuus, joka selviytyy hengissä ulos aivoista.

Me yritämme hallita väistämättömiä, jopa välttämättömiä, havaintoja korkeammalta näköalapaikalta, ja haukumme muita hulluiksi.

Hyvä, kun maailmassa on näkymättömiä tasoja, jotta me pääsemme vittuun tyhjästä.

Yhden yhteiskunnan sisällä on liikkeessä monenlaista, sananvapautta, sortajien yhteenottoja, autokraattisia voimia ja demokratian puolivillaisia prosesseja yhtä aikaa. Koko ajan käy mahdollittomamman näköiseksi todeta, minkä systeemin sisällä sitä elää. Maaginen ratkaisu on luoda itse systeemi, jonka sisään toivottaa oman elämänsä tervetulleeksi.

Luotan tähän syvän päädyn tietoon sellaisena kuin näin sen tulevan. Atomit eivät ilmoita jakautumisestaan. Pohjimmiltaan parannan sisäistä kamppailua toisilleen vieraiden energioiden välillä. Ymmärrys, miten kahden energialähteen välisen yhteyden voi ylipäättään luoda, on tässä avainasemassa. Lopputuloksen vapauttaminen tulee merkkamaan harvinaisen pitkän syklin loppua.

Tähti on vapautettu. Jotain tällaista kävi. En saa tarpeekseni tästä tähdestä, jolla on tietty määrä sakaroita, enkä ole huolissani, miten tämä tulkitaan.

Kaikki tapahtuu lopulta uskomusten tilassa.

Onko tämä sitä tasapainoa? Ei, tämä on asteroidista.

Perihelion on termi tietylle pisteelle, jossa mikä tahansa ilmiö on lähimmällä etäisyydellään auringosta.

Muistuu mieleen komeetta, joka näkyi täällä aiemmin ja liihotti jotain viikkoja taivaankannella kaksi vuosisataa sitten? Sama komeetta syöksyy nyt jäätyvän seurahuoneen läpi. Se kannustaa ihmistä pohtimaan hetken sisäisyyttä.

Itsetuntoni heikon historian vuoksi saatan olla tottunut antamaan luvan repiä musta energiaa. Mulle maksetaan illallisia vaan ei ideoistani. Joku äijä, joka on aina ollut valmis maksamaan itselleen, silmäilee mua piilosta, kun mä ahmin ravunpyrstöjä. Jospa musta saisi vähän energiaa vielä riuhdottua käyttöön.

Filantropiset organisaatiot pitävät huolen, että joku luo jotain, rahoilla, joiden omistajia ei vittu kiinnosta.

Eläimen muotoiseksi taiteltua paperirahaa. Tällä hevosella saisi tupakka-askin, mutta vaihtokaupatuksi tulemisen sijaan se haluaa hirnua.

Nämä lauseet ovat priimatavaraa.

Mä olen omillani puutarhassani, idealisoidussa maailmassa, jossa on puhdasta ainetta, vaikka kaikki pimenee. Kauppasuhteet jäätyvät ympärilläni. Tämä saari on täynnä viinapulloja. Ne todella kelaavat mun tarvitsevan niitä. Ne esiintyvät jonain, mikä pystyisi antamaan mulle takaisin itseni. Mun lahjoistani vakuuttunut mies vaati saada ostaa mulle syvän lasin viinaa, vaikka se tekee musta raa'an. Hänen katseessaan oli pettymys, ettemmekö me todella menekään yhdessä tuumin pimeään.

Jos mun sydämelläni on jokin neuvo annettavana toiselle sydämelle, niin sanoisin, *älä vain anna energiaasi kelle tahansa kadunfriikille*. Haluaisin puhua sille suukkojen merkityksestä kielellä, joka käy päivä päivältä ymmärrettävämmäksi meille kaikille. Haluaisin todeta, *älä luule, ettetkö olisi laajentumisen arvoinen*.

Joinain päivin tuntuu kuin heittäisi aivoillaan palloa seinään, kun yrittää rakentaa niin omillaan seisovaa maailmaa.

Kun päätin käyttää tätä tuntemusta syvällekäyvistä antautumisesta voimana, kaikki alkoi tapahtua.

Olen antanut kaikkeni, ja hyvin spesifi purppuran sävy ilmestyi tyhjästä eteeni. Tämän värin kautta mielikuvituksemme kietoo yhteen sekä loistavia että synkkiä kokemuksia.

Nyt on yö, kaikki on merkki.

Seuraavana päivänä samanvärinen sähköauto osuu silmieni eteen alamäessä kadulla, jonka huipulla on tyhjä observatorio, sitä ennen kostealta haiseva kirkko. Sama purppura väri toistuu kaikkialla ja uskomaton sähköaalto ympäri äärirajojani. Valo räjäyttelee tila-aikaa mua ympäröivällä pinnalla.

Kaikki vääntyy kaiken aikaa muuksi. Se, mikä tuntuu tarkoitetuimmalta tänään, on myöhemmin muinainen kone. Varaosat rapisevat maahan. Kerran mä teeskentelin kuollutta nähdäkseni lempeän ilmeen.

Olen lyönyt nyrkkiä jokaista porttia vasten, jopa herkistynyt taivaalle.

Tajuan, että mun tulevalla kotiosoitteellani tulee olemaan monta tavua.

Hoen puhelimessa mulle ennustetun mökin rakennetta Aleksille, niin kuin näen kaiken mielessäni. Kivimökki, portti, paskainen tie, aavikonvaalea, polku ovelle. Me alamme puhua Lucia-neidon sokeudesta. Mä sanon, *se menee tuolla ihan vitun kynttilät päässä.*

Voin tuntea rajatietoisuuden tilan, jossa on niin paljon mahdollisuuksia, jotka ovat lopulta aivan kokijansa edessä, että ne tulevat hyvin pian. Tämä sekaannusten rykelmä tuo maailman polvilleen. Mitä jos tästä yhtälöstä karkotetaan raha kokonaan?

Jo kauan ennen kuin tehtaat veivät hevoskärryiltä ja väsyviltä ajureilta työt, kuunvalo teki selväksi, missä järjestyksessä kaiken kuului edetä. Tehtaatkin oli tuomittu tuhoon jo sillä hetkellä, kun joku keksi ensimmäistä kertaa, miten polkuja raivataan.

Jotkut toiveet käyvät toteen raivoisasti.

Aleksi sanoo, *mieti*.

Onko täällä mitään puolustamisen arvoista?

Tahra lähtee veitsellä.

Kaikella ei tarvitse olla hintaa.

Nyt on aika.

Henki, *muotoile mun elintilani niin uusiksi kuin kaiken kuuluu mennä*.

Mä haluan näyttää tornilta mekossa, romahtavalta.

Miten kuuma mulle tulee, kun mä nielen pommeja kielenpäältä?

Maailmankaikkeudessa ei ehkä ole tarpeeksi tietoisuutta tällä erää.

Labradoriitista tehty: avoin kuula.

Labradoriitti auttaa paljastamaan todellisuuden piilotettuja kerroksia ja suojelee uusien oivalluksieni välähdyksiä, se opettaa kunnioittamaan tuntematonta.

Tämä on ihan uusi oma talousjärjestelmänsä, jossa lauseiden väleissä huuhdotaan kultaa. Raajat antavat sanoille tilaisuuden olla totta. Edes hetkeksi kaikki voivat lakkaa miettimästä ajan kulumista.

Kirjallisuus on ajallisesti tila, jossa minkä tahansa voi saada kestävänsä lähes loputtomiin, jos sanoja säädellään niin. Hengitän sanojen välissä syvään, nämä keuhkot käyvät vaaleanpunaisiksi ja purppurat torvet puhaltavat.

Tämä toimii kuin kellokoneisto.

Tämän magian kääntöpuoli on kaikkien näiden kokemusten läpikäymisen lopputulemat tosimaailmassa.

Onko tämä kirja tunteista?

Olen tässä perintööni virittäytymisen energiassa, jonka kautta purkautuu ulos tällä hetkellä jotakin.

Jotain karkotetaan lopullisesti.

Lausun ilmoille, *henki, kerro, kerro, mitä mä nyt teen.*

Henki kommunikoi mulle, *palauta mieleesi ensimmäinen kerta, kun olin kosketuksissa neptuniaanisen energian kanssa, ehkä jumalolennon kaltainen läsnäolo todellisuuden kohtaamisessa hyvin, hyvin nuorena, tuossa muistossa on avain.*

Osasin puhua näin vapaasti viimeksi lapsena.

Musta tuli taikapeili, kun joku toinen lapsi vanhemmassa päiväkotiryhmässä sairastui ja rooli oli auki. Jokin hetkessä edusti kokonaisen arkkityypin puutetta. Yhtäkkiä mä seisoin siinä lähistöllä, kuin taikauskusta. Osasin kaikki repliikit ulkoa, vaikken edes ollut osa koko produktiota. Casting ei ehtinyt käynnistyä edes, kun mulla oli jo peilin asu päällä. Kasvojani kiristi ääriä myötä kumilenksu, joka oli pujotettu huntuun, joka leijui mun pääni ympärillä. Meillä ei ollut budjettia.

Monet on kutsuttu tähän rooliin, mutta harvalla on ollut kanttia. Synnyin tuomaan jotain hyvin suurta maailmaan. Tämä oli ensimmäinen kerta, kun mua ohjeistettiin lausumaan muinaisia, pyhiä sanoja. Mä tarkkailin esityksen aikana kaikkia katsojia, kaikkien lasten vanhempia. Mä silmäilin heitä, tein huomioita heidän ilmeistään, refleктоimassa aikoja. Kutsuin esiin fiktion voimia, jotka avaavat välittömiä todellisia mahdollisuuksia.

Ymmärtääkö kukaan mua?

Katsojien naamoista näki, että sanani jäivät käsittämättä. Tilanteen metafiktiivisiä tasoja ei peilattu tarpeeksi hyvin. Joku mies tuijotti mua yleistöstä niin kuin uhkaa tuijotetaan – inhon ja voimannäytön tarpeen ja hämmennyksen vallassa. Katsoin häntä silmiin, kun kusetin jotain satua. Mulla oli käsi kipsissä ja se teki kaikesta jotenkin aitoa, kuin olisin tullut kosketuksiin selittämättömän pahuuden kanssa. Kaikkien lasten ei annettu leikkiä mun kanssani enää.

Onko se niin provosoivaa, että jotain tällaista kuin mä on ollut olemassa iät ja ajat? Lapsi, joka on niin säikähtänyt näkymättömistä, ulkoisista, maailmassa vaikuttavista voimista, ettei tajua olevansa yksi niistä voimista.

Yleisössä istui myös köyhä nainen, joka anoi niihin aikoihin kirkolta apua taloudelliseen ahdinkoonsa. Musta heijastui ihmisestä kiinnostunut ulottuvuus. Mun sanani ulottuivat maasta kauemmas. Viettelin huoneeseen muinaista tietoa. Olin moraaliton voima, kuningaskunnan huipulla, valonjohdin, spiraloituva putki, laiton kanava, sinivihreä naama, joka ei näy kaikille huoneessa. Mä lausuin hartaaseen ääneen, *alue on tuolla ulkona tutkittavana*.

Mulla oli pienten housujeni taskut täynnä kimaltavia esineitä, joita löysin aina sieltä täältä, koska kohtalo kelasi, että saattaisin pitää niistä, ja mä todella pidin itselläni ne kaikki. Laskin ne piilossa maahan kehämäiseen asetelmaan, jonka äärellä rukoilin, että taikuus veisi multa tajun.

Olinko homoseksuaali vai korppi?

Mä olin niin täynnä iloa eri maailmojen välillä, että mä yhdistin niitä.

Olkoon tämä peilikuva.

Tuotan puhetta kaukaisimmasta paikasta.

Maapallo värisee pyörimisen sijaan.

Hämyinen maailmanmahti lavastaa ylimaallisia liikennemerkkejä vääränlaisiksi, ja me kävelemme väärän elokuvan lavasteissa, elämistämme tulee erehtyneitä harhapolkuja. Televisiosetti, jonka ruudun edessä leijuu pitkä musta laatta jostain syystä, se on päivän pituinen, auringonpimennys.

Papereilla ei lue mitään.

Neste mun selkärankani nikamien välissä kuulostaa sähköiskuiltä märillä piuhoilla, kukaan ei kai kuule niitä mun ulkopuolellani.

Mä olen jotain, mikä regeneroi energioita sisällään, jotta muissa purkautuisi halu ymmärtää jotain, mitä mä en edes ymmärrä.

Maaailman suurimmalla linnulla on kolme siipeä, sori, mä meinasin kaupungin suurinta sairaalaa. Eikö olisikin rakastettavaa nukkua aina suurimman sähkölatauksen lähettyvillä?

Mun on saatava vielä aikaiseksi jotain, missä reikiä on enemmän kuin mitään nähtävää, jotain näkemisen arvoista oleellisempaa pääsee niistä läpi koettaviin, kaiken täytyy sataa.

Tiibetinbuddhalainen meditaatio, jossa tiputus tyyneen tilaan edellyttää kompleksisten arvoitusten edessä nöyrytmistä.

Parantuminen ja herääminen tapahtuvat yhtäaikaaisesti.

Valoa tulee.

Mä en pidä tätä afgaanisormusta kädessäni itsestäänselvyytenä, siinä on kartion mallisia kristallilaattoja, mä niin kutsun sillä voimaa mua kohti.

Paha henki puhaltaa metrotunnelin läpi, miksi niin kovaa?

Kun kaupungissa ollaan ajassa puolenyön jälkeen, kenenkään ei tarvitse etsiä rakkautta, naurua ja hankaluuksia, ne löytävät meidät. Ongelmat ovat pohjattomia kuin Pohjois-Euroopan pisin lause ääneen lausuttuna. Loputon tuomio koskee kaikkea elämää.

Vaaleansinisistä alushousuistani roikkuu saumasta karkaava lanka, joka muodostaa silmukkaa, jonka tunnen haluavan tulla artikuloituksi.

Käänteentekevät ajat käyvät läpi meitä.

Supermarketin lattialla ämpärillinen neilikoita, joilla ei ole selviytymismahdollisuuksia. Seuraavaksi ruokakauppoihin tulee vessanpönttöjä, joista voi juoda.

Me olemme tuo puinen miekka jonkun harhailijan kädessä.

Kun kukaan ei nuku, kaiken täytyy kaatua.

Pluto tulee pysymään Vesimiehen merkissä 19. marraskuuta 2024 lähtien aina 8. maaliskuuta 2043 asti. Ajatteleeko täällä kukaan ekana karkaavansa tuonpuoleiseen noina vuosina, pakoon maailmantilanteita ja astronomian vaikutuksia, vai eikö teekin mieli nähdä, mitäs sen kaiken jälkeen seuraa?

Uskomatonta kosteutta tiheä todellisuuden rungoista.

Jengin päätä särkee. Moni spirituaalisesti kohottumassa oleva ihminen viittaa oireisiin, joita harvemmin saa selitettyä klinikan piirissäkään. Erilaisia särkyjä, eriaikaisia kuumeilua, outoja näköhäiriöitä. Vieraalta tuntuvia ajatuksia. Kehä ei tunnu omalta ja ääriäiset leviävät, moni silloin miettii, miksi tässä on tulossa. Ne ovat harvinaislaatuisten sekoittavia tuntemuksia eritoten, kun ne kertovat ylönousemuksesta, jostain niin hienosta ja lupaavasta. Verestä kiehuva valo iskee täysillä aivoihin niin kuin lapsena maistoin tiikerikakkua ekaa kertaa. Miten se voisi sattua näin paljon, jos sen takana vaikuttaa olevan jotain noin kaunista?

Meidän on kestättävä tämä hajottava paska, jotta siedämme yhtä lailla käsityskykymme ylittävää kauneutta, muuten se kauneus menee meiltä ohi tai me hajoamme siihen.

Meitä valmistellaan johonkin.

Jos me haluamme vain olla staattisen iloisia ja kiellämme kaiken epämuokavan niin itsessämme kuin maailmassa, niin me työnämme valovuosia suoraan sekuntikelloon, joka hajoaa ja sammuu.

Millaisille versioille todellisuudesta annamme mahdollisuuden tulla todeksi?

Tämä harteillani oleva viitta ei ole turkis vaan nahkaa,
mutta sen silittelyt tuntuvat hevosen hyväilyltä, kun ne ovat
kasvusuunnan mukaiset.

Energiani kysyntä on kasvanut.

Sillat rakentuvat. Liikenne silloilla on poikki uhan vuoksi.
Kaupunki on kammon vallassa, mennyt rakentumaan silloiksi.

Mä en käyttäisi voimaa minkään pakottamiseen.

Yksi ennustuksen muoto on tuntea jokin ennen kuin tietää siitä
varmaksi.

Turbulentti energia on kaikista maailman uhkaavista
kokemuksista vaarattomin.

Kaikki mun koskemani muuttuu sokeriksi.

Suosittelen astumaan näkökyvyttömänä tunnustelemaan,
keneksi voi kuvitella tulevansa vastaisuudessa. Keskellä
mielensä kaikkia näkyjä, on hyvä siirtyä itse syrjään jonkin
suuremman tieltä.

Monen elämän muuttuessa koherentimmaksi, viime hetkellä he
kieltäytyvät myöntymästä, että tämä voi olla totta.

Magian salliminen tulla todeksi, siinä ihmiskunta on
epäonnistunut kaikista totaalisimmin.

Tämä ei voi olla totta, me kerromme itsellemme ihmeistä ympäristössämme. Ihmeiden toiminnan kieltäminen on tragedian syntymä. Myytti, jonka ympäri pyörimme.

Kun löydät loistavan kulkuväylän edestäsi, se on lupaus laukaisusta, tulet hengittäneeksi yhteen äänen kanssa. Kun en näe eteeni, mitä mistään tulee muodostumaan, teen vain asioita, joita rakastan. Uskon, että tulevaisuus on tässä suunnassa. Asunto löytää mut, ei toisinpäin.

Henki, anna nyt tapahtua, minkä ikinä on tarkoituksaan osua kohdalleni.

Kun annan voiman todella viedä, liikenneruuhkien rytmit vaikuttavat heijastavan kosmoksen omaa hengitystä.

Mä juoksen tyhjän kentän poikki edelleen verisenä.

Jotkut ihmiset laukkaavat maailman halki eivätkä kadehdi aina jonkin paremman perään jossain, missä itsen ei ole tarkoitettukaan olemaan hyvä. Toiset kärsivät, mutta eivät ole heikentyneet toimintakyvyltään elämässään, se on väärä ihme.

En keräile ajatuksia yhdestä tietystä aiheesta, vaan keräännyn signaaleja sylkevän lähteen äärelle tietyn ajaksi, sitten päästän irti. Tarkoituksellinen tapa, jolla vaivaudun käyttämään sanoja alkuunkaan, muutti mut täksi kanavaksi.

Etkö olekin uupunut, että monet lupaukset muutoksesta ovat yhtä paskan kanssa?

Mä sanon taikasanat, *mainstream media*.

Kirjallisuus voisi ihan oikeasti olla ilmaa.

Joku Honey lähettää mulle sähköpostia, *lopeta, mitä ikinä oletkaan duunaamassa, etsitkö omakotitaloa, haluatko muuttaa yöllä, oletko tosikko, sen koolla ei ole mulle merkitystä, huumorintajulla on sitäkin enemmän väliä, koska mä rakastan nauramista, terveisin Mymmy*.

Onko tällä mun kirjallisella panoksellani mitään tekemistä sen kanssa, että koen rakentavani lause lauseelta valtavirtamediatornia?

Heta sanoo mulle, *kaikkien meidän henkilötiedoitan, joita meiltä scammataan, ne jo leviävät mainstream-medioiden kautta kuten Facebookista*.

Työ on valmis, kun en enää tiedä, miksei se saisi olla osa maailmaa.

Musta tuntuu kuin pettäisin kirjallisia vaikutteitani, kun suunnittelen vielä joskus nussivani Neptunuksen rannoilla, siellä kaukana tulee niin kylmä kaikkien niiden kuiden vaikutuksesta, fantasiat paljastavat sanattoman. Illuusio ei ole liian tiukka.

Valtava purnukka pakastettuja kolikoita. Ei uusia raivokohtauksia. Kermanvärisiä marmoripatsaita miehistä, joiden veri yritti tappaa heidät ja tekikin niin. Menestyksen

uudet määritelmät. Housut, jotka istuvat, putoavat nilkkoihin.
Liekehtivät iirikset pudottavat verhon. Syvänsiniset
Lonsdale-kalsarit.

Nyt mennään, jengi.

Aika leikkiä muinaisia piiloleikkejä tupakkakauppojen
ulkopuolella, kukaan ei kävele niistä ulos puhumatta yhteistä
kieltä.

Hermosto räjähti purppuraksi jälleen, ikään kuin sanoakseen,
vien sinut syvimpiin pohjamutiin ja jätän sinut sinne. Hengityksen
periaatteet, välitettävät salaiset koodit, nostavat frekvenssiä,
joka on jo valmiiksi sietämättömän korkealla.

Olen yrittänyt käyttää kieltä vähemmän osaavana ihmisenä ja
enemmän niin kuin hevonen kommunikoisi, *tee kanssani jokin
lupaus itsesi ulottumattomiin.*

Jokin avaa oven, jonka kautta asiat voivat syttyä tuleen
itsestään.

Hienonnettu rosmariini polttaa elävältä ötököitä kynnykselle,
jonka yli astun pian viimeistä kertaa.

Mun takaraivostani roikkuu ylösalaisin sulka, jota käteni uskoo
pitelevänsä, kun kirjaa nämä sanat.

Tällä asemalla, johon mut nyt siirretään, on korkeampi
tarkoitus.

Hylätyn tehtaan rauniot isännöivät tulevaisuudellisia toiveita.

Huuhkajan silmät muodostuvat liekistä, joka monistuu tuliseksi kaksoiskappaleeksi. Juuri sitä kokonaan uuden maailman rakennuksen pitäisikin tehdä, sen pitäisi saada mieli muuttumaan.

Jotain kaunista suotiin mulle. Sinisestä krokotiilinnahasta tehty käsilaukku täynnä eri tupakointitekologioita. Kyyneleet vapautuivat kiittolisuuden painosta. Haluan muokata sanoja toimimaan kenttänä, johon kuka tahansa voisi astua. Mä olen tämä pitkä, jatkuva kirja. Ilma jää kiertämään sivuille. Annan tien jonnekin, mikä puolestaan kunnioittaa mulle annettua pääsyä johonkin muuhun.

Sydämen syke työntää aina jotain kaunista meistä ulos.

Lumovoima tulee valosta alaovella, kun tietoisuus tekee hetken kipeää.

Kanava menee kuitenkin aikanaan kiinni.

Meidän tehtävämme on kestää se, sietää epäoikeudenmukaisuuksia, kunnes kanava taas aukeaa.

Raha on vitun noloa.

Ihmishenkiin tunkeutuu sotaista: yhteishenki. Joku talousjuttu. Tukahduttava tunnelma. Kömpelöitä yrityksiä olla yhteydessä sieluunsa. Kalpea narkoosi. Haluaisin jättää tämän häkin.

Viimeisiä pisaroita. Lintuparvia. Lisää torvia. Uusi tapa kävellä samoilla poluilla, yhtään kiiruhtamatta. Muinainen musiikillinen värähtely. Mystillinen oikku.

Piilotettuja merkityksiä. Kätkössä olevia kerroksia.

Joskus kohtalonyhteydet täytyy muuntaa.

Vihan noustessa kannattaisi hiljentyä kuullakseen paikan, josta se tulee.

Muinainen voima puristaa yhteiskunnan tulehtuneista raoista pieniä jalokiviä, sinetöivänä eleenä.

Käsittämättömät voimat laahaavat jotain täältä rikosoikeuteen. Niin syvä rauha, ettei mun tarvitse pysyä aloillani. Iso ovi sulkeutuu takana. Seismisen ajoituksen elementti. Kaukaisen vaiheen paljas ydin. Kellarin tulviminen.

Mä yhdistän kaksi tahmeaa lausetta yhdeksi välkkyväksi virkkeeksi, mä pakkaan tässä. Toivottavasti ennustus tapahtuu nopeammin kuin osaamme kuvitellakaan.

Mä tarvitsen pari vuotta lisää elinaikaa, niin voin soittaa pari puhelua.

Mä ostan kierrätyskeskuksesta käytetyn, varaosista kunnostetun polkupyörän, jonka rungossa lukee, *economic challenge*. Suu täynnä tekokultaa. Syvänsiniset Roberto Cavallin pythonkuvioiset alushousut. Violetti krokotiilinnahkavyö.

Siis mitä?

Ei voi olla totta.

Aksiooma, että koko persoonani on kykenevä muuttumaan,
kunhan kävelen suosikkikauppani liukuovista läpi, hajoaa.

Meneillään oleva tapahtumaketju, jota ei kuulu nähdä kunnolla.

Pankkiiri antaa anteeksi itselleen sen asennon, jossa on.

Prepaid-liittymiä. Yksityisiä pääomia. Vapaakauppoja. Rumat
kilvet. Yörauha.

Yöstä toiseen pauhannut tehdas hiljenee.

Ei nyt jäädä liian jumiin asioihin, jotka ovat lähdössä.

Sirottelen lamppuja ympäröiviin öihin.

Kirkas pilari muodostuu näkyviin.

Euroopassa savuava miekka.

Piirsin sinertäviä liekkejä epämääräisen näköiselle paperille,
katsellakseni tätä päähänpistoa.

Mä haluan olla pehmolelureppu marmorisen veistoksen
selässä.

Satoja vuokra-asuntoilmoituksia päivässä.

Sisältä lähtevä ääni pyyhkii kirottuja soittokelloja.

Suusta pääsi kolme haukotusta putkeen.

Kaiken takana on rakoja, ne on tehty keksityin kirjaimin. Tämä lause on piiloon rakennettu lokero, tämä kirja ihan vitun lipasto.

Lähentelen käärmeen muotoa.

Pöydällä on seitsemän, kahdeksan kynttilää.

Kohtalo ottaa muotonsa voimalla.

Loppupeleissä kaikki hyvä on peräisin jostain sellaisesta, mitä kutsutaan roskaksi.

Toimivin ratkaisu kaikkeen olisi tämä viivytetty täyttymys, siihen vasta meneekin aikaa.

Kulutustottumukset riistäytyivät käsistä jossain kohtaa. Musta on tullut kaikki maito, jonka olen koskaan juonut.

Tulevassa kodissani istun koboltinsinisellä sohvalla, jonka on tarkoitus avata suuta.

Korkeuksiin kohottunut pyörä, joka ei koskaan lakkaa pyörimästä, sijaitsee ylhäällä, kaukana maallisesta ymmärryksestämme alaspäin osoittavasta tähdestä.

Vedän avukseni korkeampien oikeussalien voimia.

Ulkokohtaiset ongelmat ilmenevät kieroutuneina ja vääntyneinä versioina sisuskalujen maailmassa.

Globaalin talouden kaasupalotuksen luminanssi.

Yritykset ravistelevat kokonaisia demokratioita.

Olen kiinnostunut siitä, miten ihmiskunta lopulta tulee todistamaan nämä spirituaaliset onnettomuudet.

Korkein oikeus tuo alas jotakin jumalilta ja antaa sen ihmiskunnalle.

Imperiumit kaatuvat nurinpäin.

Joka kerta, kun supervoima iskee, se on hämärän peitossa.

Sydämellä on oma elektromagneettinen kenttänsä, kun se osuu tarkoituksenmukaiseen kohteeseensa, kaikki muuttuu.

Mä kävelin tänään katoliseen katedraaliin, koska sen ovi oli auki. Otan pyhän tilan avonaisen oven vastaan liikennemerkkinä. Asetuin seisomaan sopivaan kohtaan ja sitten sähkövalot sammuiivat. Pelkkä päättyvän päivän taivaanvalo pääsi läpi lasimaalauksista ja yksi kynttilä paloi rukoilevana nurkassa. Onko tuo huonekaan tottunut asioihin, jotka näyttäytyvät mulle niin ihmeellisinä?

Niin moni on tullut kirkkoon kaikkine murheineen eikä jumala ole tehnyt heitä onnelliseksi, jumala on antanut huoneen hengittää heille.

Kotimatalla oli alkavinaan sataa. Kohotin hartiat korviin ja katulyhdyt syttyivät. Mä tajusin menneeni läpi merkistä.

Kuu on niin täysimittainen, melkein kuin kuolema ja komeetat kättelisivät toisiaan, tänä epätavallisena aikakautena.

Lähestyvän äänen sulkeutuva ikkuna.

Me emme voi palata monopoleihin uskomiseen enää tässä kohtaa.

Maapallo, sellaisena kuin me sen tunnemme, on pian –

Enkä mä siis tiedä, miten lopettaa tuota äskeistä lausetta, vaikka joku osoittaisi mun päätäni kynttilällä.

Kun kello lyö keskiyötä, koko tämä vuorokausi räjähtää kappaleiksi.

Ihmissydän on hehkulamppu. Ihmisolemus säteilee, mitä ikinä sen aivoihin on säilöttykään.

Rikospaikkoja, kidutusvälineitä, oikeuden päätöksiä.

Eräänlaisia tallentamattomia temppuja historian paskaisimmista kammioista.

Tulevaisuudesta vuotaa nykyhetkeen enemmän rajattomuutta.

Totuus on tavallaan maksumuurin takana piilossa, mutta pursuaa palomuurin tiileistä läpi.

Ihmisiä kidnapataan kaduilta yöllä, täydet ruokakassit putoavat jalkakäytävän reunoille, hylättyinä, tuoreet omenat vierivät pimeässä.

Hei, apua, mitä nyt tapahtuu?

Telepaattisten yhteyksien elvytys.

Jengi jumittaa yhdessä ja samassa aikakoneessa, jolla ei pääse mihinkään, täällä vain seistään ja täristään.

Kirja on valmiimmillaan lähes aina kuollut pystyyn. Tuuli ei yllä. Eläimiä meidän sisällämme täytetään, eli mikään ei hengitä. Yhä harvempi edes haluaa tulla pyöritetyksi sanoin.

Ne ideat, jotka muodostuvat päähän elävinä, ovat pelastusoperaatioita. Kuten linnut iskeytyvät ikkunaan, ideat pauskautuvat päähän jälkinä, jotka häiritsevät ja pysyvät nätteinä pitkään. Editointiprosessissa sielun puolesta täytyy taistella pitääkseen se hengissä.

Kehon sisätiloissa on käynnissä aina jonkinlainen sotku, jonka ytimessä piilee voimia, jolla pelastaa itsemme. Meitä kannustetaan siistimään niistä jotain älyllistetyllä tavalla kylmää, jonka pinnalla sydän soutaa hukkaan.

Jokainen vastaanottaja laajentaa kuulemansa sanan lopulta maailmaan. Siitä voi syyttää muita vaikka seuraavat parisataa vuotta, jos ei tahdo tajuta, että valta on jo omissa käsissä.

Sana tuo mukanaan äärettömän mahdollisuuksien meren, geometrisen ja monimutkaisen rakenteen, joka vihjaa, että katosta valuu tahmeaa, kultaista hunajaa, jota jokainen voi sitten annostella omaan kuppiinsa.

Mä olen kuvainnollisesti vuoren huipulla kaatuilemassa.

Mä olen käynyt parturissa, ja käytän sensuaalista magiaa nyt avointen porttien piilottamiseen. Liikennevalot vaihtuvat mun silmiäni väriseksi, kun näkevät mun lähestyvän. Mulla ei ole kiinnostustakaan kiinteistöihin. Tämä Pradan takki riittää, täältä mä tulen.

Mä päästän valoa, säteilen, niin kuin kuka tahansa.

Kuunvalaisema majakka, laskee liikkeelle taikavoimia.

Ajokoirat nauravat vedessä, ne heijastuvat taivaalta lammikkoon.

Neptunuksen ja Saturnuksen konjunktio Oinaan merkissä 0 asteessa ensi vuoden alussa, sen vaikutus on näkynyt jo muutaman vuoden ajan. Me kaikki tajuaamme, että elämme poikkeuksellisia aikoja, mutta astrologia herättää kysymään, tajuaammeko me todella, kuinka poikkeuksellisia aikoja elämme.

Perinteiset rakenteet rakoilevat ja jopa hajoavat parhaillaan. Tämän tarkoitus on saada kukin ihminen kyseenalaistamaan, missä maailmassa me oikeastaan elämme ja minkälaisessa maailmassa me tahdomme elää, ja kenties tärkein kyseenalaistuksen paikka on, onko meidän elinympäristömme se, miksi sitä väitetään.

Puisevan päätöksenteoksen ja pienimuotoisen retorisen draaman lisäksi eduskuntatalo on tällä hetkellä myös paikka, jonka tiloissa vedetään pikkujouluissa laittomia päihteitä. Sen sisään kuljetetaan aseita, joista yhdellä osoitellaan kadulla ihmisiä ja ammuskellaan myöhemmin läheisessä kapakassa. Siellä tehdään itsemurha. Sieltä tullaan televisioon puhumaan meille kaikille rodunjalostusoppia.

Jos syntyisit tänään tyhjästä tähän maailmaan täysin tajuissasi ja historian tuntemus, eli siis luottamus vanhoihin suuriin kehityslinjoihin, olisi pyyhkiytynyt pois, niin miltä tämä meininki näyttää?

Informaatiosykli ja sen myötä kokemus elämän sykleistä ovat niin tiheitä nykyään, että on hävyttömän vaikea hiljentyä minkään pysäyttävän äärelle.

Anonyymit kansalaiset kommentoivat mun kaverini kuolinilmoituksen alla, että heitä ei kiinnosta, kun se ei koske mitenkään heidän elämäänsä, joka jatkuu, ja oikeastaan hyvä, että joku itselle tuntematon ihminen delasi. Mitä nämä tyypit ovat tekemässä täällä nyt?

Arvomme eivät pyöri edes samassa Linnunradassa.

Mitä ajoituksiin tulee, niin avatkaa kirja.

Mä käyn jonkin korkeamman voiman kanssa keskustelua, miksi täältä lähtee yksi isosydäminen ihminen, jonka saappaita kukaan ei voi täyttää, kun tänne jää niin sairastuttavan paskamaista porukkaa, joiden ei ehkä edes pitäisi olla hengissä?

Andrew Lloyd Webberin Catsia on esitetty 44 vuotta, vaikka kukaan ei rakasta sitä. Se kiertää ympäri maailmaa tuhansia vuosia aiheuttamassa ihmisille outoja tuntemuksia. Näyttelijät vaihtuvat ja siten näennäisesti näyttämölläkin jokin, mikä pysyy päivänselvästi aina yhtä pimeänä.

Mitä tehdä tälle?

Ensin on tunnettava itsensä voidakseen olla oma itsensä, sydän on sen tyyppinen lihas, missä tahansa tulemmekaan olemaan, kosteikolla tai kenties pienessä hallissa.

Ihmiset ovat niin hassuja, niin inhimillisiä, yhdessä lauseessa riisuutuvinaan haarniskoista, seuraavassa pujottamassa miekkaa toisen lävitse.

Me emme voi kontrolloida ulkoisia vaikutteita.

Aivan kuin kaikkialla olisi salaovi.

Mitä enemmän luon, sitä enemmän muutun.

Muutto vaatii aina prosessin. Kuka tahansa meistä osaa vääntyä ties mihin asentoihin, mutta vieras tila on kestävä, jos siihen ei syvenny vaiheikkaan askelsarjan avulla. Vasta kokonainen vaiheiden kaari säätää lihaksiston asemaan, jolla se ei enää vain poseeraa vaan prosessoii itsensä uusiksi.

Tyhjillä uimarannoilla valaanluita.

Niistin siniseen hihaani.

Olen muuttunut aivan kokonaan.

Olen piirtänyt aikaan pysäyttävät jäljet.

Voisivatko nämä olla seuraava valtava viihdeteollisuus?

Luottamus, että mä todella tein jotain, mitä maailmassa olisi pitänyt tehdä ajat sitten. Lempeästi piirrettyjä kujia rakennettuna raivoavalle maailmalle. Loputtomia teitä, jotka johtavat moniin maailman peittämiin mökkeihin.

Purppurat valot taivattavat fyysisiä olosuhteita epäselvään tyyliinsä, ne tilaavat tänne sanoja, mä olen vain tämän tilan käyttäjä.

Sydän särkyy ihmisen kohtalon tajuamisesta.

Maailma tarvitsee nyt aikaa miettiä, mikä meitä odottaa ja missä.

Mä jään juttelemaan kauppiaan kanssa puodissa, joka on täynnä pyhiä esineitä. Kerron olevani romaanikirjailija, ja mies toteaa, *se on kaunis ammatti*. Hän kertoo isänsä olleen kuuluisa runoilija, ja hän itse kopioi lapsena Veda-kirjoja paperille käsin. Mies pitelee äkkäämääni taikaesinettä, josta mä kyselen tarkemmin. Se on näkinkenkä, jonka pinnalle on kaadettu hopeaa, istutettu metamorfisia kiviä keskelle turkoosia. Mies sanoo, *ja sitä soitetaan näin*. Kun hän puhalttaa, onkaloista pääsevä ääni tärisyttää mua sielusta, mitään tällaista ei ole käynyt koskaan aiemmin. Kaksi vitunmoista vortexia pyörii vastakkain katsekontaktimme reunoilla. Mies myy instrumentin mulle alennettuun hintaan ja sanoo, *tämän voi laittaa kotona veistoksen eteen ja kaikki energia siirtyy siihen*.

Lopullista määränpäättä ei ole.

Neulankeräysastia kaupunginkirjaston vessassa.

Huonosti voiva ihminen hoitaa kukoistavaa taloutta, ei toisin päin.

Laittomasti kuljetettuja orkideoita.

Joskus elämässämme esiintyy tahallista sabotaasia. Joku epäili ääneen selkäni takana, että käytän tekstieni magian apuna tekoälyä. Mua surettaa ihmisten puolesta, jotka eivät erota sanoista sielun painoarvoa. Ihmiskuntana me teemme tämän itsellemme. Aivot ovat mätänemässä.

Tämä ei ole aikaa, jolloin pelleillä omalla kohtalollaan. Tämä on tärkeää aikaa, jota me emme saa enää takaisin.

Mä heitän vaatteita eri keräyksiin, kymmenen prosenttia kaikesta omistamastani takaisin maailmaan lahjoina, niin mun on saatava jotain uutta, jotain, mitä kukaan täällä ei odota. Ne ovat kauan, kauan sitten keksityt säännöt, jotka pätevät.

Mulla on 7 paria pikkukalsareita ja 7 paria boksereita, kaikki erivärisiä. Joka aamu herään alasti ja mietin, kuka musta kuuluu tänään tulla univormuni alla.

Mun silmieni eteen lävähti sattumalta tietty purppuransininen pigmentti, joka keksittiin Kiinassa 2,800 vuotta sitten, ja se on hämmentänyt kvanttifyysikoita niistä ajoista lähtien, koska tämä väripigmentti pystyy siirtymään tilaan, jota kutsutaan kvanttikriittiseksi pisteeksi, jossa kolmiulotteinen materiaali menettää yhden ulottuvuuksistaan.

Seuraavana aamuna mä näin kadulla samanvärisen sähköauton.

Mikään ei ole puhdasta sattumaa.

Pyhästä tiedosta saa maksaa kalliin hinnan.

Henget löytävät mut nukkumasta Milanon Astoria-hotellin lattialla.

Jokainen onnenpyörän kierros on auton ratti. Kyyti, joka ei ikinä pääty. Sisäiset objektit saattavat olla lähempänä ydintä kuin minä ne näyttäytyvät. Yksi puoli itsestä pelottelee koko psyykettä, sitä pelottaa maailmassa jylläävät voimat, joita ei voi ymmärtää.

Entä kohtalon ulkonäkö?

Amorfinen ristikko, josta kohoaa valosta alkunsa saanut kieppi.

Mä päätän mailata Shirley MacLainelle.

Shirley MacLainesta on hyvä tietää sen verran, että poistuttuaan Hollywoodista hän seurasi vuosikausia yksin kotinsa terassilta avaruusolentoja aavikon yläpuolella, hän näki niitä valtavasti. Hän sanoi ääneen, *craft*. Se saattoi tarkoittaa montaa asiaa. Hän vetäytyi elokuvista ja loistaa niistä imemäänsä valoa yhä kaikkialla. Kysyn viestissäni Shirley MacLainelta, miten itsensä saa loistamaan tavalla, joka tuo hyvää ihmiskunnalle ja nostattaa kohtalomme kannalta olennaisimpia frekvenssejä korkeammalle.

Kysyin, miten palvella ihmiskunnan parasta mahdollista taajuutta.

Kodin piirissä tapahtui jotain epämukavaa, joka sai jo aikaan avautumisen, vasten kaikkia odotuksiani. Muutos suunnitelmiin mun edukseni. Olin tietämätön olevani kaikkialla.

Olen tyhjentänyt erilaisia kolkkia itsessä, tiloja tälle tiedolle.

Nyt Shirley MacLaine todella vastaa mulle:
Ole oma itsesi ja pysy keskitettynä sydämeesi.

Vastaukset ovat sitä luokkaa, että kosmoksen rajat paukkuvat, niistä jotkut tulevat juosten. Täällä on siedettävä kaikenlaista ennen kuin lahjat tulevat, yli kaiken ymmärryksen.

Onko tämä romaani vai kanava vai henkiolento huoneessa, jota pidettiin pitkään tyhjänä? Missään tapauksessa tätä ei ole loihdittu olemassaolevaksi tietoisella tahdolla, vaan tämä näyttää syntyneen ajan virrassa. Annan asioiden tapahtua.

Joskus hevosen edessä muodostuu tunne, että pelkään sen viisautta enkä tunne sen mieltä. Tämä tunne tässä on rakkautta syvimmillään.

Suu on huojennuksen voimasta auki, sanoakseen jotain, *totta*.

Huumaava nuoli ihmisen lihassa on kuin lutikan purema, josta erittyy puuduttavaa ainetta. Menee jonkin aikaa ja yhtäkkiä raapiminen on nautinnollista. Rakastuminen on haavan aiheuttamista. Kun nuoli osuu aiottuun kohteeseensa, se muuttaa kaiken. Etäisyyttä muuhun maailmaan medioidaan, jotta vuoto vuoroin jatkuu ja tyrehtyy uudestaan. Haavaa parannellaan, mutta sen ei anneta parantua, koska muuten rakkaus loppuisi.

Lopulta suonet katoavat.

Tuuli yltyy, sen motiivi on tulla tunnetuksi.

Viimeiset tuntomerkit uudesta kodistani tulevat videolla, kun louisianalainen psyykikkoni toteaa, *tämän pitäisi tapahtua nyt ihan minä päivänä hyvänsä.*

Nyt se unelma, kaikki sen mukana ennustettu, on iskeytymässä mua kohti.

Voimat antavat mökin ja mökki antaa voimat.

Todellisuudessa on äkkiseltään taso, josta ei oltu sovittu mitään.

Miten me neuvottelemme sen asian kanssa, kun fantasia on yhtäkkiä totta?

Viimeisenä palautetaan aina avaimet jonnekin, missä en tule enää ikinä käymään.

Taivaalla kiiksi sekunnin verran tarkoitetun oloinen väläys, olen nähnyt saman aiemmin lähinnä silmäniskuina, se oli se komeetta, joka on seurannut mua koko tämän ajan. Isken silmää, se on tapani sanoa, *ciao tutti*. Komeetta, josta keräsimme lisää valoa tähän aikaan, jatkaa matkaansa, sen kirkkaus on lisääntynyt.

Mä en suunnista tähdistön mystisen solmun mukaan. Tarkkailen kaikkea maailmassa. Musta voi olla jotain päiviä parantavaa apua. Mulle ei tule ilmoittaa, kun lukijat alkavat nähdä omia näkyjä, se kuuluu asiaan vaan ei mulle. Mun tulevaan kotiini ei saa tulla kylään ilmoittamatta.

Joskus sanat suuntautuvat itseohjautuvasti muodostelmaan,
joka näyttää aikaa, ja se viestittää poistumaan huoneesta.

Kauneus alkaa muodostua verkkokalvoilla vasta, kun niitä
särkee.

Salainen operaatio kätkee loppuratkaisun kotimatkan päähän.

Nyt mä siirryn pois tieltä.

Henki sanoo, *olet elossa, vaikkeet tuntisi sitä.*

Lopulta kaikki on vain hetken sähköä ilmassa.

Kuunvalaisema bardi hengittelee rannoilla vielä parrasvalojen
sammuksia ja toistaa korkeuksista laskeutuvat sanat:
alkuperäiskulta, rohdos, elementtien sisin. Bardi soittaa torvea
peräytymättä tehtävästään, voimat puolellaan.

Tuulten mukana tulee vielä tällainen idea, että jos me
pystyisimme kuorimaan todellisuuden kerroksia, tapetti
tapetilta, me kohtaisimme lopulta kerroksen sinipurppuraa
pohjamaalia.

Televisioitua valtamerta.

Täyspysähdys.

Valo on huumausainetta.

